

-Trịnh Huyền Trang-

HUYỀN TRANG BẤT HỐI

CỐT CÁCH PHỤ NỮ

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

Mục lục

Lời Mở Đầu

Đàn Bà Yêu Lâu, Đàn Bà Đại

Anh Không Sợ Bắn Nhưng Tôi Sợ

Cốt Cách Phụ Nữ 1

Lời Hứa Của Đàn Ông

Đau Đớn Đành Giấu Ở Trong Lòng. Để Lâu Hóa Ly Rượu, Tự Minh Trút Say

Cốt Cách Phụ Nữ 2

Đàn Ông Nói Chưa Muốn Kết Hôn

Đồ Tốt Thì Không Dùng Chung Mà Đàn Ông Tốt Thì Không Dành Cho Cả

Thiên Hạ

Cốt Cách Phụ Nữ 3

Có Một Người Đàn Ông Tôi Chưa Từng Níu Giữ

Nói Cho Em Biết, Anh Đã Ngủ Với Cô Ta Chưa?

Cốt Cách Phụ Nữ 4

Người Phụ Nữ Kỳ La

Sáu Câu Hỏi Của Phụ Nữ

Anh Bỏ Lỡ Rồi, Anh Bỏ Lỡ Em Rồi, Thực Sự Bỏ Lỡ Rồi

Bạn Cho Họ Chửi Tình, Họ Đáp Lại Bằng Tâm

Tiền, Gia Đình Và Đàn Ông

Đừng Ôm Người Khác Ngủ

Cốt Cách Phụ Nữ 5

Yêu Nhầm Người

Bài Thơ Trong Đêm

Sau Đây Anh Sẽ Nhớ Đến Em Chứ?

Kẻ Thứ Ba?

Sẽ Không

Vỡ Diễn Tình Yêu

Bỏ Đi Hay Chờ Đợi Bị Bỏ Rơi

Hoa Càng Đẹp Càng Dễ Có Độc

Hồi Ưc

Hóa Ra Cô Ấy Là Người Con Gái Anh Từng Yêu

Đàn Ông Giỏi Che Giấu

Cứ Cho Rằng Sâu Đậm, Ngỡ Ra Chẳng Đậm Sâu

Ba Giai Đoạn Nắm Bắt Đàn Ông

Đừng Hứa

Bài Thơ Trong Đêm

Đàn Ông Và Sự Tôn Trọng

Cốt Cách Phụ Nữ 6

Em Thà Rằng Không Có, Không Lấy, Không Cần, Cũng Không Muốn Nhận!

Yêu Quá Lâu Hay Yêu Quá Sâu?

Lời Kết

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Lời Mở Đầu

Ở một nơi mà có thể tìm thấy chính mình, có thể tìm thấy được thứ mà bản thân luôn cố gắng che đậy. Ở đây, với tôi, bạn chỉ có thể bật khóc, tuyệt đối không thể bật cười. Những dòng chữ khơi dậy nỗi đau mà bạn cố gắng lấp vùi, vực lại những ký ức chôn chặt cùng năm tháng. Ở đây, với tôi, có thể khiến bạn đau đến uất nghẹn, đến ngay cả thở cũng trở nên khó khăn. Đến đây, hãy đến với tôi, chúng ta cùng nhau đứng dậy sau những vấp ngã, mỉm cười ngay cả khi tuyệt vọng.

Chúng ta sẽ tìm thấy nhau, tìm thấy hình ảnh của bản thân trên những trang giấy. Tôi nói, những điều mà bạn không thể. Tôi viết, những gì mà bạn đang nghĩ. Tôi, một người phụ nữ, một người đàn bà, chỉ là đàn bà, thế thôi.

Tất cả những dòng tôi viết, những câu chuyện các bạn đọc đều là những gì được đánh đổi bằng nước mắt lẫn tủi hờn, đánh đổi bằng đau thương lẫn u uất. Để có thể đúc kết những điều này, tôi phải trả giá rất nhiều. Tôi đánh đổi niềm tin, đánh đổi thanh xuân, à, tôi còn đánh đổi cả chính mình nữa.

Tôi, bạn, hay bất cứ ai cũng có những bí mật riêng, những nỗi đau và những điều bất lực. Chỉ hơn nhau ở chỗ, ai giấu kĩ hơn, ai che giấu giỏi hơn...

Duyên là do trời định, phận là do mình nắm giữ.

Bạn muốn bình yên, trước tiên phải thấu hiểu bản thân.

Hạnh phúc hay đau khổ, vui hay buồn, nước mắt của bạn, không dành sự quyết định cho một người đàn ông.

...

Thời tuổi trẻ, phụ nữ ít nhiều cũng gặp qua dăm ba thằng khốn nạn nên
đùng vì thế mà tuyệt vọng.

Bởi họ phải đi qua cuộc đời bạn thì bạn mới biết cuộc đời vốn dĩ không
đơn giản như mình nghĩ và đàn ông tốt thường không dễ nhận xét ở ngay
giây phút đầu.

...

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Đàn Bà Yêu Lâu, Đàn Bà Dại

...

Đàn bà yêu lâu, đàn bà dại.

Hãy yêu đến một giới hạn nhất định, cảm thấy phù hợp hãy tiến đến hôn nhân, nếu không hãy kết thúc.

Đàn bà yêu lâu, càng thêm quân quýt. Đàn ông thêm mới lạ, đàn bà sợ quen thuộc. Càng yêu lâu, đàn bà càng khó dứt bỏ.

Chúng ta sống ở thời hiện đại, vấn đề quan hệ phát sinh không theo mô típ quan hệ rộng, nhưng với một người cam tâm tin tưởng, cam tâm dành trọn mọi buồn vui, tủi hờn thì đến một khoảng thời gian nhất định, khi hai thân xác hòa quyện, đàn ông chỉ mất sức, còn đàn bà mất rất nhiều.

Mất đi sự nâng niu của ngày đầu, mất đi sự thèm khát khi chưa đạt được ham muốn, mất đi sự trân trọng. Ngày đầu mới yêu trong mắt đàn ông, chúng ta là một nàng công chúa kiêu kỳ. Đến khi đạt được, trong mắt họ, chúng ta chỉ là đàn bà, chỉ là đàn bà, thế thôi.

Phụ nữ yêu lâu, khi mà mọi thứ đối phương đều có được, khi mà hiểu nhau quá sâu, có thể thì hãy kết hôn, còn không đừng phí thời gian duy trì mối quan hệ đó. Bởi duy trì càng lâu, càng khó thành toàn. Mấy ai yêu nhau lâu mà vẹn toàn? Nên có thể thì hãy dừng ở quãng thời gian nhất định, chốt hạ là ngã tư đường hay rẽ đường.

Nhớ rõ, đàn bà yêu lâu, đàn bà dại.

Đàn ông có thể ở cạnh trăm người phụ nữ, họ vẫn vẹn nguyên.

Đàn bà thì khác, thứ dập nát không chỉ là tim, là máu thịt trộn lẫn nước

mất tủ hờn.

Nên đừng cho rằng duy trì một tình yêu quá lâu là tốt, nhưng kết hôn thì nói lên điều gì, kết hôn rồi vẫn có thể chia tay.

Vậy yêu một người không có thành ý cưới mình để làm gì, phí sức, phí lực, phí thanh xuân...

Hãy chọn người đàn ông muốn mình là người phụ nữ cuối cùng trong đời họ.

Đừng cố chấp níu giữ người chỉ coi mình như một con đàn bà đi ngang qua cuộc đời họ.

...

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Anh Không Sợ Bản Nhưng Tôi Sợ

...

Quán ăn đồ Âu ngày thứ Bảy khá đông người, những người vào đây đều thuộc giới thượng lưu. Khung cảnh sang trọng, xa hoa bậc nhất. Mỗi bàn ăn có một người phục vụ. Những người bước vào đây đều là những người có địa vị, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân. Họ nói chuyện nhỏ nhẹ khiến không gian nơi đây khá yên tĩnh, không quá xô bồ và ồn ào.

Quản lý thấy xe dừng lại trước cổng, khách hàng bước xuống liền gặp người dùng một tư thế chuyên nghiệp vươn tay mở cửa.

Mùi hương nước hoa có chút nồng và dụ hoặc lan tỏa trong không khí, mỗi bước chân của cô đi đều toát lên vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng.

Khách tới đây đều ăn mặc rất sang trọng. Những người xinh đẹp và gợi cảm không thiếu, nhưng lần đầu tiên hần nhìn thấy có người ăn mặc không quá hở mà vẫn toát lên sự tinh tế, gợi cảm.

Cô vuốt mái tóc dài buông xõa. Cô mặc một chiếc váy đen ôm sát, đằng trước kín đáo, phía sau để lộ toàn bộ tấm lưng trần trắng nõn. Đôi tay đeo chiếc vòng Hermes số lượng có hạn. Cô cầm chiếc ví to bằng khổ giấy A4, tiếng giày Louboutin gõ trên mặt sàn đá đầy kiêu kỳ.

Mỗi bước chân của cô đều thu hút ánh nhìn hai bên lối đi. Cô rất đẹp, đến mức khiến người khác thấy khó thở.

Cô vẫy tay với người ngồi ở bàn cách mình không xa, khoe môi cười dịu dàng. "Lại trễ rồi." Cô nói rồi rất tự nhiên ngồi xuống ghế được người phục vụ kéo ra.

Hai đứa bạn bữu môi, phất tay nói: "Thôi ngồi xuống nhanh đi, bọn tao đói muốn chết rồi."

Ba người cùng ăn một bữa vui vẻ. Cuối cùng cả ba quyết định đi tăng hai, địa điểm là quán bar quen thuộc nằm trên một con phố nổi danh là nơi nên đến nhất về đêm.

Cô đứng lên thanh toán, hôm nay đến lượt cô mời.

Ba người cùng nhau ra khỏi quán ăn, đột nhiên phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập.

"Này, này."

Ba người đồng loạt dừng bước quay đầu, cô hơi nhú mày, nhìn người đàn ông xa lạ đang ở trước mặt.

"Tôi và anh quen nhau à?"

Anh ta lắc đầu rất chắc chắn: "Không quen."

Cô quay lưng tiếp tục bước đi, không quen thì còn gì để nói. Đột nhiên anh ta chạy đến chặn trước mặt cô, đưa chiếc điện thoại ra.

"Cho tôi số điện thoại." Anh ta nói rất tự nhiên, giống như một điều hiển nhiên vậy.

Cô bật cười, nụ cười đẹp đến mức khiến anh thất thần.

Cô đẩy chiếc điện thoại về phía anh ta, lắc lắc ngón tay: "Nếu ai xin mà tôi cũng cho thì có lẽ điện thoại của tôi hằng ngày đều bị khủng bố mất rồi."

Cô nhìn người đàn ông này từ đầu đến chân, ăn mặc phóng khoáng, áo phông, quần bò ôm, giày hàng hiệu, chiếc đồng hồ trên tay trị giá không nhỏ. Cũng không phải kẻ hiền lành, tại sao cách cư xử lại ngu ngốc đến thế?

Anh ta lùi bước. "Vậy như thế nào cô mới đồng ý cho tôi số?"

Bạn cô nói thâm vào tai cô, cô hơi nhú mày rồi gật đầu đồng ý.

"Đêm nay anh đi theo tôi, nếu sáng hôm sau anh không bỏ cuộc, tôi sẽ cho anh."

Anh ta không dẫn đo lập tức nói "Ok", bốn người cùng nhau lên xe của anh ta, lao về phía quán bar quen thuộc. Mà không ai biết, chỉ đêm nay thôi, mọi chuyện sẽ thay đổi.

Rất lâu sau này cô nhớ lại quyết định năm ấy của mình, cô bật cười chua chát, nếu biết yêu là tổn thương sâu sắc đến vậy, cô nhất định sẽ tránh xa thứ gọi là tình cảm này.

...

Cô cùng hai người bạn và anh ta vào quán bar, đi qua các bàn, không ít người đứng lên vẫy tay hét gọi cô.

"An An, vào ngồi cùng bọn anh đi!"

"Không có hứng." Cô thờ ơ đáp một câu rồi đi tiếp.

"Ê An, ngồi chung không?"

"Hôm nay có bạn rồi."

Không ít những câu hỏi thăm, những lời đùa nghịch của những người ở đây. Với cô, chốn này như là ngôi nhà thứ hai, là một nơi quá đỗi quen thuộc.

Cố ngồi xuống bàn, gọi rượu và hoa quả. Sau đó cô đưa ly rượu đến trước mặt anh ta.

"Uống đi."

Anh ta xua tay: "Không, tôi còn phải đưa em về."

Cô bật cười. Anh ta nói rất nghiêm túc, đột nhiên trong lòng cô dấy lên chút ám áp. Không ép anh ta nữa, cô cùng hai người bạn liên tục chơi trò uống rượu. Ba, bốn chai rượu lăn lóc trên mặt bàn, lúc này cô đã say mèm nhưng miệng vẫn không ngừng nói.

"Uống, uống đi..."

Anh nhìn cô, mái tóc dài xõa xuống bờ vai, khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng, nét đẹp của cô rất tây. Nhưng ý nghĩ xin số của cô có lẽ chính là vì nhìn sâu vào đôi mắt ấy, anh nhận ra được sự cô đơn, mệt mỏi mà không ai nhìn thấy.

Đêm hôm ấy, bốn người họ lặn lê hết quán bar này đến quán bar khác, sau đó lại về một quán karaoke sang trọng uống thêm một chập. Đến trưa hôm sau, cô tỉnh dậy với cái đầu đau như búa bổ.

Cô vỗ mạnh vào đầu mình, nhíu mắt ngồi dậy. Cô nhìn thấy ga giường màu đỏ, họa tiết đơn giản, trong lòng đã thầm đoán được đây là nhà chứ không phải khách sạn, còn việc về đến đây bằng cách nào và đây là nhà ai thì cô không biết.

Cô cúi đầu nhìn người mình, vẫn là bộ quần áo đêm qua, cô đi vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi mở cửa đi ra ngoài. Căn hộ chung cư này khá đẹp, bày biện trang nhã, gam màu trầm đầy nam tính. Ngửi thấy mùi thức ăn thoang thoảng, cô liền bước về phía phòng ăn.

Cô nhìn thấy người đàn ông mặc chiếc quần thể thao hơi rộng màu đen, chiếc áo thun body ôm sát lấy cơ thể sáu múi. Anh ta còn đang đeo chiếc tạp dề. Cô nhíu mày, người này, ừm... nhìn có chút quen mắt.

Lúc này anh ta đột ngột quay đầu lại, nhìn cô rồi rất nhanh tiếp tục làm đồ ăn.

Cô nhận ra người này, đây là người đàn ông đi theo cô cả đêm qua, cô nhìn xung quanh. Hiểu rồi, đây là nhà anh ta và người đưa cô về cũng chính

là anh ta.

"Bạn tôi đâu?" Cô hỏi.

Anh trả lời rất thân nhiên: "Bọn họ ở khách sạn."

Cô dờ khóc dờ cười: "Bạn tôi ở khách sạn, còn anh đưa tôi về đây làm gì?"

Anh ta quay lại, bước đến chỗ cô, nhìn một lượt từ đầu đến chân rồi sờ trán cô như thể cô đang bị bệnh. Anh ta cười khỏ: "Em là ngốc à, tôi đang muốn cura em, dĩ nhiên phải đưa về nhà để có cơ hội bồi dưỡng tình cảm rồi."

Cô nhìn anh ta, nói nghiêm túc: "Tôi không để tâm trước đây anh đã ngủ với bao nhiêu người phụ nữ. Tôi không phải phụ nữ cổ hủ bảo vệ trinh tiết. Khi yêu chúng ta có quyền trao đi thân xác một cách thuần túy nhất. Tôi chỉ muốn anh hiểu, nếu đã quyết định ở bên tôi thì đừng có ý với ai khác. Một khi cảm thấy không hợp chỉ cần rời đi, tôi sẽ không níu kéo."

"Được."

Vậy đấy, lần gặp đầu tiên của hai người diễn ra một cách điên cuồng và chóng vánh như thế. Cô muốn anh hiểu được lối sống của cô, hiểu được cách cô chơi và vui vẻ, hiểu được con người cô đã và đang sống trong một môi trường như vậy, liệu anh có muốn ở bên cô không?

Nhưng anh đã không bỏ cuộc, anh nói: "Anh thích em, không vì em là ai, anh chỉ biết là anh thích em."

Câu nói ấy, lần đầu tiên có người nói với cô như vậy, trước đây, đàn ông đến với cô chỉ vì cô xinh đẹp, có công việc ổn định, gia đình khá giả. Nhưng cuối cùng họ đều rời đi, vì cái đích họ muốn đến là hôn nhân, mà họ nói cô không phải mẫu phụ nữ thuộc về cuộc sống gia đình. Và cuối cùng chia tay trong bình yên.

...

Hôm nay, cô tự tay đi chợ nấu cho anh một bữa ăn thịnh soạn. Thực ra cô không giỏi nấu ăn, nhưng vì anh thích con gái nấu ăn nên cô đã cố gắng học. Hôm nay là ngày kỷ niệm cô với anh tròn năm tháng quen nhau.

Cô thừa nhận, cô thực sự đã yêu người đàn ông này, anh rất tốt, đến mức khiến cô mê mẩn. Cô không phủ nhận, anh là người đàn ông rất đặc biệt, anh yêu thương, chiều chuộng cô hết mực, mỗi khi cô giận anh đều pha trò khiến cô cười.

Anh là người đàn ông tinh tế, dịu dàng, chưa bao giờ lớn tiếng với cô.

Sau khi quen anh được hai tháng, số lần đi bar của cô đã giảm đáng kể, đến bây giờ có khi cả tháng cô cũng không đến bar một lần. Cô không còn thích uống rượu, không còn lui tới những nơi quá náo nhiệt. Vì anh thích yên tĩnh, cô thường chọn những quán cà phê nhẹ nhàng, không gian yên tĩnh để cùng anh đọc sách.

Ban đầu cô không hiểu, sau này mới ngộ ra, khi bản thân thực sự yêu một người, chúng ta có thể vì họ mà thay đổi. Vì họ mà từ bỏ ngay cả sở thích của mình mà không chút miễn cưỡng.

Anh trở về nhà, nhìn trên bàn đầy ắp đồ ăn, mùi hương không mấy dễ chịu xộc thẳng vào mũi.

Trên bàn ăn, hai người ngồi đối diện nhau, cô gấp một miếng thịt vào bát anh, cười dịu dàng.

"Anh ăn thử xem ngon không?"

Anh nhìn miếng thịt cháy trước mặt, nuốt nước bọt rồi đưa lên miệng.

"Rất ngon", anh khen.

Nhìn vẻ mặt khó coi của anh, cô thấy khó hiểu, liền thử một miếng rồi lập

tức nhỏ ra. Khó ăn quá...

Cô giận chân, bực mình nhìn anh.

"Thế mà anh còn khen ngon, anh trêu em đúng không?"

Thấy cô giận anh lập tức bước đến ôm cô vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành: "Không phải, bởi vì là em làm cho nên có chán anh cũng cảm thấy ngon. Đồ ngốc!"

Anh rất thích mỗi lần cô giận dỗi, bởi khi ấy anh mới thấy cô không còn vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng nữa.

...

Ba tháng sau.

Cô dạo bước trong trung tâm thương mại, hôm nay trời trở lạnh, cô muốn mua cho anh một chiếc khăn. Cổ họng anh không được tốt, chỉ cần trở gió là ho. Cô vào một gian hàng bán khăn quàng cổ hàng hiệu, xem một vòng, cuối cùng cô chọn được một chiếc khăn ưng ý.

Chiếc khăn màu nâu sậm, họa tiết đơn giản mà sang trọng. Cô chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói thánh thót vang lên trước: "Lấy cho tôi chiếc khăn kia."

Cô nhìn theo hướng phát ra giọng nói đó, là một cô gái trẻ, khá xinh xắn, trông vẫn còn sự ngang ngược, hiếu thắng của tuổi trẻ.

"Tôi cũng lấy chiếc này."

Cô ngồi ghé sofa chờ thì nhân viên mang về mặt áy náy đi ra nhìn cô và người kia.

"Xin lỗi quý khách, hiện tại cửa hàng chỉ còn duy nhất một chiếc nên chúng tôi chỉ có thể bán cho một vị thôi ạ."

Cô không muốn khiến nhân viên khó xử, thực ra cô cũng có thể chọn mẫu khác, chẳng việc gì phải tranh giành một chiếc khăn nhưng cô gái kia lại lên tiếng: "Không cần biết, tôi nói là tôi thích chiếc khăn đó, lập tức gói lại cho tôi."

Nhân viên khó xử liếc nhìn nhau, cô chậm rãi đứng dậy, nét kiêu ngạo bị thời gian mài mòn nhưng vẫn không thể xóa mờ. Cô và cô gái kia đều đẹp, mỗi người có một vẻ đẹp riêng. Cô gái kia nhìn trẻ trung, mới mẻ. Còn cô thì vô cùng sang trọng, mang nét đẹp của người phụ nữ hạnh phúc, đài các.

Cô gái kia nhìn về phía cửa, trề môi như sắp khóc.

"Anh, em đã chọn chiếc khăn kia cho anh, vậy mà sắp bị người ta cướp mất."

Cô cảm thấy nực cười, từ nãy đến giờ cô còn chưa kịp lên tiếng mà đã bị nói là cướp mất của người ta rồi!

Cô chưa kịp cười thì cả cơ thể như chấn động, nhìn người đàn ông bước đến bên cạnh cô gái kia. Thời gian như dừng lại ngay giây phút này.

Cô gái chạy đến ôm lấy cánh tay người đàn ông, nũng nịu dụi mặt vào cánh tay anh ta.

Người đàn ông này, có phải quen thuộc quá rồi không?

Anh cũng kinh ngạc nhìn cô, không dám tin vào mắt mình, lập tức rút cánh tay khỏi người cô gái bên cạnh. Từ lâu rồi cô không còn thói quen đến trung tâm thương mại, tại sao hôm nay lại đến đây? Tại sao chứ?

Cô nhìn anh, khóc không được, cười không xong, bất lực lắc đầu.

Cô không khóc, không cười, không làm âm ỉ, cầm túi xách lẳng lẳng nhìn anh.

"Anh với cô ta quen nhau à?" Cô gái bên cạnh anh hỏi.

Cô nhìn bọn họ ở trước mặt mình, như đang diễn một vở kịch, sau đó cô mới chậm rãi lên tiếng.

"Quen, rất quen phải không?" Cô hỏi anh, như đang hỏi chính mình.

"Cô là gì của anh ấy?" Cô gái kia đánh mặt hỏi.

Hay thật, bây giờ "tiểu tam" còn to gan chát vắn "chính thê" nữa à?

"Tôi à, tôi là người cùng chung chăn gối với người đàn ông đứng bên cạnh cô."

Cô gái kia kinh ngạc, nhưng lại rất nhanh hất cằm kiêu ngạo, khóa chặt tay anh.

"Thì sao chứ, chúng ta đều chưa phải là vợ, chẳng ai có quyền nói rằng ai là của ai cả."

"Anh, chiếc khăn đó em chọn cho anh, anh thích không?" Cô gái trẻ ngẩng đầu hỏi anh.

Anh không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Cô chậm rãi mở ví, lấy một chiếc thẻ trong ví ra đưa cho nhân viên, nhân viên nhìn thấy lập tức cúi đầu chạy vào bên trong.

Rất nhanh sau đó chiếc khăn đã được gói gọn gàng trong túi và đưa đến tay cô. Cô thanh toán tiền trong sự khó tin cùng tức giận của cô gái kia.

Cô cất chiếc thẻ vào ví, đi ngang qua người hai bọn họ, nghiêng đầu nhìn sang.

Cô nói: "Chỉ cần là thứ tôi muốn, không ai có thể giành được. Nhưng quan trọng là..." Nói đến đây cô nhìn sang anh, nhấn mạnh từng từ: "Có đáng hay không."

Nói rồi, cô thả chiếc túi bên trong là chiếc khăn được gói cẩn thận xuống

đất, đôi giày gót nhọn giẫm mạnh lên, không ngừng di mạnh khiến chiếc túi nhăm nhúm, trông khó coi vô cùng.

Nhìn thẳng vào mắt cô gái kia, cô nhếch môi cười. "Cho dù là thứ tôi yêu thích, đoạt được rồi cũng có thể giẫm nát."

...

Cô trở về nhà như bình thường, thay chiếc váy ngủ đã mua rất lâu mà chưa mặc, chiếc váy hai dây để lộ bầu ngực đầy đặn, cơ thể đẹp đến mê hồn.

Anh trở về nhà đã là mười hai giờ đêm, mở cửa phòng ngủ nhìn cô nằm trên giường xoay người về một bên. Anh lẳng lặng thay đồ, chui vào chăn, ôm cô từ phía sau.

Cô không quay đầu lại, nói rất khê: "Anh đừng dùng cơ thể đã ăn nằm với người phụ nữ khác mà ôm tôi có được không?"

Lời nói của cô mang theo biết bao sự khinh thường và thất vọng.

Anh gục đầu vào lưng cô, thấp giọng nói: "Anh xin lỗi."

Cô gạt tay anh ra, ngồi dậy. "Lời xin lỗi của một kẻ phản bội thường không có giá trị."

Chiếc váy ngủ xộc xệch, lộ ra phần ngực trắng nõn, chiếc cổ trắng ngần dưới ánh đèn càng khiến cô thêm gợi cảm.

Anh nhìn cô, cổ họng khô rát, đôi mắt đã đục ngày đầy dục vọng.

Cô bước xuống giường, nhìn anh, cười mệt mỏi. "Đừng dùng ánh mắt ham muốn ấy nhìn tôi, anh không sợ bản nhưng tôi sợ."

Hôm ấy là lần cuối cùng cô và anh gặp nhau, cô để lại cho anh lời chia tay trong lạnh lùng. Không nước mắt, không van xin, níu kéo, chỉ lạnh lùng rời đi như lúc đầu cô xuất hiện.

...

Sau này, cô hiểu ra một điều, nếu một người yêu mình, họ sẽ không cần mình phải thay đổi vì họ, người yêu mình, họ sẽ yêu tất cả con người mình.

Cô đã vì anh mà quên đi chính mình là ai, cô sai rồi.

Nhìn những ly rượu lã lóc trên bàn, cô nói tạm biệt với đám bạn. Ra khỏi bar, cô không gọi xe mà đi bộ trên đường. Những bước chân loạng choạng, nhìn cô từ phía sau không còn sự kiêu ngạo, lạnh lùng vốn có.

Khi say rồi, cô mới trở lại là chính mình. Cô cũng là phụ nữ, cũng là thân gái yếu mềm. Cô cũng biết đau, biết khóc, biết buồn. Chẳng qua cô đã che giấu thật kĩ, không muốn ai biết được cô đã vì anh mà đau đớn bao nhiêu.

Cơn mưa nặng hạt đổ xuống, cô ngồi bên đường, che miệng bật khóc nức nở.

Anh không biết, không bao giờ biết cô đã từng yêu anh biết bao. Anh không biết lớp mặt nạ của cô anh tự tay gỡ xuống rồi lại tự tay mình xây lên một lớp mặt nạ dày hơn thế.

Ngày biết anh phản bội, cô đau đến chết đi sống lại, nhưng cô không muốn rơi lệ, không muốn để anh nhìn thấy sự yếu đuối nơi cô.

Cô đã từng muốn từ bỏ tất cả, bình lặng ở bên anh, cùng nhau đi qua những ngày tháng êm đềm. Không có sự náo nhiệt, không có sự xô bồ. Nhưng cuộc đời không để cho ai được hoàn mỹ.

Hóa ra hạnh phúc hay bất cứ điều gì đều có giới hạn. Mà trong tình yêu thì chúng ta đều bất lực và không thể gia hạn cho nó duy trì bao lâu.

Cô khóc như một đứa trẻ, gột rửa sạch sẽ lớp mặt nạ vô hình. Chỉ đêm nay thôi, cho cô yếu đuối chỉ lần này thôi, ngày mai, cô vẫn sẽ mang trên mình sự kiêu ngạo, sự ngạo nghễ của một người phụ nữ thành đạt, có tiền và có thể điều khiển được cuộc chơi của chính mình, hãy cho cô sống như trước

đây, không vướng vào tình yêu, không chút ưu phiền.

Cho dù giả tạo cũng được, hãy cho cô yếu đuối đêm nay thôi, ngày mai cô vẫn sẽ như thế. Vẫn sẽ khoác lên người bộ cánh hàng hiệu, vẫn sẽ make up thật đẹp và lắc lư trong bar, hãy để cô như trước, phóng túng như thế. Và cô sẽ quên anh.

...

Thành phố này hoa lệ và rực rỡ quá, đến mức em không nhìn ra sự cám dỗ và nguy hiểm của nó.

Tình yêu của anh, dịu dàng và âm áp quá, khiến em không thể nhìn ra sự đau đớn và lừa dối phía sau.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Cốt Cách Phụ Nữ 1

...

Phụ nữ, yêu và sống đừng quá đặt nặng vấn đề, đừng quá để tâm mọi chuyện.

Càng để tâm lòng càng phiền muộn, càng chú ý càng khiến bản thân trở nên hèn mọn.

Mọi sự đến tự nhiên, cưỡng cầu vô ích.

Phụ nữ yêu cũng được, buông cũng được nhưng nên giữ cho lòng an tĩnh.

Dù sóng gió hay bão táp cũng tuyệt đối đừng ngã nghiêng.

Dù người thật lòng hay dối trá, coi nó như mọi sự tùy duyên, thế nào cũng được.

Điều quan trọng dù đang rơi lệ cũng vẫn phải mỉm cười, bởi với người không thương ta, đừng để họ thấy ta khóc.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Lời Hứa Của Đàn Ông

...

Lời đàn ông nói không đồng nghĩa với hành động đàn ông làm.

Lời hứa của đàn ông chỉ có nghĩa vụ tạo niềm vui ngay khoảnh khắc ấy. Thời gian trôi đi, tất cả vô nghĩa, lời hứa gió bay, không còn giá trị.

Tôi từng hỏi một người đàn ông: "Em tin anh được chứ?". Anh ấy nói rất chắc chắn: "Tin được." Và sau cùng đáp trả lại cho tôi ba từ: "Tin sai người."

Đàn ông đừng hỏi rằng tại sao phụ nữ đa nghi, hãy tự hỏi bản thân làm gì để khiến họ không thể tin tưởng?

Phụ nữ, đừng tin câu nói: người đàn ông rơi nước mắt vì bạn là người đàn ông yêu bạn thật lòng. Sai, người đàn ông yêu bạn thật lòng là người khóc và thay đổi.

Nước mắt chỉ có nghĩa vụ làm dịu vết thương, làm nền cho cuộc cãi vã. Và đi kèm cùng lời xin lỗi là nước mắt.

Nhưng đàn ông không hiểu, chúng ta sống thực tế. Thay vì rơi lệ chúng ta hãy hành động, chứng minh bằng hành động cho họ thấy mình yêu họ.

Nên đàn ông, thay vì luôn miệng hứa hẹn, hãy thực hiện.

Đừng để lời nói không trùng khớp với hành động. Đừng lúc nào cũng cho rằng bản thân diễn hay, phải đợi đến phút hạ màn, tiếng vỗ tay cuối cùng mới quyết định kết quả.

27/3/2016

...

Đàn bà, có một số chuyện họ mỉm cười bỏ qua, không phải không để tâm mà là muốn cho đối phương thêm một cơ hội.

Nên nhớ, họ không nói chứ không phải không biết, chỉ là muốn cho đối phương cơ hội thành thật.

Đàn bà khi mở miệng nói rằng: "Bỏ đi, em mệt rồi." có nghĩa khi ấy mặc dù rất đau nhưng vẫn muốn tha thứ cho đối phương và cho họ thêm một cơ hội.

Nhưng sau cùng, thứ nhận lại vẫn luôn khiến họ thất vọng.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Đau Đớn Đành Giấu Ở Trong Lòng. Để Lâu Hóa Ly Rượu, Tự Mình Trút Say

...

Bên ngoài là tiếng xe cộ ồn ã, ánh đèn hoa lệ như muốn chiếu sáng tất cả. Thành phố này về đêm đẹp đến điên dại. Trong xe vang lên bản nhạc trầm buồn, cô chống tay lên cửa sổ xe, nghiêng đầu tựa lên bàn tay mình.

Anh nhìn cô, mỉm cười dịu dàng: "Vẫn còn suy nghĩ sao?"

Cô chỉ gạt đầu nhẹ mà không đáp, đôi mắt như trực trào lệ.

Bàn tay to lớn của anh vuốt nhẹ mái tóc cô, xoa nhẹ đỉnh đầu.

"Không sao mà, em cứ đi đi, anh đợi."

"Em rất sợ." Cô nói như thì thầm nhưng đủ để anh nghe rõ.

Anh biết, anh biết cô sợ điều gì, điều ấy ngay cả anh cũng rất sợ, nhưng anh không muốn cô biết rằng anh sợ hãi, anh muốn cô yên tâm đi học. Hai năm không phải là khoảng thời gian dài, cô còn trẻ, còn tương lai và hoài bão, chỉ cần hai năm để cô học thiết kế. Anh và cô sẽ có một kết thúc viên mãn.

Vậy có gì anh không vì cô mà cố gắng chờ đợi?

"Em sợ, người ta thường nói, muốn đạt được một thứ gì thì phải đánh đổi bằng một thứ khác. Không có gì là vẹn toàn, em không muốn đạt được điều này, rồi đánh mất..." Nói đến đây cô ngừng lại, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Anh dừng xe bên đường, nghiêng người ôm chặt lấy cơ thể đang run lên

vì cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào cổ anh mà khóc nức lên. Cô gái bé nhỏ của anh, anh thương và yêu cô biết bao, cho dù thời gian có dài nhường nào, chỉ cần cô còn muốn trở về, anh luôn đợi.

Cô ôm chặt lấy anh, như nguyện cùng nhau hòa làm một. Cô yêu anh, yêu đến phát điên, nhưng cô không thể vì anh mà bỏ đi mơ ước, bỏ đi tương lai của bản thân. Cô phải đi, bất cứ giá nào cô cũng phải đi, chỉ mong khi trở lại, anh vẫn ở đây chờ đợi cô.

Tiếng nhạc thay đổi phá tan bầu không khí, giọng nữ pha chút nuối tiếc cất lên.

"Em quá ngốc

Biết rõ anh không phải người thích hợp

Biết rõ đây không phải duyên phận

Nhưng em vẫn bất chấp hết mình để yêu anh

Trong tình yêu có lẽ thế này là quá dại khờ

Có lẽ mãi mãi không có thứ gọi là vĩnh hằng

Nhưng em không muốn bỏ cuộc dù chỉ còn một chút hy vọng

Thà rằng ngốc nghếch cũng không muốn hối hận."

...

Ngày hôm sau anh qua nhà giúp cô chọn đồ đạc, anh xếp quần áo vào va li một cách gọn gàng, còn cô thì chạy khắp phòng vơ tất cả những món quà anh tặng nhét vào các chỗ còn trống có thể trong va li. Anh không thể ngăn cản đành ngậm ngùi ngồi nhìn. Một lúc sau, cô ôm một con gấu lớn đứng trước mặt anh, nhìn anh bằng đôi mắt vô tội.

"Anh đừng đóng va li vội, còn sót rồi." Cô đưa con gấu đến trước mặt

anh.

Anh nhìn con gấu to bằng cả người mình ở trước mặt, chỉ thiếu nước cốc đầu cô một cái cho tỉnh. Nó to thế này, nhét vào đâu cho vừa.

"Em ngốc à, em chỉ đi có hai năm chứ không phải không trở về, mang đi nhiều thế để làm gì?"

Cô trợn mắt nhìn anh, hàm ý anh mới là ngốc.

"Lúc nhớ anh thì em ôm nó tạm, chứ nhìn qua Facetime thì có ôm được đâu. Lát lấy lọ nước hoa anh hay dùng cho em, em mang đi, hết mùi thì em xịt liền, thế là được."

Anh không thể cãi được cô, đành dâng lọ nước hoa của mình mà không một lời phản kháng trong ánh mắt hài lòng của cô.

...

Sân bay đông người nhộn nhịp, ở nơi đây diễn ra bao cuộc ly biệt rồi hội ngộ, chứng kiến biết bao mối tình tan hợp.

Cô kiễng chân hôn lên môi anh, mỉm cười: "Em đi đây."

Anh gật đầu, ôm cô thật chặt: "Sớm trở về, anh đợi."

"Chỉ mong sau khi trở về, anh vẫn là người ở đây đợi em."

"Nhất định là như thế."

Hôm nay cô mặc chiếc váy đen dài đến đầu gối, phần cổ chữ V lộ ra khuôn ngực đầy đặn, chiếc dây chuyền mỏng khiến chiếc cổ càng thêm phần gợi cảm. Chiếc váy được thiết kế sát nách, thân hình mỏng manh nhưng những đường cong gợi cảm của cô khiến không ít người liếc nhìn.

Anh nhìn cô, gật đầu dụi dụi.

Không ai biết rằng, khi cô quay lưng, anh rơi nước mắt. Khi anh chỉ nhìn thấy bóng lưng cô, lệ đã phủ đầy khuôn mặt xinh đẹp vừa rồi còn cố gượng cười.

Cả hai đều không biết rằng, một lần ly biệt, là mãi mãi...

...

Đến hôm nay cô đã rời đi được ba tháng, ba tháng trôi qua, hằng ngày anh vẫn gọi cho cô, những tin nhắn động viên an ủi chưa từng giảm bớt. Mỗi tối xong việc, cô đều trò chuyện với anh đến khi cả hai không mở mắt nổi nữa cùng chìm vào giấc ngủ.

Hôm nay cô rất mệt mỏi, ngay cả bước đi cũng chẳng còn đủ sức, ngồi bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Thành phố này xa lạ với cô đến mức ba tháng trôi qua mà cô không hề thấy quen thuộc.

Cô nhớ bố mẹ. Trước đây, cô ngày ngày ở nhà cùng bố mẹ, chỉ cần mở mắt tỉnh dậy là có thể nhìn thấy. Trước đây, mọi việc đều có bố mẹ lo lắng, bây giờ cô chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Cô không muốn bố mẹ phải thất vọng.

Nhìn lên bầu trời đen kịt ngoài kia, cô lặng lẽ rơi lệ.

Ở giữa thành phố xa lạ, cô nhớ vòng tay của anh đến điên dại. Nhớ những lúc cùng anh đi trên các con phố. Nhớ nụ cười lúc vui, đôi mắt giận hờn khi giận. Nhớ lúc giận hờn không muốn gặp gỡ nhưng vẫn ở gần nhau, chung một thành phố, dưới một bầu trời. Cô nhớ anh, nhớ đến bật khóc giữa thành phố xa lạ này.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cái tên "My Love" nhấp nháy trên màn hình khiến trái tim cô trở nên âm áp.

Cô nghe máy, không lên tiếng, anh cũng im lặng.

Một lúc sau cô mới nói: "Hôm nay em rất mệt, cũng rất nhớ anh."

"Anh biết, hôm nay anh cũng rất mệt và cũng nhớ em." Chỉ nghe tiếng thở không đều của cô là anh đủ hiểu, cô đang khóc và đang rất buồn.

"Em sẽ trở về, nhanh thôi."

"Anh biết, anh đợi em."

"Ở đây không cần phải làm việc quá sức, những việc không thể tự làm được thì thuê người làm. Đồ đạc trong nhà hỏng thì đừng tự mình đụng tay vào, gọi bảo vệ dưới nhà là được. Anh không nghèo nên em chỉ cần theo đuổi ước mơ của mình mà không cần quá sức, dù thế nào, anh vẫn đủ năng lực nuôi em."

"Em biết, cảm ơn anh."

...

Thời gian thấm thoát trôi không chờ đợi bất kể điều gì, một năm trôi qua, cô và anh đã xa nhau được một năm. Nỗi nhớ ngày một đong đầy, cô chỉ mong thời gian trôi thật nhanh, ngày trở về sẽ không còn xa nữa.

Chỉ mong sau này khi nhắc về thời thanh xuân, cô hay anh, dù vui hay buồn đều không dùng đến từ "hối hận".

Chỉ cần sau này nếu có lỡ rời xa, ai hỏi về quá khứ, cô muốn mình dũng dạc đáp: "Đúng, tôi đã từng yêu rất nhiều."

Chỉ cần một đời không oán, không hối.

Cô bấm điện thoại gọi cho anh, bây giờ là bảy giờ tối, cô mới xong việc và trở về nhà.

Chuông đổ hồi lâu mà không có hồi đáp, cô nhắn tin cho anh.

"Anh đang bận à, rảnh gọi lại cho em nhé."

Hai hôm sau. Cô mới nhận được cuộc gọi của anh, anh nói, hai hôm nay

anh có nhiều việc, bận quá không kiểm tra điện thoại, anh nói xin lỗi rất nhiều. Cô không giận, âm ừ cho qua, cho giấu đi sự bất an đang nhen nhóm trong lòng.

Cô tin anh.

...

Thời gian trôi nhanh đến mức khi nhìn lại, cô không dám tin mình đã đi được một quãng đường dài đến thế. Chỉ còn vền vện hai tháng nữa là đến ngày trở về, ngày cô được ôm chặt lấy người cô nhớ đến điên dại, được ở trong lòng anh quên đi bão tố bên ngoài.

Cô đặt bản thiết kế xuống bàn, day day thái dương, mấy hôm nay cô liên tục bị đau đầu. Điện thoại trên bàn đột nhiên đổ chuông, cô nghe máy.

"Mình đây."

"Sao rồi, vẫn tốt chứ?"

Cô mỉm cười: "Vẫn tốt, sắp hội ngộ rồi đây."

Bạn cô ở đầu dây kia bật cười.

"Ồ, dạo này không có bạn rượu, nhanh về đi."

Hai người hàn huyên vài câu, đột nhiên đối phương im lặng, có phần ấp úng, cô hỏi: "Sao thế?"

"Mày với người yêu thế nào, tốt không?"

Cô thành thật đáp: "Vẫn tốt, dạo này anh ấy hơi bận thôi. Sao thế?"

Bạn cô âm ừ: "Thế là được rồi, tao cúp đây, làm việc đi."

Nhìn màn hình đen kịt, cô thấy khó hiểu nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Có những chuyện dù nghi ngờ nhưng cũng không nên tìm hiểu quá rõ.

...

Còn bay ngày nữa là đến ngày trở về, vé máy bay đã đặt, đồ đạc cũng đã chuẩn bị xong, chỉ còn đợi đến ngày cô trở về với thành phố mà cô nhớ nhưng biết mấy.

Cả ngày hôm nay anh không gọi cho cô, lúc sáng cô gọi anh không nghe máy, chỉ nhắn lại cho cô hai tin nhắn là "Anh bận". Cô cũng không làm phiền anh thêm.

Trên đường đi về chung cư, cô bấm điện thoại gửi tin nhắn cho anh.

"Em sắp về rồi."

"Anh vẫn đang bận à?"

"Em rất nhớ anh."

...

Ngày hôm sau cô vẫn không nhận được tin nhắn trả lời nào, gọi cho anh thì anh tắt máy.

Nỗi lo lắng không tên trĩu dậy, cô gọi cho bạn, hỏi rất nhiều người nhưng họ đều nói không biết anh ở đâu. Không ai nói cho cô biết điều gì đang diễn ra.

Cô đứng giữa đường, lồng ngực như bị bóp nghẹt đến khó thở. Cô lập tức gọi cho hãng máy bay, đổi chuyến bay sớm nhất vào tối hôm nay. Trở về nhà và lấy đồ đạc, cô ra sân bay nhanh nhất có thể.

Cầu cho anh được bình an. Còn nếu xảy ra chuyện gì, nếu anh gặp bất trắc, cô nên ở bên anh lúc này.

Ngồi trên máy bay đợi giờ cất cánh, cô nhắn tin cho anh.

"Em sắp về rồi."

"Anh có ổn không?"

"Em rất lo lắng."

"Anh đang ở đâu?"

"Em đang ở trên máy bay."

"Chồng à, em rất sợ."

"Chồng, gọi cho em đi."

"Chồng, anh có thể ra sân bay đón em được không?"

Ở một góc máy bay, cô gái mặc bộ quần áo màu đen ôm mặt khóc, xung quanh không biết điều gì đang diễn ra, chỉ dùng ánh mắt cảm thông nhìn cô gái xinh đẹp rơi nước mắt.

...

Cô ngồi trên taxi mà như ngồi trên đống lửa, hai tay siết chặt vào nhau. Cô trở về nhà trong sự ngỡ ngàng và vui mừng của bố mẹ, cô hỏi bố mẹ dạo này có gặp anh không, họ nói mấy tháng nay rất ít khi anh qua nhà. Cô nói với bố mẹ cô ra ngoài một lát rồi về.

Cô tự lái xe, ngồi trong xe, cô chưa biết nên đi tìm anh ở đâu. Cô đến cửa hàng của anh. Giờ đã muộn nhưng cửa hàng vẫn còn mở cửa, cô đi vào trong, nhân viên đều là người mới. Cô hỏi: "Cho chị hỏi có anh... có ở đây không?"

Nhân viên lắc đầu nhìn cô, hỏi lại: "Chị là bạn của anh... ạ?"

"Ừ, anh ấy đâu?" Cô sốt ruột hỏi nhanh.

"Anh ấy nằm viện được hai ngày rồi chị."

Trái tim cô như bị ai bóp nghẹt, đau đến rơi lệ. Cố gắng giữ cho đôi chân đứng vững, nén nước mắt đang chực trào, cô hỏi: "Tại sao... Anh ấy bị làm sao?"

Nhân viên nhìn cô vẻ khó hiểu nhưng vẫn trả lời: "Tối hôm trước anh ấy lái xe đưa bạn gái đi chơi, vô tình bị xe khác đâm phải. Nhưng cũng không có gì đáng ngại, chắc ngày kia là anh ấy ra viện chị ạ."

Hai tiếng "bạn gái" như mũi tên đâm mạnh vào ngực cô, lúc này cô thực sự không thể đứng vững, ngã gục xuống đất. Khuôn mặt trở nên trắng bệch, đôi môi đã không còn chút sắc máu.

Bạn gái của anh ở đây, vậy bạn gái kia là thế nào?

Nỗi sợ hãi của cô giờ đã thành hiện thực?

Cô từng sợ rằng, đạt được thứ này phải đánh đổi bằng thứ khác. Thành công của cô phải trả giá bằng người đàn ông cô yêu sao?

Cô bật cười cay đắng, mạnh mẽ đứng lên hỏi địa chỉ bệnh viện rồi lịch sự mỉm cười, rời đi.

Đứng trước cửa phòng bệnh của anh, cô đắn đo rất lâu mà không thể chạm đến tay nắm cửa.

Cánh cửa này mở ra, tình yêu này sẽ kết thúc.

Cánh cửa này không mở, tình yêu này cũng sẽ kết thúc.

Vậy có gì cô phải hèn nhát đến thế?

Cô hít một hơi sâu, mở cánh cửa trước mặt, bên trong là cảnh tượng cô cả đời muốn quên.

Anh đang nằm trên giường bệnh, cô gái kia ngồi bên cạnh, đang cúi người hôn lên môi anh. Một tay anh đặt lên eo cô ấy.

Như có cảm giác có người đang nhìn, anh nghiêng đầu nhìn ra phía cửa. Giây phút này tất cả như đóng băng, hai người đang ở trên giường đồng thời nhìn về phía cô.

Anh như chết đứng, không biết phải nói gì.

Cô chậm rãi bước vào, không đau khổ, không rơi lệ, trên môi vẫn là nụ cười quyến rũ thường thấy.

"Anh khỏe chứ?"

Anh không đáp, cô gái kia đỡ anh ngồi dậy.

Cô nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh anh, cất tiếng hỏi: "Cô có biết tôi không?"

"Tôi biết." Cô gái đáp đầy kiêu ngạo.

"Cô quen anh ấy bao lâu rồi?"

"Một năm."

Một năm, cô đi hai năm, anh lừa dối cô một năm.

Cô chưa kịp lên tiếng, cô gái kia đã nói tiếp: "Cô còn trở về làm gì, anh ấy hiện tại là của tôi."

Cô bật cười, nụ cười của cô khiến anh sợ hãi.

"Đúng là tôi trở về rồi, cô cho rằng nếu tôi muốn cướp lại anh ấy, cô giành được với tôi sao?"

Cô kiêu ngạo nhìn xuống, đôi mắt như lưỡi dao có thể xé nát tất cả.

"Anh khỏe chứ?" Cô hỏi lại, lần này giọng đã lạnh lùng hơn.

Anh nhìn cô bối rối, đáp lại: "Anh khỏe."

Khỏe là tốt rồi, anh ổn là tốt rồi, cô thầm nghĩ.

Trước khi rời đi, cô nói thêm: "Tôi không tranh giành với cô, vì tôi biết nếu tôi tranh giành, cô không có năng lực tranh giành với tôi. Cuộc vui thì không dành cho hai người, hà cớ gì phải vì một người đàn ông mà hạ thấp mình, cho cô đây, cô lấy được không?"

Nói xong cô bật cười quay lưng rời đi.

Đến khi ra khỏi bệnh viện, cô mới như sụp đổ.

Thực sự giây phút vừa rồi cô rất muốn hỏi anh, rất muốn hỏi: "Em chưa từng quên hình dáng của anh, chưa từng quên nụ cười năm ấy, còn anh đã quên em mất rồi, đúng không?"

Nhưng cô không thể cất thành lời, không thể.

Đau, rất đau, trái tim cô đau lắm, bao nhiêu cố gắng như vụn vỡ.

Cô đã thành công trong công việc nhưng cuối cùng lại đánh mất đi một thứ khác.

Cô từng không muốn biết quá rõ anh đang làm những gì ở thành phố này, cô biết anh sẽ có một vài sai lầm, nhưng vì cô rời đi nên cô sẽ chấp nhận nhắm mắt cho qua. Nhưng đến giây phút này, dù đã sai nhưng anh chưa nói câu xin lỗi cô. Cô thất vọng đến mức như muốn chết đi ngay khoảnh khắc này.

Có những nỗi đau, dù muốn cô cũng không thể tỏ lộ, chỉ đành giấu trong lòng, để lâu hóa ly rượu, tự mình trút say...

Anh từng là của cô, từng là tín ngưỡng, là một báu vật để cô tôn thờ. Nhưng cuối cùng anh lại là người khiến cô thất vọng.

Tình yêu, khoảng cách là để thử thách, là để đối phương hiểu sự quan trọng của nhau. Nhưng đôi khi chính khoảng cách lại giết chết tình yêu một

cách vô hình, giết chết một cách đau đớn.

Khi sự tin tưởng và kỳ vọng của bản thân khiến mình thất vọng, nó đau đớn đến nhường nào chứ?

Trời đổ mưa, nước mưa rơi xuống khiến khuôn mặt cô đau rát, cô ngồi xuống bật khóc. Mặc kệ bao người qua lại nhìn cô như một kẻ điên.

Tình yêu của cô, sao lại đau đớn đến thế?

Cô từng sợ nếu mình đi, sẽ dang dở tình yêu này, sẽ dang dở anh, dang dở cô. Cuối cùng, tất cả đã dang dở, tình yêu không trọn vẹn này, cô phải quên bằng cách nào đây?

"Em từng đứng trước thành phố xa lạ vì nhớ anh mà bật khóc. Em trở về thành phố em yêu thương biết mấy, nhưng vì anh thành phố này cũng trở nên xa lạ, và em lại bật khóc trước những gì quá đỗi thân quen."

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Cốt Cách Phụ Nữ 2

...

Với tôi, đàn ông tài giỏi là chống chọi được cám dỗ, phụ nữ tốt là chịu đựng được sự cô đơn.

Đàn ông ngốc cho rằng bản thân tài năng có thể qua mặt được phụ nữ. Đàn ông khôn biết rằng phụ nữ vốn dĩ là lựa chọn nhắm mắt cho qua. Nên thay vì dối trá họ lựa chọn cách thật thà để duy trì dù biết sẽ làm tổn thương đối phương nhưng ít nhất họ vẫn nhận được sự tha thứ.

Tôi yêu một người đàn ông ngu ngốc, anh ấy không biết cách chống chọi với cám dỗ. Sau những sai lầm, anh ấy lựa chọn cách che đậy và lấp liếm. Anh ấy cho rằng tôi sẽ không biết và tự cho rằng mình che giấu thật giỏi.

Vốn dĩ phụ nữ đều giống nhau, khi đàn ông nói thật sai lầm của mình, họ sẽ giận, sẽ cáu, sẽ khóc, hoặc có người lựa chọn cách im lặng mà sự im lặng là sự tổn thương lớn nhất. Nhưng hãy tin tôi, họ vẫn sẽ tha thứ cho bạn, vì bạn nhận lỗi.

Nhưng đôi khi bạn sẽ đánh mất người bạn yêu vì ngu ngốc cho rằng mình thông minh, giỏi che đậy, mà phụ nữ tinh tế thì chỉ qua một ánh mắt cũng có thể nắm bắt tình hình.

Nên đàn ông ạ, thay vì lựa chọn cách dối trá và lấp liếm, hãy thật thà, vì dù đau nhưng luôn được chấp nhận.

Phụ nữ hay đàn bà, tốt và chuẩn mực là có thể chống chọi với cô đơn, ngay cả khi trái tim bị người mình yêu giẫm nát. Ngay cả khi bị anh ta bỏ mặc trong đêm tối, khi sự cô đơn bủa vây một cách ghê sợ, khi cảm giác xung quanh không có ai, cũng đừng mượn tạm bờ vai của ai đó để dựa

nương.

Phụ nữ ngu ngốc mới đi mượn bờ vai, muốn dựa hãy đợi đến khi chấm dứt.

Vay mượn sẽ giảm sự tôn nghiêm, giảm giá trị của bản thân, và đừng vì một lần yếu lòng mà đánh mất.

Và đương nhiên vay mượn đều phải trả giá đắt.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hồi

Đàn Ông Nói Chưa Muốn Kết Hôn

...

Đàn ông có thể nói sẽ lấy bạn, nhưng đến khi anh ta dắt bạn vào lễ đường rồi hẵng tin.

Đàn ông nói cho bạn một ngôi nhà, nhưng cả khi họ cho bạn rồi, cũng có thể chính tay họ sẽ đập vỡ ngôi nhà ấy.

Đàn ông nói chưa muốn kết hôn. Chỉ có hai lý do. Một là chưa phải thời điểm thích hợp, hai là chưa phải người thích hợp.

Tôi biết bạn đang rất buồn. Nhưng cuộc đời vốn dĩ là thế. Không ai có thể nắm tay từ sáng đến tối. Không ai có được sự viên mãn. Muốn chạm đến bình yên, đầu tiên phải vượt muôn trùng sóng gió.

Đừng mong mỗi đôi phương sẽ cưới mình dù có thế nào. Hiện tại, họ không muốn bạn là gia đình của họ, chỉ thế thôi.

Có thể mơ mộng, nhưng đừng mơ quá dài.

Có thể tin tưởng, nhưng đừng tin quá nhiều.

Mỉm cười nhé, bạn của tôi!

Đừng coi việc kết hôn là một cái đích, đôi khi chỉ lúc yêu là còn đẹp, kết hôn có khi chỉ là một cách chôn vùi tình yêu thật khéo léo.

Cứ yêu và được yêu thôi, coi kết hôn như kết quả của một bài toán. Bạn không giải được, bỏ đi, không cần giải nữa. Bạn có thể không giỏi toán những biết đâu sẽ giỏi văn.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Đồ Tốt Thì Không Dùng Chung Mà Đàn Ông Tốt Thì Không Dành Cho Cả Thiên Hạ

...

Cơn mưa đổ xuống như trút nước, sấm chớp cúa những vệt dài trên nền trời. Tiếng bước chân vội vã, trên tay là những túi đồ ăn còn nóng hổi, đứng trước cửa nhà anh, cô phủi những hạt mưa trên áo, mái tóc ướt nhẹp.

Trước khi đến cô đã gọi cho anh nhưng không được, lúc nãy anh nói rằng anh rất mệt, người không được khỏe, mai anh sẽ qua chỗ cô. Nghe giọng nói mệt mỏi của anh, cô gọi lại mà anh không bắt máy. Cô đã mua đồ ăn và thuốc, đứng trước cửa nhà anh, bấm gọi một lần nữa mà điện thoại báo thuê bao không liên lạc được.

Cô không có khóa cửa, chuông nhà anh hỏng một tuần nay mà chưa sửa vì anh rất bận. Cửa căn hộ của anh có hệ thống cách âm nên có gọi cũng vô ích. Đột nhiên cô đặt tay lên nắm cửa vặn thử, lúc này cô mới phát hiện cửa không khóa. Cô thở một hơi dài rồi đi vào, thật may, nếu không cô chẳng còn cách nào khác đành phải trở về.

Đặt đồ ăn và thuốc xuống bàn, cô vào bếp lấy bát đồ cháo ra rồi pha một ly trà ấm. Xong xuôi cô mới đi vào phòng ngủ gọi anh dậy. Lúc đặt tay lên cánh cửa, trong lồng ngực cô như có thứ gì đó đang gào thét, nỗi bất an chưa từng có bỗng hiện lên. Cánh cửa vừa hé mở, cô như chết đứng.

Tiếng rên rỉ của phụ nữ vang lên trầm đục, hơi thở dốc của người đàn ông bao trùm cả căn phòng. Sự dơ bẩn nhuộm màu tất cả. Từ phía sau, cô thấy tấm lưng trần quen thuộc, cô nhìn thấy được sự phối hợp nhịp nhàng của hai người họ.

Đôi tay trắng nõn siết càng chặt, cô cắn môi để không bật khóc rồi nhẹ

nhàng đóng cửa, chua chát nhếch miệng. Hóa ra nỗi lo lắng của cô là thừa.

Trước khi rời đi, cô tháo chiếc nhẫn trên tay đặt xuống bàn, tiện tay rút trong túi xách ra một tờ giấy, cô viết những dòng chữ kiên định bằng nét bút cứng cáp:

"Đồ tốt thì không dùng chung mà đàn ông tốt thì không dành cho cả thiên hạ, anh không phải đàn ông tốt, tôi không cần anh. Tạm biệt."

Cho đến khi cánh cửa khép lại, giọt lệ duy nhất rơi xuống rồi lẳng lẳng biến mất như chưa từng xuất hiện. Nhìn cô vẫn kiên cường là thế, vẫn mạnh mẽ là thế nhưng ai biết, ai hiểu rằng, trái tim đau đến cùng kiệt.

Tình yêu của cô, thứ tình yêu cô mang hết cả nhiệt huyết, mang hết cả nông nổi ra để bắt chắp, cuối cùng cô thua, cô thua trong chính tình yêu của mình.

...

Năm năm sau.

Cô với lấy túi xách để trên bàn, vuốt lại mái tóc dài, chậm rãi sải bước ra khỏi nhà. Bên ngoài, chiếc xe đen tuyền như một con thú săn mồi đang chờ sẵn, cô bước tới, khóe môi nở một nụ cười diễm lệ.

Anh vòng tay ôm lấy eo cô, cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên vàng trán sáng bóng. Nụ hôn dịu dàng mà ngọt ngào.

Cô bật cười: "Mình đi thôi, nếu không thì trễ mất."

Anh gật đầu, mở cửa xe cho cô, giọng trầm ấm vang trên đỉnh đầu cô: "Cô bé ngốc, lúc nào cũng lo xa."

Anh là người đàn ông tuyệt vời, anh dịu dàng, ấm áp, cũng là người đàn ông khiến cô quên đi quá khứ sau năm năm dằn vặt. Từ khi anh xuất hiện, những tổn thương xưa cũ cô cũng chưa từng nhớ đến, chưa từng có cảm giác

đau đớn.

Là anh, vì anh xuất hiện, cô mới biết tình yêu vốn dĩ vẫn đẹp như thế, chỉ cần bản thân không mất đi niềm tin vào tình yêu, nhất định sẽ lại gặp một người yêu mình nhiều hơn thế.

Hai người đến một nhà hàng nằm ở khu trung tâm, hôm nay là sinh nhật bạn anh, ban đầu cô không định đi cùng vì cô không thích nơi đông người và cô không quen ai, nhưng vì anh nói cô cần phải làm quen dần với bạn bè anh nên cô đã đồng ý đi.

Hai người nắm tay nhau sỏi bước vào bên trong nhà hàng, trông họ thật đẹp đôi.

"Đến muộn rồi nhé." Một cô gái trẻ trung đứng lên khỏi bàn ăn, vỗ vào vai anh nói chuyện vui vẻ.

Anh cười, nâng túi quà trên tay lên: "Quà đây nhé bạn già."

"Ok, đây là bạn gái, đúng không?" Bạn anh nhiệt tình hỏi.

Cô gật đầu lịch sự: "Chào chị."

"Được rồi, ngồi xuống đi, ăn tự nhiên nhé, đừng ngại."

Cô cùng anh ngồi xuống bàn. Trên bàn ăn ngoài cô và anh còn có ba người nữa, đều là nữ, cô mỉm cười lịch sự, tất cả đều đáp lại bằng những câu nói đùa vui vẻ.

Chỉ riêng cô gái ngồi đối diện anh, từ khi cô và anh xuất hiện, cô đã nhận ra vẻ không thoải mái của cô ta, nhưng với người không thích mình, cô không việc gì phải bận tâm.

"Đây là Lê Vi, em gái kết nghĩa của anh." Anh giới thiệu cô gái ngồi đối diện.

Cô mỉm cười, không lên tiếng, nếu đối phương không hài lòng với cô thì

tên cô ta có là gì đi nữa cô cũng không cần biết.

Bữa ăn diễn ra rất náo nhiệt, sau đó mọi người đưa ra yêu cầu đi club, cô không thích những nơi náo nhiệt, với lại đêm qua cô phải thức muộn vì công việc nên hôm nay hơi mệt.

"Em về trước được không, em hơi mệt." Cô nói khẽ vào tai anh, giọng dịu dàng như nước.

Anh cúi đầu nhìn cô, mỉm cười, giơ tay vuốt tóc cô. Anh nói gì vào tai bạn mình, nghe xong bạn anh nhìn cô cười, cô cũng lịch sự đáp trả. Anh cầm túi xách giúp cô.

"Đi thôi, anh đưa em về."

Cô bối rối xua tay: "Không cần đâu, anh cứ đi cùng mọi người, em đi taxi được rồi."

Anh bật cười, cốc nhẹ lên trán cô: "Em là quan trọng."

Cô không đáp, chỉ lẳng lặng để anh nắm tay mình bước đi, cảm giác hạnh phúc lan tỏa trong lồng ngực.

...

Cô với anh hẹn hò đã tròn sáu tháng, những ngày vừa qua với cô là những ngày hạnh phúc nhất trong những năm tháng thanh xuân.

Cô đã từng trải qua một mối tình, từng đau đến khắc cốt ghi tâm, từng cho rằng sẽ không thể dành tình cảm cho ai được nữa. Nhưng gặp anh, cô đã dốc hết can đảm để yêu, để tin tưởng, cô dốc hết những nhiệt huyết còn lại để ở bên anh.

Cô từng cầu xin, không mong cả đời đúng, chỉ cầu lần này không chọn sai.

Cô sốt cả đêm qua, nằm liệt trên giường, anh thì đi công tác ngày mai mới

về, cô không muốn vì cô mà anh xao nhãng công việc.

Chuông điện thoại vang lên, cô háng giọng nghe máy.

"A lô."

"Anh đây."

Cô mỉm cười dịu dàng: "Em biết."

"Mai anh về rồi, anh rất nhớ em."

"Em cũng vậy."

Đợi một hồi lâu đầu giây bên kia mới lên tiếng: "Em không khỏe, sao không nói cho anh biết?"

"Em ổn mà." Cô cố gắng điều chỉnh giọng nói của mình bình thường nhất có thể.

Giọng nói của anh thêm phần tức giận: "Em... không thể nào mà nói được mà."

Anh giận dữ cúp máy, cô giật mình nhìn màn hình tối đen, đây là lần đầu tiên anh tức giận với cô. Anh chưa từng to tiếng cho dù cô và anh cãi nhau to đến thế nào. Lần này chẳng lẽ cô sai rồi?

Hai giờ sáng, chuông cửa vang lên, cô mệt mỏi xuống giường, không biết giờ này là ai bấm chuông. Đến khi cánh cửa mở ra, cô hoảng sợ đến tỉnh ngủ, anh đứng trước mặt cô, khuôn mặt đầy mệt mỏi.

Anh không lên tiếng, cúi đầu nhìn chiếc váy ngủ phong phanh trên người cô, tức giận nắm tay cô kéo vào trong phòng ngủ. Anh đỡ cô nằm xuống giường, cẩn thận đắp chăn cho cô còn không quên dặn dò: "Em cứ thử ra khỏi chăn thử xem."

Nói xong anh bỏ ra ngoài, một tiếng sau anh quay lại với một bát cháo và

một ly sữa nóng. Anh ép cô ăn hết mới cho cô ngủ tiếp. Cô nằm trong vòng tay anh, hít hà mùi hương đầy nam tính của anh, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Đôi tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Đây là người đàn ông của cô, là người đàn ông cô yêu, cũng là người đàn ông yêu cô.

...

"A lô, anh đang ở đâu vậy?"

"Anh đang họp, lát gọi lại cho em sau."

"Vâng."

Cô cất điện thoại vào túi xách, mang chiếc áo sơ mi đến quầy thanh toán, anh thích áo sáng màu, cô chọn một chiếc sơ mi trắng mẫu mới nhất cho anh.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, là của đứa bạn thân gọi đến.

"Tao đây."

"Mày đang ở đâu?"

"Ở trung tâm thương mại, sao thế?"

"Tao vừa ở khách sạn Ova cùng anh Nam ra, đúng lúc ra khỏi phòng mà biết tao thấy ai đi vào phòng bên cạnh không?"

"Ai?"

"Người yêu mày cùng một con nữa, phòng 302, mày muốn làm gì thì cũng phải bình tĩnh, cần cứ gọi tao, nhớ chưa? Tôi chỉ muốn mày không đi vào vết xe đổ một lần nữa."

Cô cầm túi áo sơ mi trên tay, mệt mỏi lê bước ra khỏi trung tâm thương mại, ánh nắng chói chang hắt lên khuôn mặt trắng hồng của cô. Hôm nay cô

mặc chiếc váy maxi đen dài đến mắt cá chân, mái tóc nâu buộc hờ hững sau lưng.

...

Sau tất cả, cuối cùng cô đứng trước căn phòng 302, cánh tay giơ lên rồi hạ xuống nhiều lần, trái tim cô lúc này như vỡ vụn, ngay cả sức lực để thở cũng không còn, nước mắt như mưa lã xuống gò má.

Gục đầu lên cửa, cô cắn môi khóc nấc lên thành tiếng, hai tay không ngừng đâm mạnh vào ngực, đau, cô rất đau. Cô còn nghĩ lần này cuộc đời sẽ không phụ cô, cô đã gặp được người đàn ông thuộc về riêng mình. Cuối cùng cô vẫn sai.

Số phòng 302 như một mũi tên đâm mạnh vào tim cô, lúc này tiếng rên thất thanh của người phụ nữ đột nhiên vọng ra.

Cô dốc hết tất cả sự cố gắng, mang hết tất cả sự cuồng nhiệt còn sót lại, nhưng ông trời phụ cô, người cô tin tưởng cũng phụ cô, tất cả phụ cô.

Lần này cô không muốn kết thúc như lần trước, gạt sạch nước mắt, cô bấm chuông cửa. Một lúc sau mới có người mở cửa. Cánh cửa mở ra, người bên trong với cô quá đỗi quen thuộc. Anh nhìn cô, không thể cất lời nào.

Cô nhìn anh, mỉm cười, nụ cười rục rờ nhất. Vết hôn trên ngực anh còn đỏ, cô bật cười.

"Có thể nhiều năm sau em sẽ quên giọng nói của anh, quên hình bóng của anh, quên cả nỗi đau ngày hôm nay anh ban tặng. Em sẽ quên cả những gì em đã từng cố gắng vì anh, quên đi sự dịu dàng mà đầy dối trá. Những kỷ niệm dù đẹp dù xấu thời gian sẽ xóa mờ tất cả. Em nhất định sẽ quên anh!"

Cô ngừng một hồi lâu: "Ngoài sự phản bội, anh luôn là người đàn ông tốt nhất."

Sau lưng anh xuất hiện một người phụ nữ, cô nhìn thấy rất rõ, cô gái này,

còn lạ gì nữa đâu?

Cô nhếch miệng, nói: "Em gái thì nên làm tròn bổn phận làm em gái, anh trai thì không nên chăm em ở trên giường. Đúng mực thì tốt hơn.

À, phụ nữ, dù xinh đẹp hay xấu xí đều nên có hạnh phúc thuộc về riêng mình, không phải đi giành giật, dòm ngó đến hạnh phúc của người khác. Hãy đặt mình vào vị trí của họ mà suy nghĩ, để có được hạnh phúc như hiện tại, họ đã phải cố gắng vun đắp nhường nào. Hạnh phúc của họ được xây lên từ nước mắt, lỗi lầm và sự vị tha. Đừng vì sự ích kỷ của bản thân mà phá hoại hạnh phúc của người khác.

Đừng tung hô, đừng ngạo mạn cho rằng cướp được người đàn ông là mình giỏi, là mình chiến thắng. Hãy buồn vì mình chỉ giành được thứ đáng bị vứt bỏ từ lâu. Tôi sẽ gặp được người đàn ông tốt hơn, còn cô chỉ là người bắt đầu một chuỗi ngày tồi tệ bên một người đàn ông tồi.

Đừng cho rằng của tốt dùng chung, thứ tốt thì không dành cho nhiều người. Mà đàn ông tốt không dành cho cả thiên hạ, đừng cố gắng giành lấy người đàn ông tồi, người đàn ông không có sức đề kháng chỉ tốn công cô giành lấy rồi trước sau sẽ mất đi.

Nhớ nhé, phụ nữ chúng ta, đáng được yêu và đáng được trân trọng."

Nói xong, cô quay lưng bỏ đi, để lại phía sau là sự tức giận của cô ta và sự ngỡ ngàng của anh.

...

Hai năm sau.

Cô gõ một dòng status mới lên trang cá nhân.

"Tình yêu, có được rồi cũng có thể mất đi. Thứ tồn tại mãi mãi chính là cảm giác. Nhiều năm rồi rồi vẫn không thể quên được cảm giác bên cạnh anh ấy, thứ cảm giác vừa ấm áp vừa mãnh liệt mà tôi không thể quên. Nhiều năm

rồi, thật sự muốn hỏi rằng, anh ổn chứ, tất cả, vẫn ổn đúng không. Nhưng tôi lại không còn dũng khí như năm ấy..."

Mười phút sau chuông điện thoại vang lên báo có tin nhắn, dây số điện thoại mà cô đã xóa nhưng không thể nào lãng quên.

"Anh vẫn ổn, xin lỗi em."

Cô mỉm cười, nước mắt lăn dài, cô bấm xóa tin nhắn.

Tất cả, chỉ kết thúc và vền vẹn trong sáu chữ ấy thôi.

Với cô, đây mới là kết thúc, đây mới thực sự là kết thúc cho tình cảm của cô và anh.

...

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Cốt Cách Phụ Nữ 3

...

Tôi nói rằng, anh có thể chơi, có thể vui đùa, có thể nói chuyện thoải mái với những người mà anh thích. Trong giới hạn có thể chấp nhận, tôi sẽ luôn để anh thoải mái như tôi vẫn thường làm.

Tôi nói với anh, anh có thể chơi nhưng đừng kéo cuộc chơi hòa nhập với cuộc đời.

Tất cả các cô gái trên đời này, khi họ danh chính ngôn thuận đứng bên người đàn ông mình thương, họ ở một vị thế hoàn toàn khác với những cô gái ngoài lề. Đàn ông có thể vui đùa và trò chuyện, đôi lần quá phận là rủ rê ăn uống, nhưng hãy biết dừng ở mức độ cho phép và tuyệt đối đừng để ảnh hưởng đến người phụ nữ chính chuyên của mình, đừng khiến những vết dơ dính đầy chiếc váy trắng thuần của cô ấy.

Đừng hiểu lầm việc tôi nói rằng anh có thể chơi, có thể vui đùa, tất cả hãy có giới hạn nhất định. Tôi không phải người ưa chờ đợi, lại càng không ngu ngốc chờ đợi ai đó trở lại.

Với nhiều người, tình yêu là si mê, là mù quáng, là không cần biết ngày mai.

Nhưng với tôi, yêu là tỉnh táo, là yêu hết mình, là biết điểm dừng...

Nên các cô gái của tôi ạ...

Đàn ông có thể chơi, nhưng đừng kéo cuộc chơi hòa nhập với cuộc đời.

Nếu họ không coi bạn là cuộc đời, hãy cùng họ chơi một trò chơi thật đẹp, thật khó quên. Đàn ông không coi bạn là cuộc đời, đừng vội thất vọng, hãy

chơi cùng họ một ván bài đặc biệt mà bạn biết cuối cùng ai là người đau đớn nhất.

Nhưng dù đau, cũng phải chơi thật đẹp... mặc dù đến cuối cùng có thể thứ lưu giữ lại cũng chỉ là ký ức mà thôi.

Mỗi giai đoạn của cuộc đời, may mắn thì đi cùng một người, còn không thì nhiều người.

Nhưng nhất định mỗi người họ đều sẽ dạy cho bạn một điều gì đấy.

Người dạy bạn đau, dạy bạn tổn thương, dạy bạn yêu, dạy bạn biết che giấu, dạy bạn biết thứ tha.

Và đến một ngày bạn sẽ gặp được một người, người sẽ dạy bạn cách lãng quên quá khứ, lãng quên sự tổn thương và dạy bạn cách yêu lại từ đầu.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hồi

Có Một Người Đàn Ông Tôi Chưa Từng Níu Giữ

Có một người đàn ông tôi chưa từng và không bao giờ níu giữ.

Hôm qua chúng tôi đã cãi vã rất lớn. Lý do chỉ đơn giản là trong lúc hờn dỗi tôi đã khiến anh ấy cảm thấy không được tôn trọng, anh ấy nói tôi giẫm lên lòng tự trọng và sự cố gắng của anh ấy.

Khi ấy tôi không tranh cãi quá nhiều, vì tôi biết tôi có sai, nếu tranh cãi, chỉ làm đối phương thêm tổn thương. Tôi để anh nói rất nhiều, có những câu khiến tôi đau nhói, tôi vẫn mặc kệ.

Anh nói nếu muốn anh tha thứ, hãy đến tận nhà anh, anh muốn thấy sự chân thành nơi tôi.

Tôi đáp: "Được, tôi đến."

Khi chúng tôi gặp nhau, anh nói rất nhiều, mãi lâu sau tôi mới lên tiếng: "Tôi ở đây không phải để níu kéo, tôi chưa từng níu kéo anh. Tôi đến đây là để anh hiểu, tôi đặt cả lòng tự trọng và sự tôn nghiêm của tôi xuống đất, vì anh và vì với tôi, anh quan trọng hơn cái gọi là sự tôn nghiêm. Tôi xin lỗi."

Anh không nói gì thêm, tôi tiếp tục: "Tôi đến đây chỉ có hai việc, đầu tiên là nói xin lỗi, hai là chia tay."

Tôi quay xe trở về, vì mọi việc đã xong. Tôi rất buồn nhưng cũng thấy nhẹ lòng, tôi không muốn níu giữ một người không tin tôi, tin tôi tôn trọng, trân trọng tình cảm của cả hai và anh ấy biết bao.

Anh ấy đuổi theo tôi, chặn đầu xe tôi, không để tôi đi. Và cuối cùng, anh ấy là người níu giữ.

Tôi vừa bực vừa buồn cười, tôi bật khóc và hỏi: "Anh tin tôi không?"

Anh nói: "Tin."

Tình cảm mỗi người một khác, mỗi người có một cách yêu. Tôi chưa từng níu giữ dù trong bất kể tình huống nào, nhưng tôi biết khi sai, tôi nên nhận lỗi nhưng không nên ở lại. Còn anh ngược lại, khi tôi rời đi luôn kéo tôi trở lại.

Ngày hôm qua chúng tôi cùng nhau vứt bỏ lòng tự trọng, bỏ cả sự tôn nghiêm để chạy về phía đối phương.

Tôi và anh đều là người có nhiều sự lựa chọn nhưng lại lựa chọn đối phương làm người đồng hành, làm bến bờ để neo đậu sau một ngày long đong.

Nếu vì lòng tự trọng, vì giữ chặt sự tôn nghiêm liệu hôm qua chúng tôi có mất nhau? Tôi bỏ lòng tự trọng để nói xin lỗi và giữ lấy sự tôn nghiêm để nói chia tay. Với tôi, việc một người đàn ông ra khỏi cuộc đời mình không phải khó khăn, còn anh là người đàn ông rất đặc biệt đã xuất hiện trong cuộc đời tôi, là ngoại lệ duy nhất.

Chỉ mong bình thản nắm tay người đi giữa nhân gian.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Nói Cho Em Biết, Anh Đã Ngủ Với Cô Ta Chưa?

...

Căn phòng tĩnh lặng chỉ có tiếng thở gấp gấp đầy kích thích vang lên. Tiếng rên rỉ quyến rũ phát ra từ miệng cô gái. Hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau dưới ánh đèn vàng mập mờ càng thêm nóng bỏng.

Sau một hồi quấn quýt, người đàn ông tựa lưng vào thành giường. Chiếc chăn trắng tinh che đi nửa người dưới. Đôi tay kẹp lấy điều thuốc lá đưa lên miệng rít một hơi dài. Làn khói trắng uốn lượn như đang giễu cợt.

Cô gái buộc mái tóc dài lên cao để lộ khuôn mặt xinh đẹp đến nao lòng. Đôi mắt lạnh toát lên sự quyến rũ đến mê người.

"Tôi rất nhớ em." Giọng anh trầm thấp vang lên.

"Thế à?"

"Còn em, nhớ tôi không?"

"Nhớ thì sao, không thì sao?" Cô trả lời nước đôi, khóe môi nhếch lên nụ cười mệt mỏi.

"Em biết tôi vẫn luôn yêu em." Anh nghiêng đầu nhìn cô, cô vẫn luôn xinh đẹp như vậy.

Cô bật cười, với lấy điều thuốc trên tay anh thuận thực hút một hơi. Từ cặp môi đó đã nhòe son phả ra một làn khói trong sự kinh ngạc của anh.

Anh giằng lấy điều thuốc, cao giọng mắng: "Em làm cái quái gì vậy, là ai dạy em hút thuốc? Mẹ kiếp!" Anh tức giận ném mạnh điều thuốc ra xa.

Không để ý đến sự tức giận của anh, cô tung chăn để lộ cơ thể hoàn mỹ. Cô ngồi lên người anh, vuốt ve khuôn mặt người đàn ông cô yêu thương đến phát điên.

"Em cũng yêu anh..." Cô thì thào.

Nhưng yêu thì thế nào, yêu thì sẽ thế nào chứ? Chỉ yêu thôi, không đủ.

"Em ngủ với nó chưa?" Anh chậm rãi nhả ra từng tiếng.

"Với nó?" Cô biết, "nó" trong miệng anh là người yêu mới của cô.

"Với thằng đàn ông ở cạnh em bấy lâu nay."

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, ghé sát vào tai anh nói nhỏ: "Ngủ thì sao, mà chưa ngủ thì sao?"

"Em không yêu nó." Anh nói như khẳng định.

Cảm nhận được sóng lưng cứng đờ của anh, cô cười, lần này cô đã thắng.

Rất lâu sau không thấy anh lên tiếng, cô thấp giọng hỏi: "Vậy anh ngủ với cô ta chưa?" Cô đang hỏi điều mà cô đã biết.

Anh thở dài: "Em biết mà."

Cô gật đầu: "Đúng thế, em biết."

"Vậy anh yêu cô ta sao?"

Anh đưa tay vuốt ve gò má ửng hồng của cô, chua xót lắc đầu.

Nhìn thấy sự đau đớn trong mắt anh, cô nhắm mắt, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt. Nhưng đáng tiếc nước mắt cô lại lăn dài trên má.

"Anh không yêu cô ta, tại sao lại ngủ với cô ta?"

"Anh xin lỗi."

Cô bật dậy xuống giường mặc quần áo để mặc anh đau đớn ngồi trên giường nhìn bóng lưng cô. Mặc quần áo chỉnh tề, cô đến bên cạnh giường, cúi người đặt lên môi anh một nụ hôn, không mang chút dự vọng chỉ là sự bi thương, đau đớn và nỗi buồn chôn chặt.

"Anh không biết, từ trước đến nay anh luôn là người duy nhất."

Cô cầm túi xách chạy đi thì đột nhiên bị kéo lại, anh ôm chặt cô từ phía sau, khóc nức thành tiếng.

"Anh xin lỗi, anh xin lỗi... Là anh sai, ngày ấy anh không nên bị cô ta mê hoặc. Anh không nên ngủ cùng cô ta, anh sai rồi, anh sai rồi, em tha thứ cho anh đi. Được không?"

Cô giằng tay anh ra, quay lưng hét vào mặt anh như đang moi toàn bộ ruột gan của mình để nói cho anh biết: "Anh phản bội, anh lừa dối em còn chưa đủ sao? Anh lừa em bao nhiêu lần, em đều nhắm mắt tha thứ vì không muốn mất anh. Chúng ta ở bên cạnh nhau nhiều năm nhưng lại không bằng một người tình vài tháng của anh. Đêm nào em cũng ở nhà chờ anh, em chờ tới khi trời sáng vẫn không thấy anh trở về. Anh có biết em đau đớn biết bao nhiêu, em thất vọng thế nào không? Nhưng anh lại bỏ mặc nỗi buồn của em, anh chỉ quan tâm đến nụ cười của cô ta. Bây giờ anh nói quay về, quay về ư? Anh nhìn đi, ngày mai anh là chú rể, là chú rể của cô ta. Còn em sao lại trở thành kẻ ngoài cuộc, trở thành người dư thừa trong khi anh là của em, còn cô ta là kẻ chen ngang?... Anh biết khi nãy lên giường với anh em cảm thấy ghê tởm nhường nào không? Em đã nghĩ cơ thể này, nụ hôn này, hay ánh mắt đầy dự vọng của anh dành cho em, cũng giống như lúc anh nằm trên người cô ta có đúng không? Em ghê tởm khi nghĩ đến người đàn ông của em áp môi kề vai với người phụ nữ khác. Anh biết em mệt mỏi nhường nào không?"

"Anh biết lỗi của anh, nhưng chẳng phải chúng ta chia tay nhau được vài tháng em đã có người yêu mới sao?" Anh ghen tị gầm lên. Bản chất thích chiếm hữu mạnh mẽ của anh không cho phép người phụ nữ mình yêu có thể bên cạnh người khác mặc dù hai người đã chia tay.

"Mẹ kiếp! Anh ấy chỉ là đồng nghiệp của tôi, tôi lừa anh đấy, tôi lừa anh vì tôi muốn anh phát điên. Anh thua rồi, lần này anh thua rồi!" Cô cười, nhưng không phải nụ cười hạnh phúc mà là cay đắng.

Cô chạy đi như đang trốn khỏi sự thật rằng cô đã mất anh. Ngoài trời mưa tầm tã, tiếng sấm rền vang. Cô chạy như điên dại trên đường, mái tóc dài ướt rượt, lớp trang điểm nhòe đi. Cô dừng chân, ngồi gục xuống đất, co người lại ôm chặt lấy đầu gối. Cô bật khóc, nước mắt hòa cùng mưa, nỗi đau đón giằng xé tâm can. Nỗi thống khổ như muốn bóp chết cô.

Người đàn ông cô yêu thương nhất lại là người làm cô đau đớn nhất. Anh nữe sao, anh nữe khiến cô đau đến như vậy sao? Cô biết, anh có thể nhẫn tâm như vậy. Anh là người tàn nhẫn nhất, là người vô tình nhất, nhưng lại là người cô yêu nhất.

Ngày mai thôi, anh sẽ là chồng của người ta. Anh sẽ nắm tay người phụ nữ kia đi hết phần đời còn lại chứ không phải cô.

Anh sẽ ở cạnh người anh không yêu, còn người con gái yêu anh mãi chỉ là quá khứ.

Tình yêu chẳng lẽ luôn trái ngang như vậy, hai người yêu nhau gặp bao nhiêu sóng gió cứ ngỡ sẽ có thể cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất, đến lúc nhận ra, cả hai đã quay lưng rời đi được một đoạn đường rất xa rồi.

Trước đây cô đã từng đọc được một câu, lúc đó chỉ cảm thấy hay, giờ đây cô mới thấm thía được từng từ:

"Đã không giữ lời, sao còn thề hẹn?"

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Cốt Cách Phụ Nữ 4

...

Phụ nữ khi xuất hiện ngoài đường, nhất định phải luôn lộng lẫy và xinh đẹp, bởi bạn không biết mình có thể gặp tình địch lúc nào.

Tình địch không hẳn là kẻ thứ ba, cũng không phải người yêu cũ. Tình địch là chỉ những kẻ, người yêu mình có tí thích thú, và cũng có vài phần dòm ngó, thế thôi. Không cần phải bắn khoản từ "tình địch" hạ thấp giá trị bản thân hoặc hạ thấp đối phương.

Phụ nữ ra đường, dù bất kể trường hợp nào, nhất định phải lộng lẫy và xinh đẹp. Đầu tiên để mình có thể tự tin, sau mới để người ta ngắm nhìn.

Khi ra đường, có thể bạn không thấy đối phương, nhưng biết đâu đối phương lại thấy bạn rất rõ. Khi bạn xinh đẹp và có khí chất riêng, những câu bàn tán về bạn chắc hẳn mang vài phần ghen ghét. Nhưng khi bạn xấu xí, những câu bàn tán không chỉ là ghen ghét mà còn có cả sự chế giễu và mỉa mai.

Chính chuyên và tình địch không ngang hàng nên tuyệt đối không phân thắng thua. Nhưng nếu như lúc đối diện, bạn đang đi với người yêu thì đầu tiên, bạn thắng 1 - 0, đó chính là tay bạn đang nắm, môi bạn đang cười và người bên cạnh là của bạn đường đường chính chính.

Và tỉ số là 2 - 0 nếu như bạn xinh đẹp và tự tin. Khi tự tin phụ nữ sẽ rất quyền lực, ngay cả nụ cười cũng có thể trở nên sắc bén khi gặp người không nên gặp.

Bạn có thể hiền lành và ngoan ngoãn tùy chỗ, nhưng khi gặp tình địch và người cũ của người ấy, không phải ai cũng ngoan hiền. Xã hội bây giờ nhiều

"cáo", hằng ngày bạn có thể là "nai", nhưng khi cần hãy ngoáy móng biến thành "hồ ly". Rụt rè và ngại ngùng chỉ khiến bạn trở nên thấp kém.

Và đàn ông, đừng bối rối và ngại ngần khi gặp lại người cũ, khi gặp người mà bản thân có vài phần thích thú và từng có vài câu đùa đả. Phụ nữ có đôi mắt và cảm nhận vô cùng tinh tường, một ánh mắt ngại ngùng, cái buông tay bối rối hoặc khoảng cách vô hình người đàn ông tạo ra phụ nữ có thể cảm nhận rất rõ.

Vì thế đừng ngu xuẩn mà phạm phải, lúc ấy thì cố mà tỏ ra bình thường và dịu dàng với người yêu mình. Đem về muốn giải thích thì giải thích sau. Đừng đập đổ bát cơm và nhạt nhẽo vài sợi phở đứt đoạn.

Nhớ nhé, phụ nữ luôn luôn cần xinh đẹp, tự tin và khôn ngoan.

Khi bạn xinh đẹp, tự tin, khôn ngoan, ứng xử tốt, bạn sẽ hiểu, dù bất kể tình huống nào, cửa trước luôn dành cho bạn. Đừng tự đưa mình đến cửa sau.

Các cô gái của tôi, luôn tự tin và kiêu ngạo, rụt rè và sợ hãi thì mãi mãi bạn chỉ đi cửa sau.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Người Phụ Nữ Kỳ Lạ

Có những người phụ nữ yêu thương một cách kỳ lạ. Với họ, nếu coi mọi việc bình thường thì sẽ là bình thường, còn đặt nặng vấn đề thì sẽ trở nên vô cùng áp lực.

Với họ, một khi yêu thì luôn đủ nhiều để đau.

Họ không bao giờ than phiền đối phương đi đâu, làm gì, tại sao lại về trễ. Nếu họ nói đi công chuyện, gọi không nghe máy, có người sẽ nảy sinh nghi ngờ. Còn với họ, đối phương nói đi công chuyện thì sẽ là công chuyện, nói bạn sẽ là bạn, họ không thắc mắc quá nhiều.

Không phải họ ngu, mà là họ nguyện tin tưởng. Hơn hết với họ, mọi sự đều là hiển nhiên, yêu thương hay đau thương họ đều thản nhiên bước qua.

Nếu đối phương nói đi cùng bạn bè, nói rằng có việc, họ sẽ không làm phiền, cũng chẳng thăm dò vì sao lại lâu thế. Với những người phụ nữ như vậy, họ luôn có suy nghĩ nếu đối phương không muốn nói, mình có hỏi cũng vô ích. Còn nếu họ muốn nói, không cần hỏi họ cũng tự nói. Nếu cứ gặng hỏi sẽ chỉ khiến hai người rơi vào vòng luẩn quẩn, bạn nghi ngờ, còn đối phương quanh co, đôi bên đều mệt mỏi.

Những người phụ nữ như vậy, khi người đàn ông của họ phản bội, họ sẽ chẳng làm gì cả. Với họ phản bội chính là phản bội, làm gì cũng vô ích. Họ cũng không rảnh mà đi hỏi: Anh yêu cô ta bao lâu rồi? Tại sao? Em kém cô ta ở điểm nào? Sao anh làm thế... Tại sao và tại sao...

Họ suy nghĩ khôn ngoan, họ không quan tâm đến đàn ông quá nhiều, tất cả chỉ vừa đủ, nếu quan tâm quá nhiều, ban đầu thấy mới mẻ, về sau trở nên khó thở. Đàn ông là con ngựa, trói buộc quá chặt sẽ cuồng chân. Nên khi yêu họ luôn để cho đối phương một khoảng trống đủ để thở, đủ để yêu và nhớ.

Với họ, hạnh phúc không phụ thuộc vào đàn ông mà phụ thuộc vào cách yêu của chính mình.

Chúng ta cho họ khoảng trống, họ trả lại cho ta là sự nhớ mong.

Chúng ta cho họ sự gò bó, họ trả cho ta là trăm điều mệt mỏi.

Nên hãy yêu một cách thông minh và tinh táo nhất.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Sáu Câu Hỏi Của Phụ Nữ

...

Phụ nữ thường quan tâm đến hai vấn đề với sáu câu hỏi thường xuyên được lặp lại.

Vấn đề thứ nhất là ba câu hỏi:

- Anh đang ở đâu?
- Bao giờ anh về?
- Ở đây có những ai?

Và vấn đề thứ hai liên quan đến một người phụ nữ khác. Cô ấy sẽ hỏi:

- Cô ta là gì của anh?
- Anh quen biết cô ta bao lâu rồi?
- Hai người ngủ với nhau chưa?

Thực ra vốn dĩ chúng ta không cần hỏi những điều ấy. Người đàn ông tôn trọng bạn thay vì đợi bạn hỏi, anh ấy sẽ tự nói để khiến bạn an lòng. Người đàn ông tốt và thành công là biết cách vỗ về tâm tư bất ổn của người phụ nữ của mình.

Vấn đề của đàn ông chỉ nằm trong ba câu hỏi:

- Tại sao cô ấy lại như thế?
- Tại sao cô ấy luôn như thế?

- Sao cô ấy có thể như thế được?

Đàn ông, muốn thành công đầu tiên hãy thành công trong nhà rồi hãy ra ngoài xã hội.

Và muốn đánh giá thành công của người đàn ông, hãy nhìn vào người phụ nữ bên cạnh anh ta.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Anh Bỏ Lỡ Rồi, Anh Bỏ Lỡ Em Rồi, Thực Sự Bỏ Lỡ Rồi

...

Tình yêu bắt đầu thế nào? Với cô có lẽ chính là ngày hôm ấy nắng rất đẹp, anh đứng bên bờ biển. Bóng lưng cao lớn trải dài trên bờ cát. Anh mặc chiếc sơ mi màu trắng tinh khiết. Khi anh quay lại, nụ cười rạng rỡ hơn ánh mặt trời. Có lẽ chính từ khoảnh khắc ấy cô đã yêu.

Anh nhớ lại giây phút mình quay lưng nhìn thấy cô. Bao ngôn từ cũng không thể miêu tả được cảm xúc ấy. Cô đứng cách anh không xa, mái tóc buộc cao để lộ vàng trán sáng bóng, khuôn mặt xinh đẹp như tiểu yêu nhỏ bé. Cô cười rất tươi, nụ cười mang theo chút tinh nghịch. Đôi mắt nâu to tròn làm rung động lòng người. Chiếc váy maxi màu hồng nhạt dài đến mắt cá chân bay bay trông vô cùng ngọt ngào.

Cô nhìn anh, vẫy vẫy tay. Lục lọi trong trí nhớ của mình, anh chưa từng quen cô, cũng không có biết cô gái nào nhỏ tuổi như vậy. Thấy cô vẫy vẫy tay, anh sai bước chậm chậm đi về phía cô, càng gần thì nét mặt cô càng thêm lạ lùng, có chút ngượng ngập. Anh khẽ cười, có lẽ cô bé này nhận nhầm người.

Cô cắn cắn môi, hai gò má đỏ ửng nói lí nhí: "Xin... xin lỗi anh, tôi hơi cận nên không nhìn rõ. Xin lỗi, tôi nhận nhầm người."

Nói xong, không đợi anh trả lời, cô đã quay lưng ba chân bốn cẳng chạy đi, do váy quá dài khiến cô hơi loạng choạng suýt ngã. Anh dứt tay vào túi quần, bật cười, cô gái nhỏ rất thú vị.

...

Anh chưa từng biết thế nào là duyên phận, nhưng có lẽ anh với cô thực sự

có duyên. Hai người gặp lại nhau hai tháng sau đó. Hôm ấy, anh cùng vài người bạn đến một club mới mở. Như mọi khi, bên cạnh anh có vài cô gái ăn mặc hở hang, khuôn mặt trang điểm kỹ càng đầy gợi cảm. Anh là đàn ông, không ngoại lệ với những người khác. Anh vòng tay qua eo hai cô gái, nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo thon gọn.

Đột nhiên ánh mắt anh dừng lại ở một góc bàn đôi diện. Người phụ nữ mặc chiếc váy đen ngắn cũn miễn cưỡng trộm qua mông kia có chút quen quen. Anh hơi nheo mắt nhìn kỹ một hồi, nhận ra đó chính là cô gái bên bờ biển hôm ấy. Khóe môi anh nhếch lên thành một nụ cười khó hiểu.

Cô loạng choạng ra ngoài tìm nhà vệ sinh, men rượu trong người bốc lên khiến cô đứng không vững mà ngã khụy xuống, trước mặt quay cuồng. Đúng lúc này một bàn tay đàn ông đỡ cô dậy. Cô nhìn người đàn ông tuấn tú trước mặt.

"Anh... là ai?" Cô nói, giọng lè nhè.

Anh để mặc cô dựa người vào tường, hai tay đút túi quần chăm chú nhìn cô say khướt trước mặt. Hôm nay cô trang điểm rất đẹp, không quá diêm dúa nhưng lại vô cùng hợp với đường nét của cô. Rất tây. Bờ môi căng mọng nhìn rất mê người.

"Nhà em ở đâu, tôi đưa em về."

"Ừm, nhà tôi á, nhà tôi ở đâu nhỉ?"

"Em không nhớ nhà mình à?"

"Không nhớ."

"Vậy về nhà tôi nhé!"

Cô chớp mắt, một lúc sau cười hì hì. Sự tỉnh táo gần như biến mất, cô gật đầu.

"Được."

Đêm đó hai người đã ở bên nhau. Anh phải công nhận một điều rằng cơ thể cô rất đẹp. Đường cong cơ thể cô đẹp hơn những cô gái anh từng qua đêm. Ở trên giường cô gần như biến thành một người khác, quyến rũ, ủy mị, anh gần như không kiềm chế được mà thương thức hết lần này đến lần khác cho đến khi cô ngủ say trong vòng tay anh. Đêm ấy chỉ có một điều ngoài ý muốn, có lẽ chính là... đây là lần đầu tiên của cô.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô rất hết hoảng nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh khi nhìn thấy anh. Trán tĩnh một hồi cô mới nói: "Được rồi, chuyện đã thế này thì anh nói xem phải làm thế nào đây?"

Anh lười biếng mặc quần, bên trên không mặc áo để lộ vòm ngực rắn chắc. Anh cúi người chống tay lên giường, nheo mắt nhìn cô cười cười.

"Em muốn thế nào?" Cô gái này rất thú vị, rất mới lạ.

"Chúng ta thử hẹn hò một thời gian đi." Cô nói rất nhẹ nhàng, ngữ khí bình thản như không.

Anh rất bất ngờ. Thường thì cô gái sau lần quan hệ đầu tiên với một người đàn ông xa lạ nên khóc lóc ẵn vạ. Không ngờ cô lại thản nhiên ra yêu cầu như vậy. Anh nhất thời thấy khó tin nhưng rất nhanh sau đó anh cười cười.

"Được, chúng ta hẹn hò."

Nói xong, anh cúi xuống hôn cô, từ nhẹ nhàng chuyển sang mạnh mẽ, dần dần nhịp thở gấp gấp, anh đẩy cô xuống giường. Hai người lập tức quấn lấy nhau dưới ánh nắng. Hai cơ thể hòa làm một, hai trái tim dần dần ấm lên.

...

Năm tháng trôi qua, cô ở nhà riêng nên sau đó chuyển đến ở cùng anh, hai người sống với nhau rất ngọt ngào. Tình yêu mỗi lúc một mặn nồng, cô đảm đang như một người vợ. Hai người chung sống rất an ổn, anh làm nghề về

tiền bạc, lâu lâu lại đánh nhau khiến cô rất lo lắng, nhưng rồi nghe anh giải thích cô cũng dần quen với cuộc sống như vậy.

Vì anh, một cô gái mới mười tám tuổi là cô trở nên đảm đang. Cô mua những cuốn sách dạy nấu ăn về để học. Ban đầu với cô là rất khó khăn nhưng anh luôn ngọt ngào an ủi, dần dần cô cũng quen thuộc với nhà bếp, cố gắng nấu những món ăn anh thích.

Thời gian sống chung với cô, anh có cảm giác mình luôn có nhà để về, đi đâu, làm gì cũng luôn có một người ở nhà chờ đợi. Mỗi lần anh về sớm, căn phòng lại thơm nức mùi thức ăn cô nấu. Nhìn bóng lưng mảnh mai cặm cụi trong bếp anh càng yêu cô hơn. Anh chưa từng nghĩ hai người lại có thể đi được một đoạn đường dài đến thế, ban đầu cả hai đều nghĩ tình cảm này chỉ duy trì được một tháng là nhiều. Nhưng chuyện tình yêu khó lường, anh càng lúc càng yêu cô nhiều hơn. Thiếu cô gần như anh không thể chớp mắt, đi làm anh chỉ mong đến giờ về để được ôm cô vào lòng. Hóa ra tình yêu chỉ đơn giản như thế.

Được ở bên cạnh người mình yêu, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem phim, cùng nhau chìm vào giấc ngủ. Chỉ bấy nhiêu là đủ.

Nhưng anh không ngờ rằng, thời gian trôi qua, tình yêu cuồng nhiệt thuở ban đầu cũng dần phai nhạt. Anh không còn mặn nồng ân ái với cô như lúc đầu. Mỗi lần trở về cũng không còn bước tới ôm cô. Mỗi tin nhắn cô gửi anh không lập tức trả lời như trước. Anh dần dần cảm thấy nhàm chán, giống như ăn một món ăn quá nhiều khiến anh phát ngấy.

Ngược lại cô không nhận thấy sự lạnh nhạt của anh, hàng ngày vẫn cố gắng học làm những món ăn ngon để tẩm bổ cho anh. Mỗi lần anh về cô đều chạy nhanh ra giúp anh treo áo khoác. Mỗi tối đều chăm chỉ là quần áo rồi treo sẵn để ngày mai anh mặc. Nụ cười trên môi cô chưa bao giờ tắt. Cô yêu anh, yêu đến điên dại, yêu đến quên cả bản thân mình.

Hôm nay anh nói với cô rằng bận việc không về, cô không chút nghi ngờ mà còn dặn dò anh làm gì cũng cẩn thận, đừng làm việc quá nóng nảy. Nếu

có thể giải quyết bằng lời nói thì càng tốt, không nên hấp tấp. Anh chỉ trả lời qua loa rồi tắt máy.

Tiếng nhạc âm âm vang lên, anh lắc lắc ly rượu, uống một ngụm lớn. Men đắng chảy theo yết hầu đi xuống khiến anh thấy rất dễ chịu.

"Này, lâu lắm mới thấy mày đi đêm." Thăng bạn thân của anh lên tiếng trêu chọc.

Anh cười cười: "Thì hôm nay đi rồi còn gì."

Mấy thằng bạn xung quanh mỗi đứa một lời.

"Hôm nay đi rồi thì chơi cho thoải mái luôn đi."

"Đúng rồi, nếu không thì tao không quen mày."

"Chơi đi, chơi đi, mày đừng ngu mà vì một cây xanh mà bỏ cả khu rừng."

Tiếng nhạc không át đi được lời nói, anh không giận mà cười. Nghĩ một hồi anh đáp: "Được, hôm nay chơi tới cùng đi."

Tiếng chạm cốc liên tiếp vang lên, đột nhiên cô gái bên cạnh luồn tay vào áo anh, vuốt ve vòm ngực rắn chắc. Anh cảm thấy hơi nóng bốc lên, cơ thể bắt đầu khó chịu. Anh nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, ánh đèn rọi xuống khiến từng đường nét trên khuôn mặt cô gái hiện rõ. Mắt to, đôi môi nhỏ xinh, khuôn mặt trong sáng không hợp với không khí bản thủ ở đây. Đây là cô em mà thằng bạn anh đưa đến. Rất xinh đẹp, vẻ đẹp dịu dàng, nhu mì, không giống nét tinh nghịch, ương bướng của cô ấy. Cô gái này có nét nhu mì khiến đàn ông muốn bảo vệ, che chở.

Không kiềm chế được anh lập tức cúi đầu áp môi mình lên đôi môi nhỏ nhắn, hai người hôn nhau đến điên dại. Anh bật dậy kéo tay cô gái ra khỏi club, để lại đằng sau tiếng cười của đám bạn.

Màn đêm buông xuống, anh thở dốc cúi người nhìn cô gái dưới thân

mình. Có lẽ vì đau mà cô nhăn mặt như một con mèo nhỏ. Đây là lần đầu tiên của cô, có lẽ vì thế nên càng đau. Anh nhẹ nhàng đặt đi giọt nước mắt bên trên khóe mắt cô. Anh khẽ nhắm mắt, nhớ đến người đang đợi anh ở nhà. Anh mím môi, cúi đầu hôn mạnh lên môi cô gái. Chỉ lần này thôi, chỉ một lần thôi, chỉ phóng túng lần này thôi.

...

Sáng hôm sau anh mệt mỏi trở về nhà, căn phòng tối om vì rèm được kéo lại. Anh với tay bật đèn, bước đến định ngồi xuống sofa thì thấy một thân hình cuộn tròn nằm trên đấy. Lòng ngực như thắt lại, rất khó chịu. Cô nằm co ro trên sofa, mái tóc dài xõa xuống dưới sàn nhà, trên khóe môi còn vương nụ cười, có lẽ cô đang mơ giấc mơ đẹp.

Anh bước đến luồn tay bế bổng cô lên, có lẽ vì bị anh đánh thức cô lập tức mở mắt. Nhìn thấy anh, cô cười tươi, vòng tay ôm chặt cổ anh, dụi dụi đầu vào lòng ngực anh. Đột nhiên cô ngẩng đầu, nheo mắt nhìn anh, như một con cọp nhỏ xù lông. Bỗng nhiên anh có cảm giác không lành, dừng bước hỏi: "Em sao thế?"

"Khai mau, hôm qua anh đi đâu, trên người có mùi nước hoa của phụ nữ." Cô gằn giọng nói.

Trái tim anh bỗng đập mạnh, sợ hãi nổi lên như bão thì nghe thấy tiếng cười khúc khích của cô.

"Em đùa thôi, làm gì mà anh nghiêm túc thế." Nói xong, cô vùi đầu vào ngực anh ngủ tiếp.

Anh thở phào một hơi, bỗng dưng anh có cảm giác vô cùng tội lỗi.

...

Bốn tháng trôi qua, anh càng lúc càng lạnh nhạt với cô, tần suất cãi nhau ngày càng nhiều. Cô không bao giờ cãi lại anh quá ba câu, chỉ im lặng rơi nước mắt rồi chủ động làm hòa. Còn anh thì kiếm cớ cãi nhau rồi đùng đùng

ra khỏi nhà đến tận hôm sau mới trở về.

Anh với cô gái lần ấy vẫn liên lạc với nhau, ở bên cô ta anh có cảm giác mới mẻ, vui vẻ hơn rất nhiều. Cô ta như một luồng gió mới thổi đến nơi hoang vu, nhàm chán của anh. Anh càng lúc càng mê mẩn cái cảm giác ngoại tình này.

Rồi một hôm anh về nhà, thấy cô vui vẻ chạy đến ôm chặt lấy anh, nói với anh cái tin động trời rằng cô đã mang thai. Anh như chết sững, còn cô thì vui đến quên cả trời đất.

Nhìn khuôn mặt cứng đờ của anh, cô mím môi, đôi mắt ngấn nước. Anh không vui sao? Anh không muốn cô mang thai con của anh sao? Tại sao anh lại không vui như vậy?

Cuối cùng anh ra một quyết định khiến cô rất hạnh phúc. Anh nói hai người sẽ kết hôn, cho dù không còn yêu cô nhiều như trước nhưng anh vẫn cần một người vợ đảm đang ở nhà. Đám cưới diễn ra nhanh chóng trong niềm hạnh phúc của cô. Nhìn nụ cười rạng rỡ không khép lại của cô, anh bỗng cảm thấy mệt mỏi.

Cuộc sống của hai người vẫn tiếp diễn như bình thường. Cô vẫn đóng vai một người vợ đảm, còn anh vẫn ngoại tình và luôn kiếm cớ cãi nhau như vậy. Những cái tát ngày càng nhiều hơn. Anh đánh cô, cô cúi đầu bật khóc, nhưng cuối cùng cô không một câu oán thán, chỉ im lặng quay lưng ra ngoài phòng khách, để mặc anh trút cơn giận dữ.

Một hôm anh không về nhà, bên cạnh là cô người tình bé nhỏ đang nũng nịu. Chuông điện thoại vang lên. Nhìn thấy tên cô nhấp nháy trên màn hình, anh vốn định tắt đi. Nhưng rồi lại bấm nghe, giọng điệu không kiên nhẫn: "Có chuyện gì thế?"

Ở đầu dây bên kia vang lên giọng nữ có chút mệt mỏi: "Em thấy mệt quá, anh có thể về không?"

Anh nhíu mày, thẳng thừng đáp: "Tôi đang bận, cô tự đi khám xem sao."

Nói xong, anh lập tức rút điện thoại, nghiêng người nhìn người tình, thả xuống một nụ hôn đầy dục vọng.

...

Giấy không gói được lửa, khoảnh khắc anh lo sợ đã đến. Nhìn cô yên lặng ngồi ở sofa, trên bàn là chiếc điện thoại của anh. Anh bước đến, hét lớn vào mặt cô: "Cô cầm điện thoại của tôi làm gì, ai cho cô đụng vào!"

Cô ngẩng đầu nhìn anh, lạnh nhạt nói: "Là anh để ở đây, em không có đụng vào."

Nói xong, cô đứng dậy trở về phòng, nuốt nước mắt vào trong. Không để cho anh biết rằng cô đã đọc được những dòng chữ kia. Không muốn anh biết rằng, cô biết rồi, cô biết rồi. Biết rằng anh lừa dối cô.

...

Cô không dám khóc, không dám chất vấn anh, cô sợ, sợ rằng sẽ đánh mất đi người đàn ông cô yêu thương nhất. Cho dù anh chỉ ở bên cô hơi hợt như vậy cũng được, chỉ cần còn nhìn thấy anh, như thế với cô đã là quá đủ rồi. Cô chấp nhận, chấp nhận sự lừa dối này, chấp nhận coi như chưa từng nhìn thấy những dòng chữ kia. Vì cô yêu anh, yêu đến mức cho dù cô đánh mất tất cả sự tôn nghiêm của mình cũng không sao cả.

...

Có lẽ ông trời có mắt, ông trời hiểu thấu sự đau đớn của cô nên đã đưa cuộc tình này đến hồi kết.

Cô xách túi đồ ăn nặng trĩu, cô đã mang thai được bảy tháng. Bụng cũng khá to nên đi đứng có phần khó khăn. Bên cạnh cô là đứa bạn thân cũng xách túi công kênh. Hai người vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Đột nhiên bạn cô dừng bước, tròn tròn mắt nhìn vào cửa hàng bên cạnh. Cô cũng nghiêng đầu nhìn theo. Túi đồ ăn trên tay rơi lộp bộp xuống đất. Những người xung quanh cũng tò mò đứng lại xem.

Người trong ấy không ai khác chính là người đàn ông của cô, là người chồng mà cô yêu thương. Bên cạnh anh ấy là một cô gái trẻ trung mặc chiếc váy trắng tinh khiết. Hai người đứng cạnh nhau rất đẹp đôi.

Bạn cô tức giận, nắm chặt tay định xông tới thì cô vớ tay giữ cô ấy lại.

"Đừng đi."

Bạn cô bực mình, hét vào mặt cô: "Cậu... cậu là đồ ngu à? Có phải cậu đã biết trước rồi không?"

Cô không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn về phía trước, nhìn anh đang dụi dụi mắt ướm thử trang phục cho cô gái kia. Lòng ngực cô đau thắt, giống như máu đang chảy đầm đìa, thấm ướt toàn bộ ký ức.

"Cậu về trước đi, mình muốn yên tĩnh một mình."

Cậu bạn vừa định lên tiếng thì nhìn thấy khuôn mặt lạnh tanh của cô, cậu biết chỉ cần cô quyết định thì không thể lay chuyển, đành nhẹ giọng: "Cậu đừng làm gì dại dột, hãy nhớ mình luôn bên cạnh cậu."

Cô ngẩng đầu, mỉm cười nhàn nhạt: "Mình biết rồi."

Đột nhiên anh quay đầu theo phản xạ, nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của người phụ nữ đằng xa. Trong lòng như rơi vỡ thứ gì đó quý giá. Buông bộ quần áo trên tay, anh bước nhanh ra ngoài, đi ngang qua người bạn cô rồi đi đến trước cửa trung tâm thương mại cũng không thấy hình bóng cô. Cảm giác sợ hãi chưa từng có nổi lên. Anh bấm điện thoại gọi cho cô nhưng không ai bắt máy.

...

Khi trở về nhà, anh tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy cô. Mở tủ quần áo thì vẫn đầy ắp đồ cô hay mặc. Anh thần thờ ngồi xuống sofa thì thấy mảnh giấy được gấp ngay ngắn trên bàn, vội mở ra. Anh run rẩy đọc từng chữ.

"Em yêu anh vào ngày em còn nông nổi cho đến khi em thực sự trở thành một người phụ nữ trưởng thành. Em yêu anh bằng tình yêu cuồng nhiệt nhất, qua bao tháng ngày tình yêu của em càng thêm sâu sắc. Em yêu anh nhiều đến như vậy đấy. Chúng ta gặp gỡ nhau vô cùng hời hợt, nhưng em lại yêu anh không chút hời hợt. Dành tặng anh cả thời xuân sắc, đổi lại là những ngày hạnh phúc trôi qua quá nhanh. Thời gian có lẽ khiến tình yêu anh dành cho em phai nhạt, nhưng với em, em càng yêu anh nhiều hơn. Nhưng đáng tiếc, anh đánh mất rồi, anh đánh mất rồi, thực sự đánh mất em rồi."

Cuối cùng, cô viết: "Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã ở bên em những ngày tháng thanh xuân đẹp nhất. Có anh ngắn ấy thời gian, em đã quá mãn nguyện rồi."

...

Chuông điện thoại kêu vang, anh vội bắt máy. Truyền vào tai anh là tiếng hét của mẹ vợ: "Thằng khốn nạn, mày đang ở đâu, mày đang ở đâu? Con gái tao đang nằm trong phòng cấp cứu, còn mày đang ở đâu?"

Điện thoại rơi bộp xuống đất. Anh loạng choạng với lấy, hỏi địa chỉ rồi lập tức phóng xe đến bệnh viện.

Thứ anh nghe được đầu tiên là tiếng khóc nức nở của mẹ vợ. Vừa thấy anh, bà xông tới giáng cho anh một cái tát rất mạnh. Anh không phản kháng, không nói một lời, chỉ im lặng nhìn bố vợ đang ngồi ở ghế chờ. Mặt ông tái nhợt, tiêu tụy vô cùng, ông không nói một lời, chỉ yên lặng chống tay vào đùi, cúi gầm mặt xuống đất. Có lẽ nỗi đau đớn nhất chính là im lặng.

"Vợ con sao rồi mẹ?"

"Mày còn hỏi, con tao bị mày hại chết rồi, con tao tại sao lại chọn một thằng khốn nạn như mày làm chồng. Ngày ấy tao đã không đồng ý nhưng vì con gái tao cố chấp muốn lấy mày, tao đành phải đồng ý. Tại sao mày lại đối xử như thế với con gái tao, đứa con gái đáng thương của tao?" Nói xong, bà ngã gục xuống đất, ôm mặt khóc nức nở.

Xung quanh một đám đông bu lấy để xem, các bác sĩ không ai khuyên ngăn hay nói người nhà bệnh nhân yên lặng. Qua những lời bà nói ai cũng hiểu được điều gì đang xảy ra, bọn họ vô cùng thông cảm với bà mẹ này, chán ghét nhìn người chồng khốn nạn kia.

Bác sĩ mở cửa phòng cấp cứu bước ra, bố vợ anh lập tức đứng lên, bước nhanh tới hấp tấp hỏi: "Bác sĩ, con gái tôi sao rồi?"

Bác sĩ liếc nhìn một vòng mới thở dài lắc đầu: "Con gái bác vì mang thai, cơ thể suy nhược mà lại gặp phải chấn động mạnh nên đã không qua khỏi, đứa bé trong bụng vì thiếu oxy quá lâu nên đã chết lưu. Mong gia đình bớt đau buồn."

Bố vợ anh buông thõng hai tay, chết sững tại chỗ.

Anh không dám tin vào tai mình, dường như tiếng la hét của mẹ vợ cũng không khiến anh bình tĩnh được. Anh lập tức chạy đến phòng cấp cứu, đập mạnh cửa phòng bước vào.

Tám ga trắng phủ lên người cô, anh giật mạnh ra, cô nằm ngủ an yên, trên mặt có vài vết xước đỏ. Anh run rẩy chạm vào má cô, cơ thể vẫn còn lưu lại chút hơi ấm. Anh bật khóc, nước mắt lăn dài trên gò má cương nghị của người đàn ông.

Anh sai rồi, thực sự sai rồi. Anh không nên đối xử với cô quá tàn nhẫn như thế. Cô nói đúng, anh đánh mất cô rồi, thực sự đánh mất cô rồi. Anh đánh mất thứ quan trọng nhất cuộc đời của mình rồi.

Bố vợ chậm rãi bước tới, lạnh lẽo nhìn con gái đang nằm trên giường, ông

không khóc, không mắng chửi, chỉ yên tĩnh nhìn con gái. Cô con gái ngỗ nghịch của ông, ông nói rất khẽ, dường như không thể nghe ra:

"Con gái ngọc, dậy đi, bố đây. Bố sẽ không mắng con vì đi chơi về muộn nữa, được rồi, chỉ cần con dậy con có đòi gì bố cũng sẽ chiều. Không cần giả vờ với bố nữa, trò này cũ lắm rồi. Bao năm rồi cũng không thay đổi. Dậy trở về nhà với bố đi, trong tủ lạnh toàn đồ ăn con thích. Nếu muốn bố có thể đưa con đi du lịch vòng quanh thế giới như con muốn. Con cần gì, muốn gì, chỉ cần nói bố sẽ làm. Đừng đùa với bố nữa nhé, được không con gái." Giọng nói của ông rất nhạt, rất lạnh lùng, nhưng đôi tay đã run rẩy không giấu được sự sợ hãi trong lòng. Mồ hôi túa đầy tay. Trong đầu vang lên tiếng cười lạnh lạnh của con gái.

...

Bia mộ lạnh lẽo, từng người xếp hàng đi tới thắp hương. Trên bia mộ, cô gái có mái tóc dài mịn cười rạng rỡ vô cùng xinh đẹp.

...

"Anh bỏ lỡ rồi, anh bỏ lỡ em rồi, thực sự bỏ lỡ rồi."

...

Ba năm sau.

Người đàn ông tuần tú năm nào trở nên tiều tụy, gò má hóp lại vì gầy yếu. Anh chăm chú lau bụi trên bia mộ, nhìn người con gái trong ảnh, dịu dàng nói: "Anh dùng ba năm để tưởng nhớ những ngày tháng đã qua. Anh dùng cả cuộc đời còn lại để bên em."

Anh nghiêng đầu tựa lên bia mộ, giọt nước mắt lăn dài. Thời gian không khiến nỗi đau nguôi ngoai mà lại càng khắc rõ. Anh cười trong hạnh phúc.

"Xin lỗi, anh yêu em."

...

Trong nhà, ông bố năm nào nay càng thêm già nua, mái tóc đã bạc đi phân nửa. Ông ngồi trên ghế tựa, nhìn bức ảnh trên tay. Ông dịu dàng vuốt ve. Đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó ông nói vọng ra: "Bà nó ơi, lát nữa đi siêu thị nhớ mua mấy loại nước ngọt con gái thích. Nó về mà không có, nó sẽ cắn nhằn đấy."

Bà ở trong bếp, đôi tay cầm dao khẽ run run, lấy tay bịt miệng để không bật khóc.

Người đã ra đi nhưng nỗi đau vẫn còn ở đó. Không màu không sắc, nhưng đau đến điên dại.

...

Có được không, mỗi câu nói đều khiến em nghẹn ngào

Thành phố, có biết bao điều muôn hình muôn sắc

Chúng ta, như ngăn cách tất cả vũ trụ

Tạm biệt, tất cả đều hóa thành hư ảo

Chúng ta đã hứa sẽ nắm tay nhau không buông

Nhưng hiện thực đã nói chỉ yêu thôi chưa đủ.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Bạn Cho Họ Chữ Tình, Họ Đáp Lại Bằng Tâm

Khi một người đàn ông giàu có quen biết và yêu một cô gái trẻ, mọi người nói rằng cô gái yêu vì tiền và sẽ rời đi sớm thôi. Cho đến khi người đàn ông trắng tay, ngay cả ba bữa cơm cũng không lo nổi, mọi người đều cho rằng cô gái sẽ rời đi, nhưng không, cô gái vẫn ở lại.

Vì vậy đừng nhìn vào cách phụ nữ đến bên người đàn ông mà hãy nhìn vào cách họ đối xử khi người đàn ông lâm vào khốn khó.

Hãy nhìn vào cách họ ôm lấy người đàn ông của họ khi tay trắng.

Và cách người đàn ông đối xử với người phụ nữ khi có tiền, dịu dàng hay khinh bỉ. Đó cũng chính là cách mà người phụ nữ sẽ đối đáp lại với họ khi họ tay trắng.

Nhớ rằng,

Bạn cho họ chữ tình, họ đáp lại bằng tâm.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Tiền, Gia Đình Và Đàn Ông

...

Trong cuộc đời, ngoài gia đình, tiền là thứ duy nhất ta có thể dựa vào chứ không phải là đàn ông.

Hai người kết hôn được mười năm, người đàn ông ngoại tình, người phụ nữ đánh đổi cả tuổi trẻ ôm lấy túi nhục ký vào đơn ly hôn. Mỗi nhân duyên mười năm đàng đẵng kết thúc.

Đôi với tình yêu, không phải không tin, không phải không kè cận, chỉ là không dựa dẫm. Nếu muốn dựa, chỉ cần nhớ rõ gia đình là bức tường vững chãi nhất, sau đó là tiền.

Phụ nữ nhất định phải kiếm được thật nhiều tiền. Hãy nhớ tiền có thể thay đổi tất cả. Tiền có thể cho bạn cảm giác tự tin và an tâm, tiền có thể cho bạn cảm giác mọi việc đều trở nên dễ dàng. Vì thế nếu không có gia đình, hãy kiếm thật nhiều tiền để dựa và dẫm.

Đàn ông có thể quay mặt với chúng ta nhưng gia đình và tiền thì không. Tiền ở trong tay chúng ta, chúng ta muốn sử dụng hay giẫm đạp là tùy ý. Hai mặt của đồng tiền chúng ta nhìn rất rõ, hai mặt của đàn ông chúng ta nhìn bao lâu cũng không thấu.

Phụ nữ nhất định phải kiếm ra tiền và thật nhiều tiền. Khi có tiền, chúng ta cảm thấy an toàn. Khi đàn ông quay mặt, ta vẫn còn gia đình và tiền của chính mình.

Đừng dựa dẫm đàn ông bởi không có ai chắc chắn sẽ bên ai một đời.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hồi

Đừng Ôm Người Khác Ngủ

...

"Cút, cô là loại đàn bà lãng loàn!" Anh chỉ tay về phía cô, hai mắt hằn lên tia máu đỏ rực, đôi môi ngọt ngào thường ngày phun ra những câu nói như bóp nghẹt tim gan.

Căn phòng là một đống hỗn độn, những mảnh thủy tinh đầy trên sàn nhà, cô ngồi trên sofa, chôn mặt vào bàn tay, im lặng rơi lệ.

"Sao cô không lên tiếng, nó và cô có quan hệ gì?"

Cô ngẩng mặt, mỉm cười chua chát, khóe mắt đỏ hoe: "Em đã nói rằng em và nó chỉ là bạn, anh không tin, em giải thích có nghĩa lý gì."

"Loại đàn bà không có liêm sỉ như cô còn không bằng cô ấy. Cô ấy chưa từng khiến tôi thất vọng. Là tôi nhìn nhầm người, tôi cho rằng cô là bước cuối cùng, nhưng tôi lầm rồi!"

Cô bật cười, hai hàng lệ lăn dài xuống gò má, cô gật đầu: "Có lẽ đúng là do anh nhìn nhầm rồi."

Anh buông những lời tựa như dao sắc cứa vào tim cô không thương tiếc. Nói một hồi anh bỏ đi, để lại cô với mớ hỗn độn và cánh cửa lặng thinh.

Cô bật khóc, tựa đầu ra sau, một bàn tay đặt lên mắt, đôi môi cắn chặt rung rúc.

Tình yêu, niềm tin của anh dành cho cô chỉ đến thế thôi sao? Chỉ đơn giản là cô không bằng cô ta, dễ dàng cho rằng mình chọn làm người, chọn sai người và cô cũng không phải bước cuối cùng như anh vốn cho rằng như thế.

Cô không đau đớn vì anh hiểu lầm mà cô thất vọng vì anh dùng những lời lẽ xúc phạm cô. Cuối cùng, hóa ra cô cũng không bằng cô ta sau quãng thời gian dài bên nhau như vậy. Hóa ra, chỉ là vậy thôi.

Vài phút sau, chuông điện thoại vang lên.

"A lô."

"Ừ, tao đây."

"Lúc này tao thấy người yêu mày hình như rất tức giận, có chuyện gì không?"

"Không có gì đâu, chỉ là hiểu lầm chút thôi."

"Nếu cần tao có thể đến giải thích, mày không phải ngại tao đâu."

"Không cần, nếu anh ấy yêu tao, anh ấy sẽ tin tao, tao không níu giữ một người không tin tưởng tao ở bên cạnh."

...

Trưa hôm sau, anh trở về nhà, căn nhà thơm nức mùi thức ăn, anh vứt áo khoác xuống sofa, đi vào bếp. Cô vẫn như mọi ngày, tấm lưng mỏng manh nhìn càng thêm gầy, cô mặc chiếc váy trắng hơi xòe, đeo chiếc tạp dề màu xanh, móc tóc buộc thấp hờ hững.

Anh bước tới, ôm lấy cô từ phía sau. Đôi tay cầm muôi hơi khựng lại, cô vẫn tiếp tục công việc của mình. Anh chôn mặt vào cổ cô, thấp giọng nỉ non: "Ngày hôm qua anh sai rồi, lúc tức giận anh không kiềm chế được cảm xúc, nói ra những lời không nên nói, anh xin lỗi." Hơi nóng phả vào cổ khiến cô run lên.

Cô không đáp, anh tiếp tục: "Lúc đó anh quá ghen tuông, trở về nhà mà không thấy em, lại nghe bạn anh nói gặp em đang đi cà phê với người khác, anh mù quáng nên không kiềm chế được bản thân. Những lời hôm qua, xin

em đừng để ý."

Cô im lặng rất lâu mới lên tiếng: "Anh tin em chứ?" Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, chậm rãi đến bình thản.

Anh đáp rất nhanh: "Tin, anh tin em."

Cô gật đầu, mỉm cười, từ phía sau anh không nhìn thấy hai hàng lệ đang rơi xuống "Anh tin em là được rồi."

"Anh yêu em."

"Vâng."

...

Hai tháng sau.

Cô bung ly cà phê đặt xuống bàn, nhìn anh mệt mỏi tựa vào ghế, trong lòng cô đau đớn khôn nguôi. Cô đi vòng ra phía sau, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho anh. Không lên tiếng, hai người cứ thế im lặng. Căn phòng thoang thoảng mùi tinh dầu nhẹ nhẹ.

Anh nắm lấy bàn tay cô đang để trên cổ mình.

"Anh rất mệt, đúng không?" Cô dịu dàng hỏi.

Anh gật đầu.

Gần đây công việc của anh rất bận, liên tục phải đi xã giao, có khi đi đến hai, ba giờ sáng mới về nhà. Nhìn đôi mắt trũng sâu vì mệt mỏi của anh, lòng cô quặn thắt.

"Anh đi đêm cũng được, em ngủ một mình cũng được, anh đừng ôm người khác ngủ là được."

Anh đứng dậy kéo cô lại gần rồi bế bổng cô lên, đặt một nụ hôn lên đôi

môi hồng phấn ngọt ngào.

"Anh chỉ có thể ôm một mình em ngủ." Anh nói mờ ám, đôi mắt sáng rực nhìn xuống xương quai xanh của cô.

Cô bật cười khúc khích: "Anh xấu tính."

Màn đêm buông xuống, hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau, nhịp nhàng hòa hợp. Tiếng rên trầm đục của người phụ nữ khiến người đàn ông càng thêm điên cuồng.

Từng giọt mồ hôi rơi xuống, mái tóc ướt nước.

"Nói đi, nói yêu anh." Anh nhìn cô từ trên xuống, như một con mồi chiếm đoạt được thứ mình khao khát.

Cô cắn môi, đôi tay bấu chặt lấy lưng anh, khe khẽ thốt lên: "Em...yêu anh."

...

Lúc cô tỉnh giấc là mười giờ sáng, bấm điện thoại thông báo cho nhân viên chiều cô sẽ ra cửa hàng.

Cô có năm cửa hàng bánh ngọt trong thành phố, các đầu bếp đều là những người nổi tiếng thế giới.

Công việc khá bận nhưng cô luôn cố gắng dành thời gian cho anh nhiều nhất có thể, để anh không bao giờ cảm thấy cô đơn. Khi anh cần cô luôn đến bên cạnh dù trong bất kể tình huống nào.

Đi qua rất nhiều giông bão của tuổi trẻ, hiện tại cô chỉ cần một tình yêu không liên quan đến vật chất, không màng đến địa vị, chỉ đơn giản là cảm thấy phù hợp và bình yên khi ở cạnh nhau.

Nhìn sang bên cạnh đã trống không, anh đã đi từ sớm, cô thở dài, bước xuống giường để chuẩn bị cho một ngày mới.

...

Dọn dẹp nhà cửa xong, cô cầm một đồng quần áo ném vào máy giặt, đến chiếc áo khoác cuối cùng thì đột nhiên tay khựng lại. Phần túi áo bị đập vào thân máy giặt vang lên tiếng kêu nặng trĩu, cô sờ vào túi bên trong áo khoác, là chiếc điện thoại kiểu dáng nhỏ gọn, đã tắt nguồn.

Cô không biết anh còn có chiếc điện thoại này, cô mở máy, màn hình hiện lên. Cô vào phần danh bạ, trống không. Rồi vào mục cuộc gọi đi, chỉ có một con số đuôi 018. Cô vào mục tin nhắn, từng chữ, từng chữ, đâm vào tim cô một cách tàn nhẫn.

Cô run rẩy bấm từng tin nhắn. Từng lời ngọt ngào như lưỡi dao từng nhát cứa vào tim cô.

"Anh đến bây giờ đây, nhớ em."

"Em đang đợi anh đó."

"Nhanh thôi, ngoan nào."

"Nhớ anh lắm, anh yêu."

"Bé ngoan."

Cô run rẩy, đôi chân như không chịu được trọng lượng của cơ thể mà gục xuống đất. Khuôn mặt xinh đẹp nhuốm đầy sự bị thương không che giấu.

Tàn nhẫn, thế nào là tàn nhẫn, có lẽ chính là bị người mình yêu thương lừa dối mà bản thân vẫn ngu ngốc coi đôi phương như một loại tín ngưỡng để tôn thờ.

Cô hít thở một hơi thật sâu, đặt chiếc điện thoại vào trong áo như cũ, ném vào máy giặt rồi bấm khởi động.

Đến chiều, anh trở về trong sự vội vã, nhanh chóng tìm chiếc áo khoác

hôm qua. Anh mở máy giặt, thấy bên trong là chiếc điện thoại ướt nhẹp. Anh thở ra một hơi sâu như trút được gánh nặng.

Cô trở về nhà vào buổi tối, lúc đó anh đang đứng trước gương. Cô nhẹ nhàng như mọi ngày, dịu dàng lên tiếng: "Anh đi tiếp khách à?"

Anh không nhìn cô mà đáp: "Ừ, hôm nay anh có vị khách quan trọng."

Cô gạt đầu, tiến tới chỉnh lại cổ áo sơ mi cho anh.

"Uống ít thôi nhé, có việc gì cứ gọi cho em, bất cứ lúc nào anh cần em đều xuất hiện."

Anh nâng cằm cô rồi hôn nhẹ lên môi: "Anh biết rồi."

Anh không thể nhìn thấy khóe môi cô nhếch lên nụ cười cay đắng.

Với nhiều người, tình yêu là si mê, là mù quáng, là không cần biết ngày mai. Nhưng với cô, yêu là tỉnh táo, là yêu hết mình, là biết điểm dừng.

Với một người đàn ông chỉ coi cô là cuộc chơi, hà cớ gì cô phải coi anh là cuộc đời? Nếu trong câu chuyện tình cảm, cô không thể là nữ chính thì tuyệt đối không làm nữ phụ.

Nếu anh muốn chơi, cô sẽ cùng anh chơi một trò chơi thật đẹp, thật khó quên. Mặc dù đến cuối cùng, cô vẫn biết ai sẽ là người tổn thương nhiều nhất.

...

Một tiếng sau.

Cô đỗ xe bên ngoài quán karaoke anh vừa đi vào, cô đưa cho nhân viên một tờ tiền mệnh giá lớn.

"Đưa tôi đến phòng người đàn ông vừa rồi bước vào."

Đi qua một dãy hành lang, cô đứng trước cửa phòng, trên cửa có tấm kính nhỏ, có thể nhìn được vào bên trong. Cô nhìn thấy bên trong có khá đông người, cả nam lẫn nữ khoảng mười người, rất nhanh cô nhìn thấy người đàn ông mình từng hết mực yêu thương, bên cạnh anh là một người phụ nữ, khuôn mặt góc cạnh, tương đối ưa nhìn.

Cô rất muốn khóc nhưng ở nơi này, cô tuyệt đối không cho phép bản thân thấp hèn.

Cô bước ra xe, đỗ bên phía kia đường, xe này là của bạn cô, lúc chiều cô đã mượn vì xe của cô anh không lạ gì. Cô chờ rất lâu cuối cùng anh cũng trở ra, nhưng bên cạnh anh có thêm một người phụ nữ, vòng tay của anh siết chặt lấy eo cô ta.

Hành động mà ở ngoài đường anh chưa từng làm với cô, anh chưa từng nắm tay cô, chưa từng hôn cô khi không phải ở nhà, anh cho rằng nó không thích hợp, anh nói anh ngại.

Cô bật cười chua chát, nước mắt rơi xuống vô lăng. Cô nén nhịn, đi theo xe anh. Đến khi chiếc xe dừng lại, trái tim cô lúc này thực sự rơi xuống đáy vực, rơi xuống nơi tận cùng của tủ nhục.

Đây là khách sạn mà cô và anh lần đầu tiên quán quýt.

Hai tay siết chặt vô lăng, cô nhìn hai người ở phía trước nắm tay nhau bước vào trong.

Cô mở điện thoại, bấm một dãy số.

"Cậu quen giám đốc khách sạn... đúng không? Gọi cho người ta nói tôi muốn lên phòng của hai người vừa vào. Luôn và ngay."

Mười lăm phút sau, cô đứng trước cửa phòng 205. Trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô cố kìm nén những giọt nước mắt, bao nhiêu kiên cường còn lại chỉ

dùng trong giây phút này.

Cô bấm chuông, vài phút sau một người phụ nữ bước ra mở cửa. Trong lúc cô ta không hiểu chuyện gì cô đã đẩy cô ta sang một bên rồi bước vào trong.

Người đang ông đang ở trên giường kinh ngạc nhìn cô. Anh lắp bắp không nói nên lời, cô vuốt mái tóc, mỉm cười lạnh nhạt. Nụ cười xanh lạt anh chưa từng thấy.

Cô rút trong ví ra một tờ tiền, đặt xuống giường.

"Trả tiền khách sạn, còn lại trả cho cô ta."

Cô quay lưng, chưa kịp bước đi thì nghe thấy giọng nói khàn khàn từ phía sau: "Anh xin lỗi."

"Anh từng nói, nếu anh phản bội anh sẽ tự rời đi, bây giờ thì anh rút được rồi."

Cô gái vừa rồi đột nhiên lên tiếng: "Cô có tư cách gì làm như thế, tôi và cô như nhau thôi, cô chỉ là người yêu chứ chưa phải vợ. Chúng ta ngang hàng."

Cô liếc mắt nhìn cô ta, chậm rãi nhả ra từng tiếng, sự lạnh lùng bao trùm tất cả: "Rút ra chỗ khác, nếu không tôi sẽ không thể kiềm chế mà giết chết cô ngay tại đây đây."

Cô gái sợ hãi lùi lại một bước, cô đi ngang qua cô ta, nói thêm: "Đàn bà mà không có năng lực tìm được một người đàn ông cho riêng mình thì nên xem lại bản thân mình đi. Dự trữ mãi chỉ là dự trữ."

...

Lê đôi chân mệt mỏi ra khỏi khách sạn, ngồi trên xe, cô không còn đủ sức để lái xe. Gục đầu xuống tay lái, bao nhiêu mạnh mẽ như tan biến. Cô khóc

nấc thành tiếng, đôi tay bé nhỏ đấm liên tục lên vô lăng.

Tại sao, tại sao cô tin tưởng anh nhiều đến thế, tại sao anh lại giẫm đạp lên tình cảm của cô một cách vô tình như thế?

Chẳng lẽ tình yêu của cô không đủ để anh cảm thấy vừa lòng?

Cô đã muốn gửi gắm nửa đời còn lại nơi anh, đặt cả cuộc sống sau này của cô vào tay anh. Cuối cùng, sao cả hai lại rơi vào kết quả như thế này?

Cô phải đánh đổi biết bao nhiêu để có được sự bình yên ngắn ngủi này?

Cô đã phải trả giá bao nhiêu tuổi hờn để được anh ôm chặt chỉ một giây này thôi? Cô biết chứ, cái giá của hạnh phúc rất đắt đỏ, cô bằng lòng bỏ ra tất cả những gì cô có, nhưng đổi lại là điều gì đây?

Phụ nữ nếu đã dũng cảm nhìn thấu mọi việc, nhìn rõ đối trá thì phải dũng cảm từ bỏ, đừng giữ im lặng và mong mọi việc trở lại như xưa. Khi bản thân giữ im lặng chính là tự mình cấp cho họ quyền làm mình tổn thương lần nữa.

Tất cả mọi việc trên đời đều là lẽ tự nhiên, vậy nên đừng tuyệt vọng, đừng gục ngã. Giữ tâm an yên rồi mọi sự sẽ bình yên.

Tất cả rồi sẽ ổn thôi!

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Cốt Cách Phụ Nữ 5

...

Phụ nữ, yêu và sống đừng quá đặt nặng vấn đề, đừng quá để tâm mọi chuyện. Càng để tâm lòng càng thêm phiền muộn, càng chú ý càng khiến bản thân trở nên hèn mọn, mọi sự đều là lẽ tự nhiên, cưỡng cầu là vô ích.

Phụ nữ yêu cũng được, buông cũng được, nhưng nên giữ cho lòng an tĩnh, dù sóng gió hay bão táp cũng tuyệt đối đừng ngã nghiêng. Dù người thật lòng hay dối trá, hãy mọi sự tùy duyên.

Điều quan trọng là dù rất muốn khóc cũng vẫn phải mỉm cười, bởi với người không thương ta, đừng để họ thấy ta khóc.

Tôi từng chứng kiến đứa bạn của tôi vì người yêu phản bội mà đau đớn đến điên dại, nó ôm lấy tôi và khóc. Tôi bảo nó là: "Khóc đi."

Nó khóc đến khi mệt rồi tự nín. Khi ấy tôi nói: "Khóc xong chưa?" Nó bảo: "Xong rồi."

Tôi nhìn đôi mắt vì khóc mà trôi cả mascara mà vừa tức vừa buồn cười. Tôi nói: "Mày buồn nó có biết không, mày khóc nó có nhìn thấy không? Mày nhớ lại xem vừa rồi mày khóc là cánh tay nào của mày đưa lên lau nước mắt? Khóc vì người phản bội, chỉ nên khóc một lần, để dành nước mắt cho những người xứng đáng hơn."

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Yêu Nhầm Người

...

Cô đi qua dãy hành lang dài đằng đẵng, mở cửa phòng làm việc, đập vào mắt là bó hoa hồng đỏ rực. Đôi mày hơi nhíu lại, cô ngó nhìn bên ngoài, vừa định lên tiếng đã nghe thấy có người nói vọng tới: "Vẫn là người gửi hôm trước đây chị ạ, em hỏi người giao hàng rồi, họ nói không biết là ai đặt hoa, họ chỉ có trách nhiệm đi giao thôi."

Cô đáp ngắn gọn: "Ok"

Ngồi xuống ghế, cô rút tấm thiệp trên bó hoa, nét chữ cứng cáp hiện lên.

"Chúc em một ngày vui vẻ!"

Gập tấm thiệp lại, cô đặt vào trong ngăn kéo, trong đó là bốn tấm thiệp khác màu. Hôm nay đã là ngày thứ tư cô nhận được hoa, chỉ duy nhất hoa hồng. Đóng ngăn kéo, đặt hoa sang một bên, cô tiếp tục công việc. Nếu người tặng đã không muốn cho cô biết là ai, cô có muốn biết cũng chẳng ích gì.

Ngày thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, cô vẫn nhận được hoa. Trên thiệp vẫn viết y nguyên như cũ, nhưng sang đến ngày thứ mười, lời nhắn trên tấm thiệp đã thay đổi.

Cả ngày hôm nay cô không làm được việc, trong đầu chỉ quần quanh những dòng chữ viết trên tấm thiệp, sự đắn đo khiến cô bứt rứt.

"Tám giờ tối nay, ở nhà hàng SPY, tôi đợi em."

Chỉ một dòng chữ ngắn ngủi, nét chữ như rồng phượng quấn chặt lấy cô, cô không biết người này là ai, không biết vì sao mình lại cảm thấy hồi hộp

đến như vậy. Lý trí bảo cô đừng đi nhưng trái tim đang đập liên hồi lại nói cô nên đi.

Cô ngả lưng ra ghế, thở dài thườn thượt, khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó hết cả buổi chiều.

...

Chín giờ tối.

Cô bước xuống xe, ngẩng đầu hít một hơi thật mạnh, cô tự trấn an rằng chẳng có gì phải lo lắng. Nếu không thích cô có thể bỏ về, ở một nhà hàng sang trọng thế này, hẳn sẽ không xảy ra điều gì không hay. Cô ngẩng đầu, nở nụ cười dịu dàng, bước đi toát lên sự tự tin vốn có.

Hôm nay cô mặc chiếc váy màu đỏ, phần ngực bằng lưới nhìn từ xa như có như không, khuôn ngực đầy lấp lánh gợi cảm. Cô búi tóc cao, để lộ chiếc cổ thon dài. Trên người cô tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, mỗi bước đi đều để lại chút hương thoang thoảng trong không khí.

Cô bước vào bên trong nhà hàng, đi ngang qua bao ánh mắt tò mò. Cô nhìn xung quanh. Cô không biết đối phương là ai nên lúc này người ấy có đứng trước mặt cô cũng sẽ không biết.

Khoảng năm phút, cô không thấy ai, trong lòng giận dữ, chẳng lẽ cô lại bị người ta trêu đùa. Cô định quay người bỏ đi thì đột nhiên phía sau vang lên giọng nói trầm ấm: "Đã tức giận rồi à?"

Cô như hóa đá, không dám quay đầu, chẳng hiểu vì sao lúc này cô lại ngại ngùng đến thế. Sau vài giây định thần, cô chậm rãi quay người, đập vào mắt là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt góc cạnh, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời. Cô không nghĩ người hàng ngày gửi hoa cho mình lại là người đàn ông có diện mạo ưu tú đến nhường này.

Anh ta ăn mặc rất sang trọng, quần âu màu đen, áo sơ mi trắng. Chiếc đồng hồ đắt tiền trên tay tỏa ra thứ ánh sáng bắt mắt.

Cô chậm rãi lên tiếng: "Phải, tức giận rồi."

Anh bật cười rất tự nhiên, ánh mắt thể hiện chút áy náy: "Được rồi, là tôi muốn trêu em một chút, xin lỗi vì đã làm em lúng túng."

Anh lịch sự đưa tay ra hiệu mời. Cô không đáp mà bước đi.

Hai người gọi hai phần beefsteak. Khi nhân viên mang đồ ăn đến, cô chưa kịp động dao anh đã bung đĩa beefsteak được cắt gọn gàng của mình đến trước mặt cô.

Cô không nói nhưng trái tim đập loạn nhịp trong lồng ngực.

"Hoa em thích chứ?"

Cô lắc đầu: "Không thích, em không thích hoa."

Câu trả lời của cô không khiến anh bối rối, ngược lại khiến anh cười rất vui vẻ.

"Cô bé này, em thật không biết nể mặt người khác."

Cô không đáp, sự im lặng như đồng tình với lời anh nói.

Hai người đã có một bữa tối ấm áp, cô không hỏi lý do vì sao anh biết cô, anh cũng không nói lý do vì sao lại tặng hoa cho cô. Họ không nói chuyện nhiều nhưng khi cô trả lời các câu hỏi của anh, anh đều cười rất vui vẻ, không khí ấm áp và gần gũi như quen từ lâu.

Trước khi lên xe ra về, anh giữ tay cô lại.

"Em không đưa số điện thoại cho tôi sao?"

Lúc này cô mới bật cười, nụ cười dịu dàng như dòng suối. Tinh nghịch nhìn anh, ánh mắt như muốn nói: "Anh đùa à?".

Cô nói: "Ngay cả địa chỉ công ty của em anh cũng biết, nói gì đến một số

điện thoại."

Cô bật cười ngòai vào xe, để lại anh nhìn cô bất lực. Nhìn theo chiếc xe mỗi lúc một xa, trong đôi mắt thâm trầm ẩn hiện vài cơn sóng nhỏ, khóe môi mỉm cười mà đến chính anh cũng không hay biết.

...

Sau bữa tối hôm ấy, những buổi sáng tiếp theo cô vẫn nhận được hoa, chỉ khác một điều, cô còn nhận được rất nhiều tin nhắn, đều đều sáng, trưa, chiều và tối. Chủ đề là hỏi cô ăn chưa, có mệt không, đừng làm việc quá sức.

Không nhận được tin nhắn, cô có cảm giác vô cùng trống rỗng, cô biết, cô đã dần quen với sự hiện diện của người đàn ông này.

Hôm nay, cả ngày cô không nhận được tin nhắn nào, đến một giờ sáng, cô trần trọc với chiếc điện thoại không sao ngủ được. Cô nhìn dãy số trên màn hình, dãy số không lưu tên. Mười lăm phút sau, chuông báo tin nhắn khiến cô giật mình suýt làm rơi điện thoại. Ba chữ khiến trái tim cô như lạng nhịp ngay phút ấy.

"Anh thích em!"

Cô đọc đi đọc lại nhiều lần ba chữ hiện trên màn hình, không phải là không dám tin vào mắt mình, chỉ là rất bất ngờ và trong lòng có chút hạnh phúc. Có lẽ không chỉ là một chút, mà là rất vui mừng và hạnh phúc.

Cô chân chừ không biết nên nhắn lại như thế nào thì nhận được tin nhắn của anh.

"Nếu em cũng như anh thì xuống dưới đi, anh đợi."

Cô bật dậy khỏi giường, nhìn xuống bên dưới chung cư, nhưng bên dưới là vườn hoa, có rất nhiều cây lớn, cô không thể thấy được gì. Với vội lấy chiếc áo khoác trên ghế, cô chạy như bay ra ngoài.

Đến khi thang máy mở ra, cô không để ý gì đến sự ý tứ con gái mà chạy như một con thỏ, rất nhanh, cô thấy anh đang đứng dựa vào xe. Nghe thấy tiếng bước chân anh ngẩng đầu, nhìn thấy cô vội vàng đến thế, nụ cười càng tươi.

Cô mệt đến đứng thở cũng khó khăn, nhìn anh đứng dựa vào xe, tư thế điềm tĩnh khiến anh càng thêm tuần tú. Màn đêm không che lấp được thứ ánh sáng tỏa ra từ anh.

Đột nhiên anh bước tới hai bước, dang tay rộng về phía cô.

Cô không suy nghĩ nhiều, chạy tới lao vào vòng tay anh, hơi ấm hai người hòa vào nhau. Dưới màn đêm lạnh giá, hai cơ thể như sưởi ấm cho nhau, lấp đầy sự cô độc trong trái tim.

Rất lâu sau này cô mới biết giây phút cô chạy về phía anh, tất cả đã định, cô là kẻ thua cuộc.

...

Thời gian thấm thoát trôi, cô và anh ở cạnh nhau đã được hơn một năm. Với cô, anh là người đàn ông dịu dàng và ấm áp. Cô yêu anh, vì cách cư xử chừng chặc, anh chưa từng khiến cô cảm thấy bất an hay mệt mỏi. Khi cô cần, anh luôn xuất hiện. Cô luôn thầm cảm ơn ông trời đã cho cô gặp được một người đàn ông hoàn mỹ đến vậy.

Hôm nay, cô có hẹn mấy đứa bạn đi ăn, nhìn đồng hồ đã là tám giờ, cô nhanh chóng đến chỗ hẹn. Vừa đến nơi đã nhận được một mành trách móc của chúng nó.

"Mày ngất ở đường à?"

"Tao còn tưởng mày bò đến cơ đấy."

Cô cười: "Đến rồi còn lảm chuyện."

Ba người mỗi khi gặp nhau đều có đủ thứ chuyện để nói, đến khi no nê, hai đứa chúng nó đồng thanh đi tặng hai. Cô chịu thua đành theo chân chúng nó đến club.

Tiếng nhạc lớn khiến cô nhức đầu, cô chưa bao giờ thích nơi này, vì nó quá ồn ào và phức tạp. Cô bị ép uống đến ngà ngà say, hai đứa bạn cũng không còn tỉnh táo, bắt đầu lôi điện thoại ra gọi cho người yêu.

Cô nghe thấy chúng nó nói với người ở đầu dây bên kia.

"Em say rồi."

"Anh đến đón nhé!"

"Ừm, ở chỗ đây."

"Ha ha, có chứ, rất nhớ anh."

"Đồ hâm."

Nhìn nét mặt hạnh phúc của hai đứa chúng nó cô cảm thấy vui lây, nhớ đến anh cả ngày hôm nay mới gọi cho cô được một cuộc. Cô rút điện thoại chủ động gọi cho anh, từ ngày yêu nhau, số lần cô chủ động gọi cho anh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chuông điện thoại kéo dài rồi tự ngắt. Cô bấm gọi đến lần thứ hai cũng không thấy ai nghe máy, sự thất vọng trĩu dậy trong lòng. Thở dài, cô cất điện thoại vào túi.

Đến khi nhạc tàn, hai đứa bạn đã có người đến đón về, cô vẫy xe tự mình về chung cư.

Cô nằm trên giường, ôm chặt chiếc gối. Nhắn tin cho anh nhưng không thấy trả lời. Sự lo lắng, bất an không thể kìm hãm. Lúc này cô mới nhớ ra một điều, anh chưa từng nói cho cô biết anh ở đâu, anh làm gì, ngoài cái tên và số điện thoại của anh, cô không còn biết điều gì nữa.

Chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, cô thiếp đi lúc nào không biết.

Đến sáu giờ sáng, chuông điện thoại báo cuộc gọi đến khiến cô tỉnh giấc, cô nửa tỉnh nửa mê nghe điện thoại. Giọng nói quen thuộc khiến cô choàng tỉnh: "Là anh đây."

Cô thở ra một hơi nhẹ nhõm: "Hôm qua anh không nghe máy, em rất lo."

Anh nói rất bình thường, như sự an yên của anh mỗi khi đối diện với cô: "Hôm qua anh có chút việc, điện thoại để quên trên xe, làm em lo lắng rồi, xin lỗi em."

"Không sao, anh ổn là được rồi."

...

Hai người hẹn nhau hai giờ chiều đi ăn. Anh đón cô dưới cổng công ty. Ngồi trên xe, cô lên tiếng hỏi: "Em không biết nhà anh ở đâu?"

Anh nhẹ nhàng đáp: "Hôm nào rảnh anh sẽ đưa em qua nhà."

Nhận được câu trả lời của anh, cô có phần hơi thất vọng, anh trả lời nghe qua là đúng nhưng thực ra cô biết anh đang lảng tránh câu hỏi này. Nếu cô chưa khiến anh tin tưởng, cô không muốn tiếp tục đào sâu hơn vào vấn đề này.

Quan trọng người cô yêu là anh, tất cả mọi chuyện, cô không nên để tâm quá nhiều.

Anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô. Cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay của anh, tâm trạng bất an đã dịu đi rất nhiều.

Cô yêu người đàn ông này, rất yêu.

...

Lúc cô gập laptop, rời khỏi công ty đã là bảy giờ tối. Anh nói anh đi công

tác ba ngày, hôm nay là ngày thứ hai anh đi, cũng không gọi về cho cô lấy một cuộc. Cô cho rằng anh bận rộn, không thể gọi cho mình, trong lòng chỉ lo lắng anh quá bận không ăn uống đầy đủ.

Cô mệt mỏi xuống hầm lấy xe. Chạy xe trên đường một cách vô định, đi ngang qua một trung tâm thương mại, nhớ lại ngày kia anh về, mà ngày mai cô có một cuộc họp dài, không thể đi được, cô quay xe đi vào trung tâm thương mại để mua đồ ăn.

Cô mặc bộ quần áo công sở, trên tay là chiếc áo sơ mi cô vừa chọn được cho anh. Khóe miệng mỉm cười hạnh phúc, cô đang nghĩ đến cảnh anh mặc chiếc áo sơ mi cô chọn, đôi mắt không giấu được sự vui vẻ.

Mua một số thức ăn, đến khi ra về trên tay đã là mấy túi đồ nặng trĩu, cô vất vả lắm mới đến được bãi xe. Lái xe ra khỏi hầm, đột nhiên tiếng phanh xe vang lên như muốn cào nát mặt đường.

Cô run rẩy nhìn đằng trước, chiếc xe ô tô quen thuộc, người đang đứng ở đó không ai khác chính là người cô ngày đêm mong nhớ. Anh đứng ở đấy, gần trong gang tấc mà như xa vạn dặm, cô cầm chặt tay lái. Nhìn anh mở cửa xe cho một người phụ nữ, phía sau người phụ nữ ấy là hai đứa trẻ, anh cúi người bế một bé gái lên, ánh mắt dịu dàng, trìu mến cô chưa từng nhìn thấy. Một tay anh dắt đứa bé kia, một tay nắm lấy tay người phụ nữ.

Nhìn họ như một gia đình hạnh phúc. À không, có lẽ họ đúng là một gia đình.

Cô không dám lý giải cảm giác của mình lúc này, phải chăng trong xe quá ngột ngạt khiến cô không thể nào thở nổi. Trống ngực đập mạnh, cô không thể hít thở, vội vàng mở cửa xuống xe. Cô gục xuống lòng đường nôn thốc nôn tháo, cảm thấy rất khó chịu. Một lúc sau, cô mới có cảm giác mình như sống lại.

Nhìn dòng người qua lại trước mặt, cô thấy mình lạc lõng đến đáng thương.

Rốt cuộc là điều gì khiến cô ngu muội đến mức thế này, ngu muội như chưa từng quan tâm anh ở đâu, anh là ai, chỉ mãi mê đắm chìm trong tình cảm của anh.

Chết trong sự dịu dàng tàn khốc ấy.

...

Cô thức trắng đêm, lúc nhìn đồng hồ đã là năm giờ sáng, mười phút trước cô đã nhắn tin cho anh, nói rằng: "Em ở nhà đợi anh, em biết anh ở đây, đến gặp em."

Đúng bảy giờ sáng, cánh cửa bật mở, tiếng bước chân vội vàng mà quen thuộc. Anh vừa định với tay bật đèn, đã nghe thấy giọng nói khàn đặc của cô: "Đừng bật, anh lại đây."

Anh hạ tay xuống, chậm rãi bước đến đối diện cô, bóng tối khiến anh nhìn không rõ nhưng cũng mập mờ thấy khuôn mặt tiêu tụy, nhợt nhạt của cô. Trong lòng anh xót xa không thôi.

Anh nâng tay vuốt ve gò má của cô, cô không gạt tay anh xuống, để mặc anh làm vậy. Sự thực là cho đến giây phút này, cô vẫn rất lưu luyến hơi ấm của anh.

Đột nhiên anh cảm nhận có giọt nước rơi xuống bàn tay anh, một giọt rồi hai giọt, sau đó liên tiếp không ngừng.

Trong lòng anh đã hiểu rõ mọi việc, cô đã biết, cô đã biết tất cả.

Anh ôm lấy cô vào lòng, mặc cho cô rơi lệ. Nước mắt thấm đẫm vai áo sơ mi của anh. Một lúc sau cô đẩy anh ra, bật cười, mang theo một chút cay đắng.

"Anh xin lỗi." Anh đau đớn nhìn cô, ngay cả nhìn cô trực diện anh cũng không dám.

Cô lắc đầu, nước mắt vẫn rơi.

"Anh biết có những việc khi anh làm em sẽ rất đau lòng, nhưng anh vẫn làm. Rồi anh để em tự phát hiện, càng khiến em đau lòng hơn."

Cô rất muốn nói với bản thân mình rằng, đừng khóc, đừng đau, đừng nhìn nữa, đừng ngoảnh lại, cố gắng nhắm mắt, ngày mai tất cả là mộng, ngay cả anh cũng chỉ là mộng, là cô huyền hoặc bản thân mơ một giấc mơ quá dài và quá chân thực, nhưng cô không làm được.

Thời gian qua, hơi ấm của anh, kỷ niệm của hai người. Bôi xóa sao cho sạch?

"Anh có từng yêu em không?" Cô ghen ngào hỏi.

Anh gật đầu, một giọt lệ lăn xuống.

Cô càng khóc dữ dội, đủ rồi, chỉ thế là đủ rồi, anh đã từng yêu cô là đủ rồi.

"Anh về đi, trở về nơi anh thuộc về, thời gian qua chỉ là chúng ta tự huyền hoặc bản thân. Em và anh đều không có thật, chúng ta như chưa hề tồn tại."

Anh không đáp, chỉ cúi đầu nhìn xuống.

Cô nâng cằm anh lên, hôn nhẹ lên trán anh, sự bình tĩnh của cô đều dồn hết vào giây phút này.

"Trở về đi, có người cần anh hơn em."

Trong cuộc đời người phụ nữ, có lẽ nên thấu hiểu lúc nào bản thân nên ở lại, lúc nào nên rời đi, thấu hiểu có những người chỉ có thể giữ ở trong tim chứ không phải trong đời.

Cô chưa từng sợ dang dở đời mình, nhưng lại sợ dang dở cuộc đời anh.

Cô chưa từng lo lắng bản thân sẽ đứng trước bờ vực, nhưng lại không nỡ

vì mình mà đẩy người khác xuống đáy vực.

Có lẽ chỉ cô đau đớn và tuyệt vọng là quá đủ rồi, nếu như ngày ấy cô không chạy về phía anh, không ôm chặt lấy anh, liệu cả hai có đi đến quãng đường đầy day dứt này hay không?

Cô vẫn can đảm nói: "Có", cô vẫn sẽ chạy về phía anh.

Kiếp này cô vay mượn để có anh ngần ấy thời gian là quá đủ rồi.

Chỉ cần khi nhớ lại, có một người đàn ông từng chăm chỉ tặng hoa cho cô, có một người đàn ông luôn mỉm cười dịu dàng khi nhìn cô.

Và có một người đàn ông không nên xuất hiện trong đời cô. Nhưng cô yêu người đàn ông ấy, rất yêu.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Bài Thơ Trong Đêm

Đừng nhé em, cô bé của chị ơi

Cho dù có yêu, cũng nên học nén nhịn

Đừng cho họ biết em yêu nhiều, họ khinh

Đừng nhé nghe chị, em đừng sầu

Lệ tựa trên châu, rơi là lãng phí

Họ không hiểu đâu, em khóc cũng là thừa

Em à đừng khóc, nghe không em?

Nước mắt lấm lem khuôn mặt sầu

Tình yêu chưa lâu, nhưng sâu nặng.

Em đừng đòi người trả những ngày yêu đầu

Những ngày yêu chưa sâu, hoa hồng mới hé nở

Tình yêu màu rực rỡ, môi cười còn ngây thơ

Em à nghe chị, thôi mộng mơ

Tỉnh mộng đi em, trở về với thực tại

Yêu nhiều là khờ, để họ biết là dại

Thôi bỏ đi, cũng chẳng tính lỗi phải

Yêu là mù quáng, yêu là u mê

Người cho em mê mê, để em ảo mộng một tình yêu tràn trề

Đan xen nhau thương não nề, thấm dần tin yêu

Thôi nào nghe chị, đừng buồn nữa nhé em

Mệt quá rồi, cứ tựa vai chị khóc

Ném nỗi buồn lăn lóc nơi thật sâu

Hãy cứ khóc thật lâu, đừng lo đời cười nhạo

Em chỉ là yêu mà, chỉ là yêu quá nhiều, vậy thôi.

Em hãy đứng dậy, mỉm cười, tô lại son môi

Hãy mỉm cười như em vẫn thường ngạo nghễ

Cô gái kiên cường, chỉ khó khi về đêm

Về nơi mà chỉ có riêng mình em biết

Mai tỉnh dậy nhìn trời, đời vẫn luôn đẹp, nhé em.

...

Trước đây, khi tôi còn non trẻ. Trong đầu luôn nghĩ rằng tình yêu không phân biệt tuổi tác, địa vị, giàu nghèo hay thân phận.

Nhưng thời gian đã chứng minh cho tôi thấy. Chỉ yêu thôi, chưa đủ.

Tình yêu bây giờ quá dễ bị nhuộm màu.

Yêu thương bao nhiêu cũng không thể phủ nhận.

Chúng ta cần nhiều hơn tình yêu.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hồi

Sau Đây Anh Sẽ Nhớ Đến Em Chứ?

Qua quãng thời gian cuồng nhiệt và si mê, tôi và anh buông tay, chia lối, chia yêu thương, chia hạnh phúc.

Hôm ấy tôi hỏi anh: "Sau đây anh sẽ nhớ đến em chứ?"

Thực ra khi ấy tôi chỉ hỏi để xoa dịu nỗi đau đang cuộn trào trong lồng ngực. Ấy vậy mà anh trả lời: "Tại sao tôi phải nhớ em, em là gì của tôi đây?"

Khi ấy tôi đau và giận lắm, quãng thời gian hạnh phúc bị câu nói vô tình của anh xóa sạch, tôi đáp trong khó chịu: "Em biết rồi."

Sau đây chúng tôi gặp lại, ngồi đối diện nhau, anh nhìn tôi bằng ánh mắt vui vẻ và hào hứng như gặp lại bạn cũ. Tôi hỏi lại chuyện xưa cũ, tại sao năm ấy anh lại nói như vậy, anh cười sáng khoái đáp lại: "Không đau thì không tỉnh, không phũ thì không rời."

Ban đầu tôi còn không hiểu, mãi sau ngộ ra rồi thì cả hai nhìn nhau bật cười. Ngày ấy còn quá trẻ, yêu thương vội vã. Ấy vậy mà sau nhiều năm có thể an nhiên ngồi đối diện nhau như những người bạn cũ.

Chúng tôi có một hồi ức đẹp, mặc dù đến cuối cùng không chung đường.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Kẻ Thứ Ba?

...

Khi người đàn ông phản bội, đừng vội oán hờn người đàn ông và căm thù kẻ thứ ba. Người sai đầu tiên là mình, là mình không giữ được, không nắm được, chứ không nên trách móc rằng họ đã cướp đi người đàn ông của mình.

Tình cảm có thể ví von như một ván cờ, người đàn ông của bạn cũng như một quân cờ, nhưng bạn không giữ được mà đánh mất, lỗi là ở bạn, không phải ở ai.

Tình yêu đẹp, vĩnh viễn đẹp và vĩnh viễn thiêng liêng. Khi yêu, bạn sẽ gặp được một người đàn ông bạn tự nguyện tin tưởng và hy sinh không một lời oán trách. Là người đàn ông dù có khiến bạn đau đến phát điên cũng không muốn rời.

Có thể đến một ngày, người đàn ông bạn yêu tha thiết, bằng cách này hay cách khác bạn phát hiện họ phản bội. Đừng hờn giận hay oán trách, đầu tiên phải hiểu, phải nghĩ rọt cuộc mình đã làm gì để họ phản bội. Nếu nhìn kĩ rồi mà vẫn thấy bản thân không có khuyết điểm và sai lầm mà họ vẫn thay lòng, nghĩa là cả hai đã cạn duyên.

Duyên ngắn hay dài, trước do trời định, sau do người vẽ. Phụ nữ thời đại này đa số đều khôn ngoan, họ dùng nhiều cách yêu tinh tế để giữ chân người đàn ông của họ. Họ yêu một cách tinh táo mà vẫn nồng nhiệt để đối phương không cảm thấy cô đơn.

Nhưng cho dù phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ, thông minh và tinh tế nhường nào, đàn ông vẫn có thể phản bội. Phụ nữ lưu luyến cảm giác quen thuộc, còn đàn ông thềm muốn cảm giác mới lạ.

Nếu sau này phát hiện bản thân bị lừa dối, sai đầu tiên là do mình, mình không giữ được. Đừng khóc lóc rồi giành giật, những thứ dễ tuột mất giữ lại chỉ thêm phiền phức.

Đàn ông tốt và xứng đáng có được bạn rất nhiều. Chỉ là chưa đúng thời, chưa đến lúc hội ngộ.

Tựa như tôi, gặp được người ấy rồi mới hiểu, hạnh phúc vốn dĩ chính là gặp đúng người, đúng thời điểm.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Sẽ Không

Hai người yêu nhau được tròn hai năm, ngày kỷ niệm anh chàng chọn một quán ăn bình dân rồi đưa cô gái đến. Trong lúc chờ đợi, anh hỏi cô: "Anh rất nghèo, em có đồng ý sống một cuộc sống khổ cực cùng anh không?" Một câu hỏi cũng như lời cầu hôn.

Cô nhìn anh, không đáp vội, mãi một lúc sau mới nói: "Sẽ không."

Anh ngạc nhiên, nén nỗi buồn và thất vọng để hỏi lại: "Ý em là gì?"

"Là em sẽ không chấp nhận một cuộc sống như vậy." Cô đáp thẳng thắn.

Mọi yêu thương lâu nay như mây gió bay hết, anh bật dậy chỉ tay vào mặt cô, tức giận nói: "Tôi nhìn lầm cô, cô là loại con gái ham tiền và thực dụng, mẹ kiếp!"

Anh vung tay tát mạnh vào mặt cô.

Cô không giận, chỉ cười, chậm rãi đứng lên. Trước khi rời đi cô buông một câu: "Khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ, dù nghèo nhưng vẫn sẽ giữ lại tôn nghiêm của chính mình. Anh ta sẽ nói rằng anh nghèo nhưng sẽ cố gắng cho em một cuộc sống tốt nhất, chứ không phải anh rất nghèo em có đồng ý sống một cuộc sống khổ cực cùng anh không? Em đồng ý em là một cô gái thực dụng. Nhưng em không vì tiền mà ở cạnh ai đấy, em thực dụng là em sống thực tế, em sẽ không mù quáng hứa hẹn một túp lều tranh với hai trái tim vàng. Anh có thể nghèo nhưng cần có ý chí và lý tưởng riêng mình."

Hai người chia tay sau hôm đó, năm năm sau hai người gặp lại. Anh trở thành một người giàu có, còn cô có sự nghiệp của riêng mình.

Anh gắp lại cô, vẫn ôm trong lòng nỗi hận ngày ấy.

"Tôi muốn chúng ta bắt đầu lại."

Cô cười, lắc đầu, cử chỉ nhẹ nhàng, tao nhã.

"Sẽ không."

"Tại sao, tôi có rất nhiều tiền?"

Cô đứng dậy, đặt tay vào vai anh. Vỗ từng nhịp.

"Anh nhớ nhầm rồi, tôi nói rằng tôi thực dụng nhưng không vì tiền. Cho dù năm ấy anh là kẻ nghèo hay hiện tại anh giàu có thì cũng chẳng sao cả. Bởi vì đàn ông có sự tôn nghiêm và lòng tự trọng sẽ không tự nhận mình nghèo. Tôi không cần một người đàn ông như vậy, hôm nay tôi mới hiểu, anh không chỉ không có tự trọng mà còn hèn nữa. Nhớ kĩ nhé, tôi thực dụng nhưng không yêu tiền... À, thực dụng trong thực tế chứ không phải thực dụng trong lợi dụng."

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Vở Diễn Tình Yêu

...

Những quầy hàng hiệu san sát nhau, trung tâm thương mại lớn nhất thành phố không một lúc nào vắng vẻ. Cô xách những túi đồ ăn mua được trên tay, bên trong là những món đồ cô lựa chọn để tặng mẹ nhân ngày sinh nhật.

Quà đã mua xong, đôi chân dài sỏi bước ra khỏi trung tâm thương mại. Hôm nay cô ăn mặc khá đơn giản, chiếc quần short ngắn, chiếc áo croptop theo hơi hướng phá cách. Mái tóc dài buộc cao, lộ ra chiếc cổ trắng nõn. Nhìn cô vừa cá tính lại vạn phần quyến rũ.

Trên mặt có trang điểm một lớp phấn mỏng, đôi mắt to tròn lấp lánh tinh nghịch, cô như một tiểu yêu tinh.

Đột nhiên sau lưng có tiếng bước chân dồn dập, có ai đó vỗ nhẹ vào vai cô. Cô dừng bước chậm rãi quay đầu.

Người đàn ông mặc một bộ đồ thể thao màu ghi, tóc được chải chuốt tỉ mỉ, cô thầm nghĩ, đây quả thực là một mỹ nam.

"Anh là ai?" Cô lên tiếng hỏi.

Người đàn ông nhìn cô, không đáp vội và đưa đến trước mặt cô một chiếc hộp nhỏ mang nhãn hiệu Chanel.

"Đồ cô làm rơi."

Cô nhận lấy chiếc hộp, nhìn qua rồi lắc đầu.

"Không phải của tôi, anh nhầm rồi."

Người đàn ông mím môi, nén nụ cười nơi khóe mắt, trầm giọng ra vẻ suy tư rồi nói: "VẬY à, nhưng tôi lại cảm thấy nó rất hợp với cô đấy."

Nói xong, không đợi cô đáp anh ra đã quay người rời đi, cô không hiểu điều gì đang diễn ra, nhìn chiếc hộp trên tay, mở ra bên trong là một tag cài áo, mẫu mã thanh lịch, dịu dàng. Là một trong những bộ sưu tập mới nhất.

Nhìn về hướng người kia vừa rời đi, lúc này bóng hình đó đã biết mất.

...

Trở về nhà, cô đưa túi đồ cho mẹ, mẹ lập tức than thở: "Con mua những thứ đắt tiền này làm gì, mẹ có đi đâu đâu mà dùng đến."

Cô mở tủ lạnh, lấy chai nước tu một hơi, không có lấy một chút dáng vẻ thực nữ. Cô nhíu mày, xoa tay: "Con làm ra tiền, con tiêu không hết, để bố mẹ cùng hưởng thụ cùng, có gì đâu mà mẹ than thở."

Cô hiện tại là giám đốc sở hữu một chuỗi nhà hàng đồ nướng Hàn Quốc, gồm gần hai mươi cửa hàng. Số tiền một tháng kiếm về đủ cho cô và gia đình có một cuộc sống sung túc. Cô chưa từng có ý nghĩ phải tiết kiệm, tiền kiếm ra là để đáp ứng cho nhu cầu của bản thân, ngay cả người trong gia đình mình còn không lo nổi thì kiếm tiền có nghĩa lý gì.

Đột nhiên trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, một cái đầu nho nhỏ ngó xuống.

"Chị, thế thì chị cho em tiền đi, em đang thiếu đây." Em trai cô học lớp năm, là một thằng nhóc đẹp trai.

Cô quăng chai nước vào tủ lạnh, không thèm nhìn lên cầu thang, lười biếng đáp: "Mày biến đi."

Em trai cô bĩu môi, lầm bầm: "Ma nữ hiện hình."

Cô vừa đi được vài bước, mẹ cô lên tiếng khiên cô dừng chân: "À, mai

con có rảnh không, mẹ có một người bạn lâu rồi không gặp, đưa mẹ đi được không?"

Cô cảm thấy lạ, mẹ chưa từng nhờ cô đưa đi đâu, trong lòng tuy thắc mắc nhưng cô chưa từng từ chối yêu cầu gì từ mẹ nên liền đồng ý: "Vâng, con biết rồi."

...

Cô lái xe chở mẹ đến quán cà phê đã hẹn, xe dừng trước cửa.

"Mẹ xuống đi, khi nào về gọi cho con, con đến đón."

Mẹ lắc đầu, dịu dàng bảo: "Bác ý hỏi nhỏ hay bé con, bác ý kêu lâu rồi chưa gặp không biết con lớn thế nào rồi, vào trong ngồi một lúc rồi đi."

Không thể từ chối được ánh mắt dịu dàng của mẹ, cô đầu hàng.

Rất nhanh cô cùng mẹ sánh bước vào bên trong, cô thấy mẹ vẫy tay với một bác gái, nhưng lạ thay, bên cạnh bác gái còn có một người đàn ông chắc chỉ hơn cô vài tuổi. Người này, có chút quen quen.

...

Cô và anh ta ngồi đối diện nhau, mỉm cười bất lực, sau một màn diễn xuất của mẹ và bác gái, hai người đã dắt nhau đi mua sắm quần áo trong khi mẹ là người lười đi mua đồ nhất.

Cô và người đàn ông này đều bị lọt vào kế của hai người họ. Nhấp một ngụm nước cam, cô nói: "Hết chuyện rồi, tôi đi đây."

Cô vừa định đứng lên thì anh ta cất tiếng: "Đến đây rồi thì ở lại ăn chút gì rồi đi, ít ra chúng ta cũng có duyên mà."

Nhớ đến chiếc tag cài áo lăn lóc trong tủ ở nhà, cô thầm coi thường, người đàn ông này chẳng lẽ lúc nào cũng như thế, tặng đồ cho một người không quen? Nhưng cô rất lịch sự ngồi xuống, yên lặng dùng bữa cùng anh

ta, cả hai nói chuyện không nhiều, chỉ là vài câu nói xã giao.

Khi nói chuyện, cô cảm nhận được anh ta nhìn cô bằng ánh mắt... có chút lạ, ánh mắt quá đỗi dịu dàng...

Trong lồng ngực vang lên một hồi chuông cảnh báo, cô cảm nhận được cô bị rung động bởi ánh mắt này của anh ta.

Lập tức đặt đĩa xuống, cô lau miệng, chậm rãi nói: "Tôi phải đi rồi."

Anh nhìn cô, gật đầu nhẹ, giọng nói trầm ấm, dễ nghe: "Được, tôi cũng thế."

Hai người nói lời chào. Cô không quay đầu nhìn lại, không biết rằng ánh mắt nóng bỏng vẫn dõi theo cô đến khi cô đi khuất.

Sau buổi chiều hôm ấy, mẹ cô cật lực vun đắp, kể những chuyện tốt về anh ta. Nói rằng anh ta hiện đang quản lý một công ty, kinh doanh rất tốt, tính cách cũng được, nói cô hãy thử hẹn hò.

...

Bốn tháng trôi qua, một bên mẹ cô đốc thúc, một bên anh ta không ngừng xuất hiện trước mặt cô. Cuối cùng, cô đã chịu thua, cô thật sự đã rung động.

Anh là một người đàn ông ấm áp, dịu dàng. Anh là người đàn ông chu đáo nhất cô từng gặp, mỗi điều anh làm đều khiến cô có cảm giác bản thân được nâng niu như một nàng công chúa.

Trước đây, chưa ai từng nâng niu cô như thế, trải qua quá nhiều chuyện, cô đã không còn tin vào tình yêu, không còn tin rằng cô có thể yêu thêm một người nào khác. Cuối cùng, anh xuất hiện, phá vỡ đi tất cả rào cản trong cô, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo sau bảy năm trời mệt mỏi.

Ngồi tựa vào vai anh, một tay được anh nắm chặt, cái lạnh của mùa đông không là gì khi có anh ở bên.

Bên dưới là một dòng sông, hai bên bờ sông được thắp sáng bởi ánh đèn, nhà hàng nằm trên tầng hai mươi, có thể nhìn xuống toàn bộ khung cảnh thơ mộng bên dưới.

Sau khi ăn xong, hai người cứ ngồi lẳng lẳng bên nhau như thế.

"Hôm ấy sao anh lại tặng em cái cài áo?"

Anh nhìn cô dịu dàng, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

"Có lẽ vì khi ấy nhìn thấy em, anh cảm thấy em thích hợp nhất."

Cô hôn lên má anh, mỗi ngày bên anh cô đều cảm thấy hạnh phúc, cô chưa từng nghĩ sẽ có thể có được hạnh phúc sau nhiều năm. Cuối cùng, anh đã xuất hiện. Cảm ơn ông trời, cảm ơn.

Cô thầm nhủ trong lòng.

...

Bốn tháng trôi qua.

Hạnh phúc với cô mỗi ngày một đông đầy, khi cô đi làm về, mệt mỏi bao nhiêu chỉ cần nghe được giọng nói của anh là đủ.

Anh vào bếp làm đồ ăn, hôm nay anh nói sẽ trở tài một món mới lạ.

Cô lăn lộn trên sofa, không biết làm gì, với lấy chiếc điện thoại của anh ra nghịch nhưng lại bị dòng mật khẩu ngăn cản. Cô bấm đại bốn số 0. Không ngờ lại có thể mở được. Không biết làm gì, cô liền vào mục hình ảnh xem, cho rằng sẽ thấy nhiều ảnh thú vị của anh ở trong đó. Không ngờ, tất cả khiến cô như chết đứng.

Rất nhiều, rất nhiều bức ảnh anh chụp cùng cô gái khác. Hai người ôm hôn, nắm tay, ánh mắt tựa như cả thế giới chỉ có đối phương. Cô nhìn thời gian chụp, đã rất lâu rồi, trước khi anh và cô gặp nhau.

Có lẽ đây là người yêu cũ của anh, cô bấm tắt điện thoại, ai cũng có quá khứ, cũng có người cũ. Chỉ khác nhau ở chỗ ai che đậy kĩ càng hơn, có lẽ cô chưa đủ tốt để anh quên đi quá khứ, cô không giận, cô chỉ nghĩ rằng bản thân cần phải nỗ lực hơn thế nữa.

"Ăn thôi đồ ngọt." Giọng nói ấm áp của anh vọng ra.

Cô bật dậy, chân trần chạy tới bên bàn ăn. Nhìn đôi chân trắng nõn của cô, anh thở dài, yêu chiều đi ra lấy dép, quỳ một gối xuống xỏ dép cho cô, nhỏ giọng trách mắng: "Trời lạnh, đừng đi chân không, sẽ ốm đấy."

Cô nhìn anh ân cần đi dép cho mình, như có một luồng khí nóng chực trào, cô cố gắng nuốt xuống, không thể khóc lúc này.

...

Màn đêm buông xuống, sau một hồi quán quýt nồng say, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt trắng nõn. Anh ôm chặt cô vào lòng, dịu dàng vuốt tóc cô.

"Anh, nếu như anh nói dối em thì thế nào?"

Anh bật cười, nâng cằm cô lên hôn thật sâu.

"Không, sẽ không có chuyện đó."

"Vậy nếu em nói dối anh?"

Anh tiếp tục hôn cô thật sâu.

"Đồ ngọt, anh tin em không bao giờ nói dối anh."

Cô mỉm cười, đúng vậy, cô sẽ không bao giờ nói dối anh.

Đôi tay anh vuốt ve cơ thể như ngà như ngọc của cô, khiến cơ thể cô rung lên từng nhịp. Tiếng thở gấp dồn dập vang vọng căn phòng mà cô không biết, trong căn phòng này, chỉ có hơi thở của dục vọng mà không có tình yêu.

...

Sáng hôm sau, khi cô tỉnh dậy bên cạnh đã trống không, cô rón rén đi không phát ra tiếng động, anh đang ở ngoài ban công, không biết rằng cô đang ở đằng sau mình.

Cô thấy anh đang nghe điện thoại, không biết là chuyện gì nhưng giọng nói có phần lạnh lùng này cô chưa từng nghe thấy, nó vô cùng xa lạ.

Không biết đầu dây bên kia là ai, nhưng cô chỉ nghe thấy anh nói:

"Cậu phải sắp xếp cẩn thận cho tôi, tôi muốn cô ta chứng kiến tất cả."

"Không, tôi không quan tâm người khác, tôi chỉ quan tâm chuyện hôm ấy cô ta phải nhìn thấy toàn bộ."

"Nhất định tôi phải khiến cô ta hối hận khi đã rời bỏ tôi."

"Cô ấy sao, chỉ là một quân cờ, tổn thương hay không tôi đều không quan tâm."

Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không biết những lời anh nói ám chỉ điều gì, cô lặng lẽ trở về phòng giả vờ vẫn đang ngủ. Cô chỉ nghĩ một điều rằng, cô nhất định, nhất định phải tin tưởng anh, anh sẽ không lừa dối cô.

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn không kiềm được nước mắt, không hiểu vì sao cô thấy đau, rất đau.

...

Một tuần sau.

Hôm nay cô và anh có hẹn ăn tối, cô mặc một chiếc váy bó sát màu đỏ, bên ngoài khoác một chiếc khăn lông cùng màu mà trị giá không nhỏ. Mái tóc được búi cao khiến cô càng thêm kiêu sa, đồ trang sức hàng hiệu trên người lấp lánh khiến cô như nàng tiểu thư cao ngạo khó với tới.

Anh đi bên cô, khoe môi mỉm cười hãnh diện tựa như một chàng hoàng tử say mê cô gái của mình.

Hai người ngồi bàn VIP ở sảnh chính, vị trí này là đẹp nhất của nhà hàng. Đột nhiên bản nhạc dịu êm vang lên, đèn trong nhà hàng vụt tắt. Từ xa, ánh nến mập mờ dần tiến lại gần cô.

Đến khi ánh đèn sáng trở lại, cô đã thấy anh quỳ một gối trước mặt cô, trên tay anh là một chiếc nhẫn.

Bàn tay đặt trên bàn của cô bỗng rung run rẩy, cô chưa từng nghĩ điều này sẽ xảy ra, niềm hạnh phúc và bất ngờ như ập tới. Cô chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt anh.

"Em đồng ý lấy anh chứ?"

Cô chớp máy môi không nói thành lời, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt sắc bén phóng tới, khiến cô nghiêng đầu nhìn sang. Cô gái ngồi cách cô vài bàn, người phụ nữ này chẳng phải có chút quen thuộc sao? Người phụ nữ này chẳng phải là người yêu cũ của anh, là cô gái trong ảnh cô đã xem được sao?

Cô nhìn anh ta, như đau đớn, như giận dữ, cô nhìn thấy trong đôi mắt anh lúc này, không có nỗi lo lắng, không có sự hạnh phúc mà là sự đắc thắng.

Cô đột nhiên nhớ lại cuộc điện thoại cô đã nghe được từ một tuần trước. Đây chính là điều anh muốn sao, còn cô, chẳng lẽ chính là quân cờ như anh nói? Tôn thương hay không đều không quan trọng sao?

Cô bật cười chua chát, nụ cười của cô khiến tất cả mọi người đang mong chờ cái gật đầu của cô thấy sợ hãi.

Yêu, đây chính là cái gọi là yêu sao? Cuối cùng tất cả chỉ là một vở kịch, cô và anh đều là diễn viên, chỉ là xem ai sẽ hạ màn trước thôi.

Cô kìm nén nỗi đau đang giằng xé trong tim mình, cô cúi người, nói khẽ vào tai anh chỉ đủ cho hai người nghe thấy: "Nhớ rõ, tôi nhận chiếc nhẫn này không phải là tôi đồng ý lấy anh mà tôi đang vì anh mà hoàn thành vở diễn này. Anh muốn cô gái bên kia nhìn thấy đúng không, đứng dậy và đeo nhẫn cho tôi đi, cô ta sẽ khóc và chạy đi như anh muốn. Chỉ mong anh có thể hiểu, tình yêu không phải trò đùa, đừng mang nó ra để đánh cược, anh sẽ là người thua thảm hại nhất."

Anh run rẩy đứng dậy, nhìn bàn tay trắng nõn đưa ra trước mặt mình. Chiếc nhẫn chậm rãi lồng vào tay cô. Cô mỉm cười hạnh phúc, nước mắt lăn xuống gò má, xung quanh là tiếng vỗ tay chúc mừng. Trong mắt anh, cô đang diễn, nhưng không ai biết, niềm hạnh phúc của cô là thật, nỗi đau là thật và nước mắt cũng là thật.

Cô gái kia rời đi như dự đoán. Còn cô, sau khi mọi việc kết thúc, cô không một lời đứng dậy rời đi, xung quanh không một ai thấy, chỉ có anh nhìn thấy, chiếc nhẫn vừa rời nằm gọn trong ly rượu của cô.

...

Cô ngồi trên taxi, một tay chống vào cửa sổ, bàn tay che đôi mắt. Bờ vai mỏng manh không ngừng run rẩy.

Hạnh phúc, cô cho rằng đã nắm gọn được nó trong lòng bàn tay, nhưng cuối cùng tất cả lại trở thành một trò đùa, một vở hài kịch, còn cô như con rối mặc người ta giật dây.

Cuối cùng cô không thể kìm nén được nữa mà khóc nức thành tiếng, lớp mascara bị nhòe, khuôn mặt cô lấm lem màu đen.

Đau, rất đau, trái tim cô đau lắm. Cô yêu anh, yêu đến mức cô quên mất bản thân đã từng tổn thương, cô dành hết tất cả những nhiệt huyết còn sót lại, chỉ mong có thể cùng anh đi đến cuối cùng. Tại sao ông trời luôn thích trêu ngươi người khác?

Cô vẫn là kẻ thua cuộc, bảy năm trước, cô chờ đợi bảy năm cuối cùng vẫn thua cuộc.

Bảy năm sau, cô vẫn thua cuộc.

Cô yêu anh, yêu bằng tất cả sự trưởng thành và nhiệt huyết còn sót lại của tuổi trẻ, cuối cùng, hoa cũng đến lúc tàn, tiệc cũng đến lúc tan.

Tất cả, yêu bao nhiêu đều đâu không lại ý trời.

Cô đã làm tương sự dịu dàng của anh, làm tương sự ân cần của anh, tất cả đều là thật tâm. Cô làm tương, cô sai rồi, sai hết rồi.

...

Hai năm sau.

Cuối cùng, cô đã có thể kể cho một người nghe toàn bộ câu chuyện đã xảy ra hai năm trước.

"Hiện tại em đã quên anh ta chưa?"

"Em vẫn chưa quên được anh ấy." Cô mỉm cười dịu dàng, thời gian càng khiến cô trở nên xinh đẹp.

"Chị không hiểu vì sao ngày ấy em có thể yêu một cách khờ dại như thế. Có lẽ tình yêu là thứ chúng ta luôn không thể hiểu và nhìn rõ."

Cô uống một ngụm trà, chậm rãi nói: "Ngày ấy, trong em anh ấy như một tín ngưỡng. Anh ấy trở thành một bức tường vững chãi không ai có thể lay chuyển. Nhưng cuối cùng, hoa đến lúc tàn và tiệc đến lúc tan. Tất cả kết thúc, giữa ngã tư đường em và anh ấy quay lưng về phía nhau, ai đi lối nào cũng không hay biết."

"Có giây phút nào em từng hối hận không? Hối hận vì đã yêu?"

Cô nhớ lại nụ cười của anh năm ấy, lồng ngực vẫn thổn thức.

Cô lắc đầu: "Không, vì anh ấy em mới hiểu được rằng hóa ra em vẫn có thể cuồng nhiệt như thế, yêu mà không cần biết ngày mai sẽ ra sao. Hóa ra em đã từng có thể yêu một người bằng tất cả nông nổi và nhiệt huyết của mình."

***

"Thực ra phụ nữ trên đời đều như nhau. Họ thích xinh đẹp duy nhất trong lòng một người đàn ông chứ không cần xinh đẹp trong mắt tất cả đàn ông trên đời."

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Bỏ Đi Hay Chờ Đợi Bị Bỏ Rơi

Phụ nữ nên nhớ rằng thà bỏ đi còn hơn bị bỏ rơi, cái cảm giác bị vứt bỏ luôn đau khổ hơn. Không ai có nghĩa vụ phải nhận đau khổ ấy. Nam hay nữ, đàn ông hay đàn bà đều bình đẳng, yêu nhiều hay ít đến phút ra đi, ai đi trước đều không quan trọng.

Hãy nhớ, mình không thương mình thì chẳng ai thương mình đâu. Đừng mãi chỉ nghĩ đến nỗi khổ của người khác mà không hiểu rằng bản thân cũng không cần phải chịu những nỗi đau tương tự.

Hãy rời đi khi cảm thấy mối tình này không còn trọn vẹn, khi bản thân cảm thấy đối phương đã thay lòng và tin yêu phai nhạt. Và bản thân có thể tự cảm nhận rằng, sẽ tổn thương nếu đi tiếp.

Khi ấy hãy mạnh dạn rời đi, đừng cho rằng bỏ đi người đời sẽ cười chê. Nhớ kỹ rằng, mình nên thương mình trước. Còn đàn ông yêu mình sẽ không dễ dàng để mình ra khỏi cuộc đời của họ.

Còn đàn ông, khi cảm thấy nhạt, chán và nản, hãy quay lưng rời đi, điều ngu ngốc chính là ngoại tình, nếu không hạnh phúc, bạn chỉ cần bỏ đi.

Khi phụ nữ rời đi, không phải họ không yêu bạn, chỉ là họ không thấy được sự hồi đáp trong mối tình này. Khi bạn khiến họ phải bỏ đi, nỗi đau của họ còn lớn và sâu hơn của bạn gấp nhiều lần.

Nếu không thể cho họ hạnh phúc thì hãy ngồi xuống để họ có thể nhìn thấy được còn rất nhiều hạnh phúc ở phía trước mà bị bạn che khuất.

Buồn vô dĩ chỉ là một từ không có giá trị.

Bởi thực chất khi nói rằng bản thân đang buồn thì hẳn là không buồn đến

thế.

Nỗi buồn thật sự không có ngôn từ nào có thể diễn tả.

Im lặng chính là cách bày tỏ tốt nhất.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Hoa Càng Đẹp Càng Dễ Có Độc

Hai cô gái xinh đẹp ăn mặc thời thượng sải bước trong trung tâm mua sắm. Cô gái váy đen vừa đi vừa nói: "Mày có biết thằng A trên facebook không?"

Cô gái váy xanh lập tức đáp: "Thằng A nào?"

"Thì thằng A yêu con B ấy."

Cô gái váy xanh kêu khẽ một tiếng, gật đầu: "Nhớ rồi, sao thế?"

Cô gái váy đen tấm tắc khen ngợi: "Thằng đấy nó chăm người yêu nó lắm, tao thấy hai đứa chúng nó chụp ảnh tình cảm mà cũng phải ghen tị."

"Thế à?" Cô gái váy xanh chỉ đáp ngắn gọn, không quan tâm đến chủ đề này cho lắm thì bạn cô lại tiếp tục: "Chúng nó yêu nhau mấy năm rồi, hạnh phúc lắm, thấy bao nhiêu người khen."

Cô gái váy xanh không đáp, chỉ cười cười, chuyện của người khác cô không mấy để tâm. Hai người tiếp tục la cà mua sắm, đột nhiên cô dừng bước, nhìn vào một gian hàng bán nước hoa.

Cô nghiêng đầu lên tiếng: "Mày nhớ thằng A mày vừa kể không?"

"Nhớ." Bạn cô lập tức đáp.

Cô gái váy xanh cười nhạt, hất cằm về phía trước. Chàng trai tuấn tú đang ôm eo một cô gái xinh đẹp nhưng không phải cô gái bạn cô vừa nhắc tới. Trước ánh mắt thay đổi liên tục từ kinh ngạc sang tức rồi khinh thường của đứa bạn, cô chỉ cười cười.

"Mẹ kiếp, tình huống "máu chó" thế?"

Cô bật cười.

"Vẽ người, vẽ mặt nhưng khó vẽ lòng. Đây chính là hiện thực, chúng ta luôn muốn người khác thấy được những gì đẹp đẽ nhất chứ không phải những gì bản thủ nhất. Mà nhìn được những gì họ trải qua nhưng đây chỉ là bề nổi, mà cho rằng họ đang hạnh phúc nhưng biết đâu với họ mỗi ngày trôi qua đều là địa ngục. Sống trong một thế giới ảo, phải coi mọi thứ là ảo bởi hiện thực tàn nhẫn hơn nhiều."

Cô kéo tay đưa bạn rời đi.

"Sau này đừng vội đánh giá mối quan hệ của người khác chỉ qua vẻ bề ngoài. Hoa càng đẹp thì càng dễ có độc."

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Hồi Úc

"Anh xin lỗi."

Cô khẽ cười, uống một ngụm cà phê đắng ngắt, cà phê trôi xuống yết hầu khiến cô thêm tỉnh táo.

Cô dịu dàng nói: "Em đã đợi câu xin lỗi này ba năm."

Anh đau xót nhìn cô, đôi mắt đầy yêu thương cố gắng che đậy.

"Anh xin lỗi."

Cô gật đầu, khóe môi nở nụ cười rục rỡ: "Đủ rồi, chỉ cần một câu xin lỗi là đủ."

"Thời gian qua em hạnh phúc chứ?"

"Em sống rất tốt, còn anh?"

"Anh ỏn."

Hai người nói lời từ biệt rồi đi hai con đường khác nhau, cô cùng anh quay lưng bước đi. Không ai quay đầu nhìn lại.

Trở về nhà, cánh cửa khép lại. Cô ngồi gục xuống đất, nước mắt tuôn rơi không ngừng. Cô bịt miệng cố gắng kìm nén tiếng khóc.

Tại sao, tại sao chứ, cô rất muốn gào lên hỏi anh, tại sao ngày ấy lại phản bội, tại sao ngày ấy lại lừa dối cô, tại sao khiến cô và anh xa lạ đến nhường này?

Cô rất muốn nói, muốn nói nhiều điều, muốn nói với anh rằng cho dù cô có mạnh mẽ đến đâu, kiên cường bao nhiêu nhưng chỉ cần gặp anh mọi

tường thành trong cô đều trở nên rệu rã.

Cô yêu anh ấy, yêu người đàn ông hiện tại của cô. Nhưng tình yêu dành cho anh bao năm qua vẫn chưa từng nguôi ngoai. Nỗi nhớ dài đằng đẵng bám lấy cô suốt ba năm qua.

Tất cả đã qua rồi, qua rồi, mọi việc đều trở thành hồi ức.

Anh chống tay xuống mặt bàn, im lặng rơi lệ. Nỗi đau của người đàn ông phải lớn đến nhường nào mới rơi nước mắt.

Anh gửi những dòng tin nhắn cuối cùng cho cô, như một lời ly biệt, một lời kết thúc cho tình yêu thâm lặng của hai người. Tình yêu đau đớn đón này.

"Tôi xin em, xin em, nếu sau này tôi gọi cho em, xin em đừng nghe máy. Bởi khi ấy nhất định là tôi đang say. Nếu em nghe máy, tôi nhất định sẽ nói nhớ em, nói rằng tôi rất nhớ em. Nói rằng ngay cả khi tôi gặp gỡ người con gái khác, tôi đã yêu thêm lần nữa nhưng hình ảnh em vẫn chưa từng phai nhạt. Tôi đã từng muốn nói cho cả thế giới biết, em là của tôi, em là người phụ nữ của tôi. Cô gái xinh đẹp này thuộc về tôi. Nhưng sau cùng chính tôi đã đánh mất em. Tôi xin lỗi, tôi yêu em."

Dòng cuối cùng, anh viết:

"Tôi biết em đang khóc, em nín đi, đừng khóc, tôi sẽ đau lòng."

Đau đớn nhất trong cuộc đời chính là yêu một người nhưng cả hai vĩnh viễn không để chung một con đường. Đôi khi lỡ một nhịp là lỡ một đời.

Có những tình yêu không tỏ tường, không gặp gỡ. Nhưng tình yêu vẫn luôn tồn tại, loại tình yêu cố chấp tự như một thức mặc niệm cả đời không thể xóa mờ. Có những tình yêu vĩnh viễn chỉ có thể nằm trong hồi ức.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Hóa Ra Cô Ấy Là Người Con Gái Anh Từng Yêu

...

Cô nằm trên ngực anh, lắng nghe trái tim đập nhịp nhàng. Lòng ngực của anh rất rắn chắc, trên bụng từng múi cơ cuộn cuộn như từng lớp sóng.

Anh đặt tay lên lưng cô, nhẹ nhàng mơn trớn.

"Anh!" Cô gọi.

"Ừm." Anh đáp bằng giọng mũi.

Cô vẽ vòng tròn trên bụng anh, nũng nịu hỏi: "Trước đây người phụ nữ anh từng yêu là người thế nào?" Bản tính vốn có của phụ nữ chính là tò mò, cô thực sự thắc mắc là người phụ nữ thế nào mới có thể giữ được anh hai năm ròng.

Anh khẽ cười, trầm giọng đáp: "Phụ nữ đúng là phụ nữ, luôn muốn biết quá khứ của đàn ông rồi lại tự làm mình đau lòng."

Cô oán giận đấm nhẹ vào ngực anh.

"Mặc kệ, em muốn biết, em sẽ không giận dỗi gì đâu." Cô tò mò đến phát điên rồi.

Anh rướn người về sau dựa lưng vào giường, với tay lấy bao thuốc thuận thực đưa lên miệng. Làn khói trắng tan biến trên không. "Em thực sự tò mò?"

Cô gật đầu.

Anh rít một hơi thuốc: "Cô ấy là một cô gái tốt."

Cô nhận thấy giọng nói của anh khi nhắc đến cô ta trở nên dịu dàng, có khi ngay cả anh cũng không biết điều đó. Bất giác cô thấy khó chịu, cô chưa từng gặp người phụ nữ kia, chưa từng nhìn thấy diện mạo của cô ta, nhưng khi anh nói cô ta là người con gái tốt, cô thấy rất bực bội.

Cô im lặng, không bày tỏ sự khó chịu của bản thân. Cô là người thông minh, cô sẽ không để anh chán ghét cô.

Tốt thì sao chứ, cô cũng đã cướp được anh từ tay cô ta. Ngày cô đến bên anh, cô biết anh đã có bạn gái. Nhưng vì cô thích anh từ lần gặp đầu tiên nên cô đã cố gắng cướp anh về tay mình. Cuối cùng, cô thắng, cô ta thua.

"Tốt hơn em sao?"

"Cô ấy là người con gái tốt nhất trên đời."

"Anh dám nói thế?" Cô cao giọng hờn dỗi.

"Là em muốn anh nói sự thật." Anh không để tâm đến sự giận dữ của cô, trong đầu xuất hiện tiếng cười lạnh lạnh ngay ấy.

...

Anh mở cửa nhà, thân hình cao lớn, lão đảo đi vào phòng ngủ. Anh thả mình xuống chiếc giường ấm áp, hơi rượu nồng nặc bốc lên.

Cô lau mái tóc ướt nhẹ, mặc chiếc váy lụa đen từ nhà tắm bước ra. Nhìn người đàn ông nằm sấp trên giường, cô mệt mỏi thở dài.

Cô bước lại gần, đẩy anh sang một bên. Đột nhiên cánh tay bị anh nắm chặt. Cô nghe thấy anh thì thầm, cô nghiêng người ghé tai để nghe anh nói.

Anh nói rất khẽ.

"Anh xin lỗi." Giọng nói khàn khàn.

Cô không hiểu, thấp giọng hỏi lại: "Tại sao anh xin lỗi?"

"Anh sai rồi."

Cô nhúm mày, sự lo lắng không tên nổi lên như vũ bão.

"Anh sai ở đâu?" Cô hỏi.

Rất lâu sau anh mới đáp trong cơn mơ màng: "Ân Ân, anh sai rồi."

Cô như bị sét đánh trúng. Ân Ân? Là cô ta. Cô biết cô ta tên là Ân Ân. Một năm nay, cô cho rằng anh đã thực sự quên đi quá khứ mà ở cạnh cô. Nhưng sao lúc này anh lại nhắc đến cô ta? Tại sao?

Cô lục lọi trong túi quần của anh rồi lấy ra chiếc điện thoại, nhanh chóng vào phần cuộc gọi, nhìn thấy ba mươi cuộc gọi đi đến cho một dãy số lạ không tên. Cô như chết đứng, run rẩy vào mục tin nhắn, từng tin nhắn nối tiếp nhau đập vào mắt cô.

Cô nhắm mắt, cố gắng bình tĩnh, hít thở một hơi sâu, đọc từng dòng.

"Anh đây."

"Tại sao em không nghe máy?"

"Em vẫn giận anh, phải không?"

"Anh biết anh không nên gọi cho em, không nên nhắn tin cho em, nhưng anh thật sự không thể kiềm chế nổi. Anh rất nhớ em."

"Ân Ân, một năm nay, em sống tốt chứ?"

"Một năm qua anh sống rất tốt, chỉ có điều vẫn còn nhớ em rất nhiều."

Anh nhắn tin cho cô ta rất nhiều, mãi đến khi cô kéo xuống dưới mới thấy một dòng tin nhắn đáp lại của cô ta.

"Anh đang say, trở về nhà đi, cẩn thận."

Cô ta chỉ nhắn vồn vẹn vài chữ ngắn ngủi nhưng lại hàm chứa rất nhiều ý nghĩa. Anh lại tiếp tục nhắn cho cô ta rất nhiều nhưng đối phương không trả lời. Anh chỉ độc thoại.

Cô bấm xóa toàn bộ tin nhắn và lịch sử cuộc gọi, cô biết sáng hôm sau anh dậy anh sẽ không nhớ gì hết. Đặt điện thoại vào đầu giường, cô ngồi xuống nhìn anh. Người đàn ông này cô rất yêu thương, nhưng cô chỉ giữ được cơ thể anh, còn trái tim anh đã đặt ở trên người cô ta mất rồi. Nhưng cô biết làm sao đây, cho dù là ích kỷ, cô cũng không buông tay.

Đôi tay trắng nõn vuốt ve gò má anh, cô dịu dàng hỏi anh: "Nói đi, người con gái anh yêu tên là gì?"

Cô hỏi anh, như lại hỏi chính mình. Bất ngờ người đàn ông trên giường khẽ mấp máy môi, giọng nói nhỏ vang tới tai cô như một mũi tên đâm sâu vào lồng ngực.

"Ân Ân, anh yêu em!"

...

Hai tháng sau anh và cô quyết định đi đến hôn nhân. Cô rất vui nhưng cũng rất đau đớn. Vì trong mắt anh, cô nhìn thấy hình ảnh của người phụ nữ khác.

Hôm nay anh cùng cô đi chọn váy cưới, cô chọn một cửa hàng khá có tiếng. Cửa hàng được trang trí theo phong cách hoàng gia, từng thiết kế đều lộng lẫy, sang trọng.

Cô khoác tay anh ngồi xem các mẫu váy cưới qua ảnh, nhân viên đang tư vấn cho cô. Đột nhiên nhân viên lên tiếng: "Giám đốc bên em về rồi, vậy để chị ấy tư vấn cho hai anh chị nhé!"

Cô không quan tâm lắm chỉ tiện gật đầu.

Một lúc sau một cô gái mặc bộ quần áo bó sát đen tuyền, trên tay cầm

chiếc ví Chanel số lượng có hạn. Mái tóc buộc cao, trang sức trên người đều phù hợp với trang phục. Cô gái ấy đi đôi guốc cao đến mười lăm phân, đôi môi đỏ mọng khẽ mỉm cười với cô.

"Xin chào."

Cô gật đầu, lịch sự đáp: "Xin chào."

Đột nhiên cô có cảm giác không được bình thường, quay đầu nhìn anh ngồi bên cạnh, đôi mắt đã mở to, sáng rực như gặp được thứ mình yêu thích.

Cô hiểu, cô hiểu, chỉ cần nhìn đôi mắt anh cô đã hiểu.

Hóa ra cô ấy chính là người con gái anh từng yêu.

Cô chưa từng nghĩ, hóa ra người con gái anh từng yêu sâu đậm lại là một người con gái phong cách đến thế. Cô gái này mỗi đường nét đều gợi cảm, mỗi đường nét đều xinh đẹp. Cô tự nhận mình không bằng, sự ghen tị dấy lên trong lồng ngực.

"Anh." Cô gọi.

"Có chuyện gì?" Anh đáp.

"Em không thích cửa hàng này nữa. Chúng ta đi thôi." Nói xong, cô đứng dậy cầm túi xách quay đi.

Anh nhìn cô quay đi, rồi nhìn lại người con gái trước mặt.

Anh khẽ gật đầu rồi nói: "Anh đi trước."

Cô không đáp, nhìn hai người trước mắt từ từ rời đi, đằng sau cặp kính đen, đôi mắt đã đầy sương mù. Không ai nhìn thấy bàn tay cô đã siết chặt đến mức nào.

...

Khi trở về nhà, cô và anh đã cãi nhau một trận rất lớn. Cô đã tát anh một cái rất đau và hét lên: "Anh không yêu tôi, anh yêu con đĩ kia, đúng không?"

Anh tức giận đẩy cô xuống giường và chỉ vào mặt cô hét lớn: "Tôi và cô khi ấy đã sai lầm, tôi và cô nhớ nhớt. Cô không có quyền nói cô ấy như thế."

Cô bật khóc, gào lên với anh: "Vậy nếu cô ta xảy ra chuyện, anh có dám chết vì cô ta không?"

Cô chỉ buột miệng nói thế thôi, không ngờ anh đáp lại: "Dám, bởi cô ấy đáng được như vậy."

Nói xong, anh quay lưng bỏ đi, để lại cô một mình trong căn nhà trống vắng.

Cô nhớ lại lần đầu mình đến đây, căn nhà tràn ngập mùi tinh dầu dịu nhẹ. Rèm cửa màu kem, mọi đồ vật đều là đồ đôi, căn nhà ngăn nắp, nhìn qua là biết có bàn tay của phụ nữ. Trên tủ lạnh có dán rất nhiều tờ giấy ghi chú của cô ta để lại. Mỗi nơi, mỗi góc đều có hình ảnh cô ta. Cô đã ném toàn bộ những thứ cô ta từng dùng, ngay cả chăn ga hay rèm cửa cô đều thay.

Nhưng tại sao chứ, tại sao lại không thể xóa hình ảnh của cô ta trong lòng anh mặc dù cô đã cố gắng hết sức.

...

Chuông điện thoại kêu vang. Cô mệt mỏi bấm nghe.

"A lô?"

"Cô có phải người nhà của anh... Anh ấy đang bị tai nạn trên đường..."

Cô tắt điện thoại, sự lo lắng bủa vây, nhưng cô cố chấp vứt điện thoại sang một bên. Anh không yêu cô, sự sống chết của anh có liên quan gì đến cô?

Một lúc sau, không tìm được cô thay quần áo đến địa chỉ vừa rồi.

Đập vào mắt cô là một đám đông nhưng lại vô cùng yên tĩnh, mọi người vây quanh xem nhưng không ai lên tiếng. Cô khó hiểu chen vào trong ánh mắt bực bội của mọi người.

Cô nhìn thấy anh đang được một cô gái ôm vào lòng, người đang ôm anh không ai khác chính là cô ta.

Cô ta ôm chặt lấy anh. Cô nhìn thấy trên môi anh nở nụ cười hạnh phúc mà cô chưa từng thấy.

Cô nghe thấy, mọi người đều nghe thấy cuộc đối thoại của hai người họ.

"Tại sao em lại đến, anh còn tưởng em sẽ không đến." Nằm trong lòng cô, anh khẽ thì thào.

Cô nhìn người đàn ông trong lòng mình, nén nhịn nước mắt.

"Đồ ngốc, sao có thể thế chứ, sao em có thể không đến?"

Cho dù có đang ở đất nước khác cô cũng sẽ lập tức bay về chứ đừng nói cô và anh chỉ cách nhau một vài con phố.

"Em giận anh lắm, đúng không?"

"Phải, em rất giận." Cô nói thật lòng mình.

"Vậy nếu hôm nay anh chết, em có đau lòng không?" Anh rất muốn nghe cô trả lời.

Rất lâu sau cô đáp: "Có, sẽ rất đau lòng."

Cô sẽ đau lòng, sẽ rất đau lòng. Sao cô có thể không đau lòng được chứ, nếu anh chết đi, cô sẽ đau đến mức sông không bằng chết.

"Một năm qua em sống tốt chứ?"

Cô gạt vài sợi tóc trên trán anh, dịu dàng đáp: "Không tốt, không có anh sao em sống tốt được chứ!"

Nhìn sự u buồn được giấu kỹ trong mắt cô, anh thở dài.

"Anh sai rồi."

Đột nhiên một giọt nước mắt rơi xuống má anh, anh ngẩng đầu nhìn cô. Cô đang khóc, nước mắt như mưa rơi xuống. Anh run run nâng tay lau nước mắt cho cô. Anh luôn sợ nước mắt của cô, mỗi lần cô khóc anh đều thấy khó xử. Nhưng anh lại là người khiến cô khóc nhiều nhất.

"Nín đi, Ân Ân ngoan, nín đi."

Cô càng khóc to hơn, cao giọng quát: "Anh là đồ tồi, anh đã phụ em, tại sao lại không sống tốt? Anh đã lựa chọn rời bỏ em, tại sao lại không hạnh phúc? Anh có biết em đã sợ hãi thế nào khi nhận được điện thoại của anh không, anh có biết em đã nghĩ nếu như em không còn được nhìn thấy anh em sẽ sống ra sao hay không? Anh không biết, anh mãi mãi không biết em đã phải nén nhịn bao nhiêu, em đã phải cắn răng chịu đựng bao nhiêu... Em nhớ anh, nhớ mà không dám gọi cho anh. Em nhớ anh, nhưng không thể chạy đi tìm anh. Em chỉ có thể tìm một góc rồi ngồi khóc, đến khi ra đường em vẫn là em. Anh không biết sao, anh không biết yêu anh khiến em đau đớn thế nào ư?"

Cô chỉ tay vào trái tim mình, nghẹn ngào nói tiếp: "Ở đây, đau lắm anh... anh biết không?"

Cô đứng nhìn anh và cô ta, lòng đau đến tan nát. Hóa ra, một năm qua cô vẫn chỉ là kẻ ngoài cuộc. Cho dù hai người họ không ở cạnh nhau nhưng trái tim hai người họ vẫn luôn hướng về nhau, cho dù cô có làm cách nào cũng không thể chen chân vào được.

Hóa ra cô đã mắc sai lầm. Trên đời này thực sự có tình yêu sâu sắc đến tận xương tủy, sâu đậm đến mức không ai có thể lay chuyển mặc dù cả hai

đã ly biệt.

Bọn họ yêu nhau nhiều đến thế. Cho dù là yêu trong im lặng, yêu trong mộng, tình cảm họ dành cho đối phương cũng không hề phai nhạt. Hóa ra một năm qua, trong cuộc tình này, cô luôn là kẻ thừa. Cuộc tình này không có chỗ cho cô bước vào.

...

Hôm ấy, anh được đưa đi cấp cứu, tình trạng nguy kịch đã qua. Cô nhìn anh ngồi trên giường bệnh. Cô nói: "Em bỏ cuộc rồi, anh và cô ấy có thể trở lại bên nhau rồi."

Anh lắc đầu cười nhạt.

Cô không hiểu chuyện gì, mãi mới nghe anh nói: "Cô ấy yêu anh, anh cũng yêu cô ấy như girlfriend yêu này đã định là lỡ rồi. Cho dù cả hai còn yêu nhau nhưng cũng không thể nắm tay đi đến cuối con đường. Anh và cô ấy cho dù yêu nhau cũng không thể trở lại, không phải anh hay cô ấy yêu không đủ nhiều, chẳng qua là duyên mỏng chứ không phải tình không sâu. Yêu thương bao nhiêu cũng không thể phủ nhận anh đã bỏ lỡ cô ấy một lần chính là bỏ lỡ một đời."

"Thật sự anh rất yêu cô ấy

Đó là một sự trừng phạt đối với em

Nói rằng anh không nhớ cô ấy

Là đang thương hại em sao?"

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hồi

Đàn Ông Giỏi Che Giấu

Khi yêu thì tốt nhất đừng cố gắng biết quá nhiều, hiểu càng nhiều càng dễ mất nhau, biết càng sâu đau càng thêm thấu.

Đàn ông, không ai là trong sạch, trong sạch theo nghĩa, không ai không có điều che giấu, chỉ là giấu giỏi hay không, bạn có thể nhìn thấy được hay không.

Có đàn ông giấu được bạn một ngày, có người giấu một tháng, còn đàn ông giỏi hơn thì có thể giấu bạn cả đời.

Chung quy phụ nữ chúng ta muốn bền, muốn lâu dài thì đừng cố gắng nhìn quá sâu. Yêu càng lâu thì mắt lại càng phải mờ, mắt rõ quá thì dễ tan vỡ. Đàn ông dù tốt đến cỡ nào cũng có lúc lạc lối, mạng xã hội là nơi gây nên nhiều mối nhân duyên tan vỡ nhất, mà đàn ông có sức đề kháng mạnh thì liệt vào dạng "hiếm".

Đàn ông đừng xem sự vị tha và bao dung của phụ nữ là dễ dãi và tầm thường. Họ bao dung và tha thứ cho bạn, chung quy chính là họ yêu bạn, họ chấp nhận phần đau khổ để được ở bên bạn, nhưng bạn không biết trân trọng thì trước sau gì cũng sẽ hối tiếc.

Còn phụ nữ, khi yêu ai cũng sẽ nghĩ hai người sẽ mãi mãi bên nhau. Nhưng đây là hiện thực, không phải ngôn tình, hãy nhớ và hiểu rằng, mỗi tình nào cũng phải đi đến hồi kết, vẫn câu nói cũ, kết thúc là lẽ đường hoặc ngã tư đường.

Chung quy vẫn phải chuẩn bị tâm lý, dù hạnh phúc hay đau khổ, vinh hay nhục thì giữa cái thành phố đông đúc này, gặp được nhau đã là hạnh phúc rồi.

Duyên ngắn hay dài, trước là do trời định, sau là do người vẽ.

Tất cả do mình.

Phụ nữ yêu vì tiền thì thường bị đồng tiền điều khiển.

Phụ nữ yêu vì tình thì thường bị tình yêu xoay vòng.

Nhưng hai đối tượng khi dùng vội một người ngẩng cao đầu; một người đi phía sau cúi đầu ê chề.

Tiền mua được đàn bà ham danh, nhưng không mua được chữ tình mà chỉ có tâm trao nhau mới sáng.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Cứ Cho Rằng Sâu Đậm, Ngờ Ra Chẳng Đậm Sâu

...

Cô lười biếng chui ra khỏi khăn, nhìn đồng hồ đã là mười một giờ trưa, cô nhanh chóng rửa mặt rồi thay quần áo. Đứng trước tủ quần áo, cô nhìn những chiếc váy đầy màu sắc, cuối cùng không đành lòng lấy ra chiếc váy đen bó sát, phần cổ khoét sâu.

Ngồi trước bàn trang điểm cô thuần thục tạo ra những đường nét sáng tối vừa đủ. Khuôn mặt được phủ một lớp phấn mỏng, cô make up theo phong cách rất tây, bờ môi phủ một lớp son nâu trầm, mái tóc dài buông xõa khiến cô càng thêm gợi cảm.

Hôm nay cô có hẹn đi ăn cùng đám bạn, đặc biệt hơn nữa đứa bạn cô nói sẽ giới thiệu cho cô một người. Là người anh kết nghĩa của nó.

Cô cũng cảm thấy mình hai năm qua đã quá cô đơn, giờ cũng nên thử yêu thêm một lần.

...

Cô đến quán cà phê đã là mười hai giờ trưa, bên trong quán không khí yên tĩnh, mọi người đều nói chuyện rất nhỏ nhẹ. Cô lên tầng hai, phòng ăn được đặt sẵn, phòng VIP 1. Nhân viên mỉm cười chuyên nghiệp cúi gập người mở cửa cho cô.

Cô gật đầu, cười khẽ: "Cảm ơn."

Vừa mở cửa đập vào tai cô là tiếng cười giòn tan vui vẻ. Thấy cô, hai đứa bạn lập tức đứng lên kéo tay cô.

"Mày làm gì lâu thế, vào đây ngồi."

Lúc này cô mới thấy trong phòng ngoài hai đứa bạn còn có thêm hai người đàn ông lạ mặt.

"Ngồi bên phải là bạn trai tao, bên trái là người tao nói với mày đây." Vi Hạ nói thắm vào tai cô.

Cô di chuyển tầm mắt sang vị trí bên trái, người đàn ông này cũng đang nhìn cô, anh ta mặc sơ mi đen, trên tay là chiếc đồng hồ Rolex chói mắt, mái tóc được vuốt lên cầu kỳ, không phải nói quá nhưng người đàn ông này thực anh tuấn. Cô không biết phải dùng từ ngữ nào để miêu tả, anh ta là người đàn ông có nét đẹp lạnh lùng mà cô lại có cảm giác ấm áp.

Hai đứa bạn kéo cô vào vị trí bên cạnh anh ta, cô từ chối nhưng không thể, đành bất lực ngồi xuống.

"Giới thiệu với mọi người, đây là bạn thân em, An Tịnh." Vi Hạ vui vẻ giới thiệu.

"Còn đây là anh Tùng."

"Chào em." Anh nhìn cô, mỉm cười.

Cô gật đầu khẽ, lịch sự đáp: "Chào anh."

Bữa ăn trôi qua trong không khí dễ chịu, mọi người nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Cô và anh cũng nói chuyện qua lại nhưng không nhiều vì hai người vẫn còn ngại ngùng.

Kết thúc bữa ăn, cô vẫy taxi trở về nhà, anh cùng bạn đi một xe, hai đứa bạn cô cũng đi chung một xe.

Mở cửa vào nhà, túi xách vút sang một bên, cô vừa đi vào phòng ngủ vừa cởi áo như một thói quen. Đột nhiên điện thoại báo tin nhắn, cô mặc độc chiếc áo lót đi ra phòng khách, lục điện thoại trong túi xách, một dãy số lạ. Cô bấm xem.

"Em về nhà an toàn chứ?"

Cô suy nghĩ một hồi, nhắn lại: "VẬY anh nghĩ có an toàn hay không?"

Rất nhanh có tin nhắn trả lời: "Còn trả lời được chắc chắn là an toàn."

Cô bật cười, rất thú vị, người này nói chuyện khiến cô thấy rất vui vẻ.

"Em về nhà rồi, còn anh?"

"Anh cũng thế, an toàn như em."

...

Hai người trải qua tám ngày nói chuyện, hằng ngày mỗi buổi sáng cô đều nhận được tin nhắn của anh. Mỗi khi mở mắt dậy, nhìn điện thoại đều báo có tin nhắn đến. Ngày một ngày hai cô cảm thấy bình thường, ngày thứ ba cô bắt đầu thấy vui vẻ, những ngày sau dần trở thành thói quen.

Ngày đầu tiên.

"Hôm nay là một ngày đẹp trời, chúc em có một ngày vui vẻ và hạnh phúc."

Ngày thứ hai.

"Anh biết em còn ngủ, hôm nay ngoài trời mưa rất to, em đừng ra ngoài nếu không sẽ dính mưa. Nếu có công việc cần phải ra ngoài, có thể gọi cho anh được không? Anh sẽ đưa em đi. Chúc em một ngày tốt lành."

Ngày thứ ba.

"Cảm ơn em đã xuất hiện, mỗi ngày thức dậy anh cảm thấy cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn."

Ngày thứ tư.

Ngày thứ năm.

Ngày thứ sáu.

Ngày thứ bảy.

Ngày thứ tám...

Ngày thứ chín cô nhận lời yêu anh, vừa tỉnh dậy, với tay lấy điện thoại như thường lệ, một tin nhắn gửi đến bốn mươi phút trước, cô bấm đọc.

"Thanks u for coming in to my life and sharing with me... i luv u."

Cô mỉm cười, chậm rãi nhắn lại: "Welcome you to my world."

...

Hôm nay là ngày thứ mười lăm, cô có hẹn cùng anh đi ăn tối. Cô chọn chiếc chân váy màu đỏ cùng chiếc áo đen để lộ phần ngực gợi cảm, nhìn cô vừa thời trang lại không mất đi nét tinh tế.

Cô ra khỏi nhà, anh đã đợi ở trước cửa, cô chậm rãi bước tới, anh nhìn cô mỉm cười dịu dàng. Cô kiễng chân đặt một nụ hôn nhẹ lên má anh, anh đáp lại bằng một nụ hôn ngọt ngào lên trán.

"Em rất đẹp."

Cô che miệng cười: "Nịnh bợ."

Hai người chọn một quán ăn đồ Hàn, cô thích những món ăn ở đây. Anh cũng chiều theo ý cô, hai người vui vẻ chọn món, trong lúc chờ đợi, cô tựa đầu lên vai anh, một tay khoác lấy tay anh.

Ban đầu, cô cho rằng cô và anh chỉ là vui đùa, nhưng dần dần cô càng thấy quen thuộc với hình bóng anh. Khi không gặp cô cảm thấy nhớ, nỗi nhớ mỗi lúc một trào dâng.

Hạnh phúc có lẽ luôn kỳ lạ như thế, tình yêu có muôn vàn điều kỳ diệu. Hai người từ xa lạ trở nên quen thuộc, hai cá thể khác nhau có thể dung hòa.

"Sao hôm đây trở về anh lại nhắn tin cho em?" Cô hỏi anh, niềm hạnh phúc lấp lánh trong mắt.

Anh xoa nhẹ mu bàn tay cô, chậm rãi đáp: "Có lẽ vì thích em từ cái nhìn đầu tiên, hoặc có lẽ vì em nói chuyện thú vị."

Cô bật cười, cắn nhẹ lên bả vai anh.

"Vớ vẩn, nịnh bợ vừa thôi, ha...haaa..."

...

Cô ngồi xem chương trình truyền hình, hôm nay anh có công việc đi xã giao, cô và anh không sống chung nhưng mỗi lần anh đi chơi hay có công việc, cô đều đợi anh trở về rồi mới đi ngủ.

Hôm nay là tròn một tháng cô và anh yêu nhau, cô nhìn đồng hồ, đã là một giờ sáng. Anh vẫn chưa về, cô nhìn chiếc điện thoại im lìm trước mặt, dĩ nhiên cô sẽ không gọi cho anh, cô sẽ không làm phiền anh vì cô biết ai cũng cần có một khoảng tự do riêng.

Từ ngày yêu anh, cô chưa từng hỏi anh đi đâu, làm gì, điều đấy với cô là cấm kỵ. Và cô cũng hiểu, phụ nữ khi yêu, biết càng ít càng tốt, muốn hiểu nhiều thì nên chuẩn bị tinh thần sẽ bị tổn thương. Cô không muốn biết quá nhiều một phần vì không muốn phá vỡ hình ảnh tốt đẹp của anh trong cô.

Tình yêu, biết càng ít càng tốt, hiểu càng ít càng bền.

Bốn giờ sáng, điện thoại báo bốn tin nhắn được gửi đến, cô giật mình tỉnh giấc, cô ngủ gật trên sofa. Nhìn tên anh trên màn hình điện thoại, đọc tin nhắn anh gửi đến, cô mới yên lòng.

"Anh về rồi."

"Em ngủ sớm đi."

"Mai dậy gọi cho anh."

"Yêu em."

Cô không nhắn lại, cô không muốn anh biết cô chờ đợi anh về. Tắt ti vi, cô trở về phòng ngủ. Lúc này cô mới thật sự yên tâm an giấc.

...

Những ngày sau, cô không còn nhận được tin nhắn của anh mỗi sáng, những cuộc gọi cũng dần thưa thớt. Anh và cô vẫn gặp nhau, vẫn hẹn hò và hạnh phúc nhưng cô cảm thấy có điều gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Phụ nữ có trực giác đặc biệt, những điều họ nghi ngờ và suy nghĩ thì luôn trở thành hiện thực.

Cô nhận thấy có nhiều điều đổi thay, con người và cuộc sống cũng đang lặng lẽ thay đổi. Hạnh phúc đôi khi chỉ tồn tại trong giây lát, trôi qua giây khác mọi thứ đều vỡ nát như thủy tinh.

Cô ngồi ăn một mình ở MacDonald, vừa rồi anh hẹn cô ở đây nhưng sau đó lại nói bận, không thể tới. Cô nhìn đồ ăn đã gọi cho anh ở trước mặt, cuối cùng đành lặng lẽ ăn một mình.

Lúc này cô rất muốn khóc, nước mắt không biết vì sao lại rơi xuống, cô nhanh chóng lau đi. Yếu đuối không phải điều cô nên làm, phụ nữ yếu đuối là ngu ngốc.

Cô tin tưởng anh, tin tưởng vào tình yêu của anh nên không có gì khiến cô phải khóc.

Bây giờ cô chỉ cần có một người ôm chặt cô vào lòng, nhất định cô sẽ trút hết ưu phiền mà bật khóc. Cô rất muốn, rất muốn nói cho anh biết, tại sao khi cô yêu anh mỗi lúc một nhiều thì tình yêu của anh lại ngược lại?

Lúc đầu yêu cô hơi hợt còn anh nồng nhiệt. Đến khi cô yêu anh cuồng nhiệt, anh lại trở nên thờ ơ và lạnh nhạt?

Cô rất muốn nói cho anh biết, cô có thể chấp nhận, cho dù ngày mai có là bao nhiêu đau đớn, cô cũng chấp nhận vì không muốn đánh mất anh.

...

Cô rời khỏi nhà hàng, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, nghĩ là anh gọi, cô nhanh chóng lấy điện thoại ra, nhưng không phải, là đứa bạn học cấp hai cùng cô.

"A lô."

"An Tịnh, là mình đây."

"Có chuyện gì vậy?"

"Cà phê một lúc đi."

Cô nhìn đồng hồ, còn rất sớm, cô nhận lời, vẫy taxi đến quán cà phê.

Quán cà phê này rất đẹp, phong cách cổ điển mà trang nhã, bạn cô ngồi trên tầng hai. Nhân viên lịch sự đưa cô lên tầng, cô đi đến bậc cuối cùng của cầu thang, ngay khúc cua vào bàn, đôi mắt dừng lại ở góc trong cùng, vị trí nhìn xuống vườn hoa bên dưới.

Bóng lưng này, có chút quen thuộc.

Trong lòng rung lên một hồi chuông sợ hãi, nhân viên bên cạnh tuy không hiểu chuyện nhưng vẫn giữ lịch sự đứng bên. Cô rút điện thoại, bấm một dãy số quen thuộc. Rất nhanh tiếng chuông điện thoại từ trong góc vang lên, trái tim cô như vỡ thành nghìn mảnh ngay giây phút này.

Người đàn ông này, với cô chẳng phải quá đỗi quen thuộc hay sao? Cô gái vừa hôn lên má anh chẳng phải là bạn gái cũ của anh hay sao? Rốt cuộc điều gì đang diễn ra trước mắt cô?

Cô rất đau, rất đau.

Anh nhìn dãy số nhấp nháy trên màn hình, trái tim như ngừng đập. Bấm tắt đi, như có linh cảm, anh quay đầu nhìn về đằng sau.

Giây phút này, thời gian như ngưng đọng.

Cô nhìn người đàn ông mình yêu thương, người đàn ông mình tin tưởng. Mỉm cười rồi lặng lẽ rơi lệ. Nước mắt lăn dài xuống gò má. Không một tiếng động, không một lời nói, chỉ lẳng lẳng nhìn nhau như thế. Nụ cười trên môi vẫn nguyên vẹn nhưng đôi mắt thắm đẫm bi thương, nước mắt lăn xuống như mưa.

Nhân viên nhìn thấy sự việc, ít nhiều cũng hiểu ra, nhìn cô gái bên cạnh, thương cô gái nhìn mạnh mẽ là thế, cuối cùng lại rơi lệ vì một người đàn ông tồi.

Cô không lùi, không tiến, anh chậm rãi đứng dậy. Cô gái bên cạnh không hiểu chuyện gì cũng đứng dậy theo anh, cô lắc đầu, mỉm cười.

Anh chậm rãi đi đến trước mặt cô. Không biết nên nói gì lúc này.

"Anh đã nói gì với em, anh hứa, anh sẽ không phản bội, nếu như anh phản bội, anh sẽ tự động rời đi. Anh thua rồi, anh thất hứa."

Cô lắc đầu, cười khổ, quay lưng rời đi.

Anh không đuổi theo cô, cô đi trên đường một cách vô thức. Trở về nhà, cánh cửa đóng lại, cô như người mất hồn, ngã gục xuống đất.

Sự kiên cường trong cô như rệu rã.

Tình yêu cũng tựa như nước mắt, chưa thử thì tò mò, đến khi thử rồi mới biết nó mặn đắng mà vẫn không thể ngừng được.

Có lẽ cô nên hiểu từ trước, muốn đàn ông yêu mình thì mình không nên

để họ biết mình yêu họ. Hoặc muốn đàn ông yêu mình thì mình không nên yêu họ.

Bởi khi họ biết mình yêu họ, họ sẽ coi thường và xem nhẹ tình yêu của mình.

Quan tâm quá đôi khi hóa dư thừa.

Cô nên hiểu trong tình yêu, ai nghiêm túc người đó thua. Cô nghiêm túc, cô thua!

Cô bật khóc, nước mắt không thể ngừng rơi. Cô yêu anh, nhưng cuối cùng cô vẫn thua anh. Thua số phận rằng cô với anh chỉ đi được với nhau một thời chứ không phải một đời.

Hạnh phúc tại sao luôn mỏng manh đến thế? Cô càng yêu nhiều đôi phương lại càng rời rạc, cô càng muốn giữ, anh lại càng muốn buông.

Cuộc sống này có biết bao nhiêu cuộc gặp gỡ rồi chia ly, cũng có nhiều nước mắt xen lẫn nụ cười.

Nhưng tất cả đều không quan trọng bằng việc chúng ta đối mặt với sự việc bằng nước mắt hay nụ cười.

Đáng tiếc, duyên mỏng, tình chẳng sâu. Cô rời đi, anh không níu giữ. Cả hai người chỉ lướt qua nhau vô tình như thế. Cứ cho rằng sâu đậm, ngỡ ra chẳng đậm sâu.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Ba Giai Đoạn Năm Bắt Đàn Ông

Chúng ta là phụ nữ, nếu đã là phụ nữ thì phải nhớ thật kỹ điều này. Khi bạn muốn đòi hỏi ở đàn ông một điều gì đấy, muốn anh ta làm theo mình thì phải nhớ nắm bắt chắc chắn ba thời điểm.

Một là lúc đàn ông đang yêu mình, hai là lúc mình còn đang mới mẻ trong mắt anh ta, ba chính là lúc anh ta đang day dứt về mình.

Giai đoạn đầu là khi còn mới mẻ, bạn có đòi ông trời, anh ta cũng có thể đem xuống cho bạn.

Giai đoạn hai là khi anh ta yêu bạn, khi ấy bạn có thể tùy ý ngang ngược và lộng hành. Bạn có ích kỷ hay xấu xa bao nhiêu anh ta cũng sẽ bao dung bạn.

Và cuối cùng là giai đoạn anh ta day dứt về bạn, chính là khi anh ta phạm sai lầm, anh ta áy náy và muốn chuộc lỗi, anh ta sẽ dùng mọi cách để bù đắp cho bạn.

Phụ nữ chỉ có ba giai đoạn có thể "làm càn" nên phải nhớ thật kỹ. Ngoài ra, bạn sẽ không còn cơ hội để ngang ngược theo ý mình. Bạn không thể cảm lẫn anh ta không để mắt tới người khác hay không được đi đêm.

Phụ nữ hãy thật thông minh và khôn ngoan, khéo léo nắm bắt ba thời điểm trên. Khi ba thời điểm này trôi qua, bạn không thể nào muốn gì cũng được, muốn lộng hành bao nhiêu tùy ý như thế.

Nên nhớ nhé, chỉ có ba thời điểm thôi.

Dĩ nhiên trên đời điều gì cũng có ngoại lệ. Sẽ có người đàn ông thời điểm nào cũng sẽ yêu chiều bạn hết mực. Nhưng đáng tiếc, ngoại lệ thì luôn ít ỏi,

mà không phải ai cũng có thể tương ngộ.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Đừng Hứa

Cô gái nói rằng: "Sao anh lại nhắn tin tâm sự với cô ấy, cô ấy và anh quen biết gì với nhau?"

Chàng trai nói: "VẬY anh không nhắn nữa nhé!"

Chiều hôm sau, chàng trai không còn nhắn tin cho cô gái kia nữa mà hẹn ra ngoài gặp mặt.

Đấy, cuộc đời đấy. Tôn trọng nhau là điều tất yếu, rất cần, rất cần. Mà đàn ông lại luôn làm ngược lại lời nói.

Đàn ông đừng ôm, khi ngày mai cũng có thể vòng tay ôm nhiều người khác.

Đừng mở miệng nói quan tâm, khi sau lưng nói lời ấy với cả trăm người.

Đừng tùy tiện hứa hẹn một đời, khi vẫn dự trữ nhiều sự lựa chọn khác.

Ai cũng ôm lấy không phải là bao dung mà là rẻ tiền.

Ai cũng quan tâm không phải là chu đáo mà là duy trì mối quan hệ dự trữ.

Và đàn ông biết đấy, ai cũng hứa hẹn một đời có nghĩa rằng lời hứa của anh vốn không có giá trị.

Và đừng hỏi tại sao phụ nữ chỉ nghe chứ không tin!

Hãy hỏi lại mình rằng tại sao chỉ nói mà không thực hiện.

Nên anh à, mình đừng hứa với nhau những điều vĩnh viễn không thể thực hiện được.

Tựa như việc em là duy nhất.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Bài Thơ Trong Đêm

Yêu đuối nốt đêm cuối

Mai sẽ mạnh mẽ cười

Đôi diện cũng chẳng thiết

Lần biệt ly cuối cùng.

Cứ khóc mặc đêm đen

Mắt lem nhem giọt sầu

Đâm ngực tim đau thắt

Sao người rạch tim tan?

Chỉ khóc nốt đêm cuối

Mai kiêu ngạo nhìn đời

Người dối gian chẳng thiết

Ta dại chi miệt mài.

Nhìn gương cười như hài

Lệ lăn dài khóe mắt

Tự hỏi người sao nữ

Giày xéo tình mong manh?

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hồi

Đàn Ông Và Sự Tôn Trọng

Trên bàn ăn có nam có nữ, mọi người nói chuyện nhỏ nhẹ. Anh quay sang hỏi cô: "Em no chưa?"

Cô cười gật đầu: "Em no rồi."

Đột nhiên điện thoại của anh báo có tin nhắn từ một số lạ. Cô không nhìn mà quay đi nói chuyện với một người bạn.

Đột nhiên anh vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô. Cô nghiêng đầu nhìn anh, anh đưa chiếc điện thoại cho cô. Hai người không ai nói một lời, cô đọc tin nhắn trên máy của anh, bấm tắt rồi mỉm cười với anh, nụ cười dịu dàng mà âm áp.

Một lúc sau cô xin phép đi WC. Người bạn bên cạnh anh vỗ vai bạn hỏi: "Khi này tao thấy mày đưa tin nhắn cho vợ xem, sao phải thế, mình là đàn ông mình phải có tự do của mình chứ!"

Anh không vội đáp mà nhìn về phía WC, chậm rãi trả lời: "Nếu tao không đưa cho cô ấy xem cô ấy cũng sẽ không hỏi nhưng trong lòng sẽ có cảm giác bất an. Điều ấy chỉ là xuất phát từ sự tôn trọng, cô ấy tin tưởng tao thì tao không muốn cô ấy bất an dù từ điều nhỏ nhất. Phải cho đi mới được nhận lại, là đàn ông hay đàn gì cũng không quan trọng bằng tao là chồng cô ấy, tao có trách nhiệm để cô ấy tin tưởng, dựa dẫm."

Nói xong, anh uống một ngụm rượu nhỏ, nói thêm vài lời: "Phụ nữ, khi nghi ngờ mà nói ra thì không sao, còn nghi ngờ mà im lặng thì rất nguy hiểm. Vì thế thật thà và tôn trọng nhau là điều cần thiết trong một mối quan hệ."

Đấy, chỉ thế thôi mà thử hỏi có bao nhiêu người đàn ông trên đời này hiểu được.

Chỉ là xuất phát từ sự tôn trọng. Thế thôi.

Đa số đến khi đàn ông thấu hiểu được điều này thì người phụ nữ đã bước ra khỏi cuộc đời họ. Vốn dĩ không ai có thể chờ đợi ai quá lâu và không phải ai cũng kiên nhẫn đợi bạn trưởng thành và thấu hiểu.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Cột Cách Phụ Nữ 6

Đã là phụ nữ thì nên nhớ kỹ một điều.

Bạn tốt với bản thân mình bao nhiêu, chăm sóc bản thân mình bao nhiêu thì đối phương mới vì thế mà trân trọng bạn bấy nhiêu. Khi bạn yêu chiều bản thân mình thì trong mắt đối phương bạn càng có giá trị.

Còn nếu bạn bỏ mặc bản thân mình hay vô tình lãng quên bản thân mình và để tâm quá nhiều đến người khác, bạn cầu mong ai sẽ nhớ và để tâm đến bạn trong khi bản thân mình cũng không làm được?

Đừng mãi mê để tâm đến nụ cười của người khác mà lãng quên đi nước mắt của chính mình.

Phụ nữ biết không, thời thanh xuân ngắn lắm, yêu thương bản thân nhiều hơn một chút.

Bạn muốn bình yên, trước tiên phải thấu hiểu chính bản thân mình.

***

Đôi khi người chúng ta kết hôn không phải là người chúng ta yêu nhất.

Mà bởi vì trong thời điểm hiện tại, với ta, họ là người thích hợp nhất.

Vốn dĩ không phải cứ yêu say đắm mới có thể ở bên nhau đến cuối đời.

Có một loại tình yêu mang tên gia đình và trách nhiệm.

Họ thấu hiểu bản thân cần gì, muốn gì và họ trân trọng thứ tình cảm gia đình ấy.

Mặc dù người bên cạnh không phải là người họ yêu điên cuồng thời trẻ

hay là người họ say đắm ở quãng thời gian trưởng thành.

Chỉ đơn giản là khi kết hôn, họ lựa chọn nhau và với họ đối phương là người phù hợp nhất.

Phù hợp làm chồng, làm cha. Phù hợp làm vợ, làm mẹ. Và phù hợp cùng nhau đi đến hết quãng đời còn lại.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Em Thà Rằng Không Có, Không Lấy, Không Cần, Cũng Không Muốn Nhận!

Anh đừng mang đến cho em thứ tình cảm mà ai anh cũng có thể ban tặng. Thứ tình cảm mà ai cũng có thể chia sẻ, em thà rằng không có.

Đừng nói yêu em nhất, nếu như trong lòng anh em không phải là người duy nhất thì yêu nhất cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Anh thử nghĩ xem, món quà anh tặng em, đồng thời cũng mua một thứ y hệt tặng người khác. Anh nghĩ em sẽ cần sao?

Anh đừng ôm em như thể em là cả bầu trời của anh mà trong lòng anh tỏ tường nhất, vốn dĩ bầu trời của anh được chia ra làm nhiều tầng, em chỉ là một tầng trời nhỏ, rất nhỏ trong cả bầu trời của anh.

Nên!

Em thà rằng không có, còn hơn là có được rồi lại mất đi.

Em thà rằng không nhận, còn hơn là nhận rồi lại dùng chung với nhiều người khác.

Em thà rằng chấp nhận mình thua cuộc, còn hơn nằm mộng phát cờ rằng mình là kẻ thắng cuộc.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Yêu Quá Lâu Hay Yêu Quá Sâu?

Nếu bạn muốn hạnh phúc, muốn ngày ngày vui vẻ ở cạnh nhau. Rất đơn giản!

Đừng để tâm quá nhiều đến lời anh ấy nói là thật lòng hay dối trá.

Đừng cố gắng tìm hiểu quá sâu một vấn đề. Không cần vận dụng sự thông minh của mình vào chuyện tình cảm quá nhiều. Đừng cố gắng lột bỏ sự dối trá đẹp đẽ ấy. Nếu bạn là người ưa cái đẹp, chỉ cần nhìn sự đẹp đẽ ấy thôi, đừng lột nó xuống. Vì hiện thực luôn tàn nhẫn hơn bạn tưởng.

Anh ấy nói yêu bạn, bạn mỉm cười.

Anh ấy hứa hẹn, bạn tin tưởng.

Khi giận, anh ấy dịu dàng dỗ dành bạn, bạn cười hài lòng khiến anh ấy vui.

Đây là cách yêu dễ chịu nhất mà cũng đau đớn nhất. Bạn sẽ không quan tâm anh ấy đi đâu, với ai và làm gì. Điều bạn quan tâm nhất chính là khi ở bên cạnh bạn anh ấy vẫn luôn dịu dàng và ấm áp.

Tình yêu như vậy, dịu dàng nhất mà cũng nặng nề nhất.

Người chịu đựng một tình yêu như vậy. Chỉ có hai loại.

Một là yêu quá sâu.

Hai là yêu quá lâu.

Yêu quá sâu là cam tâm tình nguyện chấp nhận mình ngu muội.

Yêu quá lâu là sợ mất đi sự quen thuộc nên chấp nhận lừa dối.

Chung quy đàn ông thềm mới lạ, phụ nữ sợ quen thuộc. Và đôi khi phụ nữ chết trong chính sự quen thuộc của bản thân mình.

CÓT CÁCH PHỤ NỮ

Huyền Trang Bất Hối

Lời Kết

Khi bạn nhớ một người, đầu tiên hãy nhớ đến những tổn thương họ gây ra cho bạn.

Khi bạn muốn gọi cho một người, hãy nhớ đến những lúc họ bỏ rơi bạn trong những cuộc vui.

Và khi bạn muốn rơi nước mắt vì họ, hãy nhớ rằng nước mắt của bạn chưa từng khiến họ thay đổi.

Và bây giờ, khi bạn nhìn lên đồng hồ đã là... muộn rồi, hãy nhắm mắt và ngủ đi, bạn đã phạm quy tắc vì nhớ một người quá nhiều rồi.

Bạn có nhớ quy tắc bản thân đã định không? Chính là không nhớ một người không nhớ mình.

...